CORINT
ISTORIE

GLENN BECK

ISLAMISM

Planul secret de creare a califatului

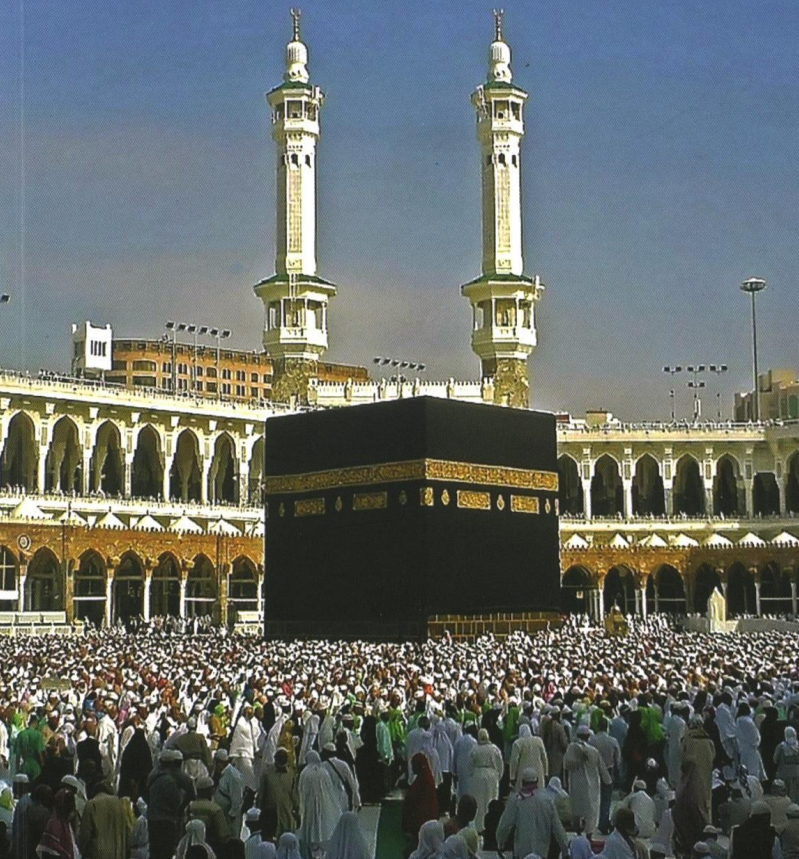

GLENN BECK

ISlamISm

Planul secret de creare a califatului

Colecție coordonată de
LAVINIA BETEA

GLENN BECK

ISLAMISM

Planul secret de creare a califatului

Traducere din limba engleză de Sorin Şerb
Prefață de Teodor Baconschi

CORINT
ISTORIE

Glenn Beck s-a născut în 1964 în Everett, Washington. Începând din 1996, pentru o scurtă perioadă de timp, a studiat teologia la Universitate Yale. Încă de la 19 ani a lucrat la diverse posturi de radio din localități americane (Corpus Christi, Louisville, Phoenix, Houston, Baltimore, New Haven, Tampa, Philadephia). În anul 2000, s-a impus în topurile preferințelor ascultătorilor de radio cu emisiunea Glenn Beck Program. În paralel, a lansat un talk-show nocturn la *CNN* (2006-2008), apoi a produs și a prezentat emisiunea Glenn Beck pentru *Fox News Channel* (2009-2011), respectiv pentru *TheBlaze TV* (din 2011). Este autorul mai multor cărți de istorie, religie, literatură, printre care amintim: *The Real America: Messages from the Heart and Heartland* (2003), *Arguing with Idiots: How to Stop Small Minds and Big Government* (2009), *Miracles and Massacres: True and Untold Stories of the Making of America* (2013).

Redactare: Florin-Răzvan Mihai
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu, Crina Niculescu
Design copertă: Dan Mihalache
Ilustrație copertă: Pelerinii venerează *kaaba*, socotită primul templu de rugăciuni al musulmanilor. Acest cub de granit este situat în complexul ce adăpostește moscheea Al-Masjid al-Haram, din Mecca, Arabia Saudită.

Glenn Beck, *It IS About Islam: Exposing the Truth About ISIS, Al Qaeda, Iran, and the Caliphate*
Copyright©2015 by Mercury Radio Arts, Inc.
Publicată pentru prima oară în august 2015 de Threshold Editions/Mercury Radio Arts, o Divizie a Simon & Schuster, Inc.
Calea Americii 1230
New York, NY 10020, USA

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-606-793-021-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BECK GLENN
ISlamISm. Planul secret pentru crearea califatului / Glenn Beck ;
trad.: Sorin Șerb; pref.: Teodor Baconschi. - București : Corint Books, 2016
ISBN 978-606-793-021-4

I. Șerb, Sorin (trad.)
II. Baconschi, Teodor (pref.)

Prefață

Ciocnirea (deocamdată retorică) a civilizațiilor

Până la 11 Septembrie 2001, lumea occidentală pariase pe viziunea optimistă a lui Francis Fukuyama: de vreme ce Războiul Rece s-a încheiat prin implozia sistemului comunist, întreaga planetă va intra în zodia liberalismului democratic și va cunoaște pacea perpetuă preconizată odinioară de Immanuel Kant. După distrugerea Turnurilor Gemene, același Occident a fost obligat să parieze pe scenariul pesimist asumat de Samuel P. Huntington: ciocnirea civilizațiilor fiind inevitabilă, nu ne rămâne să vedem decât dacă și cum vom reuși să supraviețuim... Evident că niciuna dintre aceste două predicții globale nu e integral adevărată sau falsă. Asta pentru că predicțiile globale sunt prea simpliste în raport cu enorma complexitate a societăților de azi. Dar și pentru că viitorul nu a fost și nu va fi niciodată sondabil prin metode raționale. Există tendințe deja conturate, dar și „lebede negre", capabile să răstoarne toate prognozele. Avem intuiții, dar ne lipsesc certitudinile. Și totuși (sau poate tocmai de aceea) pesimismul istoric huntigtonian începe să funcționeaze ca profeție auto-realizată. Suntem tot mai îngrijorați de perspectiva unei confruntări deschise cu lumea islamică. Eșecul Primăverii arabe din 2011 pare să dovedească faptul că democrația nu e universal aplicabilă și că islamul e prima dintre civilizațiile perfect incompatibile cu

libertățile civile și pluralismul specific societăților de matrice iudeo-creștină.

Pe pământ există opt religii vii care se concurează reciproc, pe fundalul unei rivalități geopolitice oarecum naturale: islamul, creștinismul, confucianismul, hinduismul, budismul, religia Yoruba, iudaismul și daoismul. Există violențe inter-religioase și între musulmani și hinduși, sau între evrei și musulmani, dar principala concluzie pe care o putem trage atunci când studiem aceste coliziuni este aceea că islamul se dovedește cel mai conflictual, fiind poate singurul care nu lipsește din nicio combinație. E posibil ca această contraperformanță să nu exprime neapărat natura însăși a religiei mahomedane. Ba chiar e dezirabil să sperăm că ea reflectă mai curând o seamă de circumstanțe care ar putea evolua spre o logică a dialogului. Însă oricât am rotunji unghiurile, din nevoia legitimă de a nu diaboliza o religie cu peste un miliard și jumătate de adepți, e greu să nu vedem că islamul se comportă ca principal adversar al creștinismului. Islamul (cel puțin acela arabofon, din Africa de Nord și Orientul Apropiat) pare să nu-și conceapă identitatea și dinamica proprie decât *în detrimentul civilizației occidentale*, pe care o percepe ca sediu al răului, ilegitimității și decadenței.

Temerea că asemenea ipoteze s-ar putea verifica în curând explică succesul de public al cărților de soiul celei pe care Glenn Beck a dedicat-o islamismului contemporan, acum tradusă în românește. E o carte destul de bine documentată, care scanează resursele *textuale* de violență ale Coranului, interpretează lumea arabă din unghiul radicalizării sale islamiste și caută să întrețină emoția publicului printr-o atitudine potențial „cruciată". Pentru a discerne cum se cuvine cât e adevăr și cât e *montaj emoțional* în textul pe care-l veți descoperi, permiteți-mi să vi-l prezint mai detaliat pe autorul nostru.

Sunt prieten pe Facebook cu Glenn Beck, și asta pentru că multe din pozițiile sale mi s-au părut relevante. Ca orice star, el a capitalizat milioane de „like"-uri și dispune de prea puțin timp pentru a dialoga cu fiecare dintre fanii săi. Vorbim despre o personalitate media conservatoare, foarte cunoscută în cercurile americane republicane ca gazdă a unui „Glenn Beck Radio Program", ca „nou star superpopulist al *Fox News*", dar și ca antreprenor de succes (CEO la Mercury Radio Arts). Glenn Beck a crescut într-o familie modestă, primind educația de bază într-un colegiu iezuit, dar și-a început viața printr-un notoriu eșec legat de droguri și alcoolism. Formația lui universitară n-a depășit un semestru petrecut la Yale (în 1996), unde a urmat, printre alte, un curs de hristologie a Bisericii primare. La un moment dat, s-a trezit la un pas de sinucidere. Și a urmat „renașterea" sa prin convertirea la *Universal Life Church Monastery*, unde funcționează ca pastor. Fostul catolic a devenit mormon ! Ca mulți alți „new born christians", Beck a trecut de la o viață vegetativă la una hiperactivă, punctată cu turnee de conferințe interne și internaționale, în sute de locații publice unde își expune vulgata reacționară cu o debordantă (și aparent inepuizabilă) energie. Om de scenă, retor cu accente de atent dozată clovnerie intelectuală, Beck a preluat tot pachetul conservator care întemeiază atmosfera de cetate asediată din aripa dură a partidului republican: etica responsabilității personale și familismul, idealul guvernului minimal, libertatea religiei și dreptul la viață, caritatea privată și, evident, dreptul la auto-apărare, prin deținerea de arme. Pe acest fundal deja clasic, autorul prezentului opus anti-islamist este și un critic al tezei că încălzirea globală ar fi provocată de acțiunea omului. Evident, intransigența aceasta admite unele deschideri tactice (de pildă toleranța față de drepturile LGBT), rămânând însă adversara neîmpăcată a „progresismului", descris de Beck

drept „cancer care ne înghite Constituția". Atitudinea misionară, potențată de eshatologia hiliastă a mormonilor, justifică impactul major al discursului lui Beck, pe care revista *Time* îl număra, recent, printre cei mai influenți 100 de lideri mondiali. Niciun profesor universitar și nicio publicație strict academică n-ar fi putut atinge vreodată succesul de public repurtat de cărțile (încă din titlu provocatoare) sau de oratoria radio-tv a lui Glenn Beck. Pentru că el nu este un savant, un erudit poliglot și nici măcar un vulgarizator charismatic al istoriei de soiul unui Simon Sebag Montefiore, ci le apare tuturor mai degrabă ca un super-erou care se luptă pentru independența țării sale, respingându-i dușmanii reali sau imaginari. Într-o societate a spectacolului, histrionismul evanghelic și suprematismul alb în care Glenn Beck excelează fac rating și introduc opinia publică în schema maniheică a unei polarizări radicale. Pe de altă parte, *It IS about Islam* se citește cu sufletul la gură, instruindu-ne cu privire la geografia teorismului jihadist și ajutându-ne (cu condiția de a ne menține intact spiritul critic) să ne organizăm cu mai multă eficiență strategiile identitare. Sunt convins că textul care urmează va fi bine primit în rândul tuturor celor capabili să prizeze marile polemici ale veacului nostru *cum grano salis*.

TEODOR BACONSCHI

Pentru Bonhoeffer, King, Lincoln și toți cei care au fost suficient de curajoși să se pună în calea răului și să riște să piardă tot pentru a rosti adevărul și a salva viața aproapelui. De asemenea, pentru toți acei giganți care se vor ridica din nou în aceste vremuri și vor răspândi o rază de bunătate. Toate viețile contează.

Glenn Beck
Dallas, 2015

Introducere

Coranul lui Jefferson

La doar o stradă de Capitoliu[1] se află Biblioteca Congresului. Adăpostind peste 160 de milioane de cărți, manuscrise, fotografii, înregistrări și hărți, este cea mai mare bibliotecă din lume[2]. Rafturile sale puse unul lângă altul s-ar întinde pe 1 300 de kilometri.

Actualul fond de carte își datorează începutul unuia dintre cei mai importanți părinți fondatori ai Statelor Unite ale Americii. După ce Biblioteca Congresului a fost incendiată de britanici în timpul războiului din 1812, Thomas Jefferson[3], retras atunci la Monticello, s-a pus o dată în plus în slujba tinerei sale națiuni. Posesor al celei mai mari colecții private de cărți din țară (6 500 în acel moment), Jefferson a cedat-o noii biblioteci „pentru orice preț considerat adecvat".

Jefferson era un cititor vorace și un intelectual distins. Printre sutele de cărți potrivite curiozității sale neostoite se aflau două volume hărtănite care, după cum credea el, erau un avertisment adresat națiunii sale.

Cumpărase aceste tomuri legate în piele și cu pagini galbene și sfărâmicioase cu 40 de ani în urmă, pe când era un tânăr și roșcovan student la Drept în Williamsburg. Pe atunci își căpătase deja reputația unui pledant înfocat în serviciul justiției – chiar dacă asta presupunea să pună sub semnul îndoielii legile

Coroanei. În 1765, tânărul agitator devenise cunoscut pentru opoziția sa gălăgioasă la adoptarea Legii Timbrului, ultima dintr-o serie de taxe nedrepte impuse de Imperiul Britanic coloniilor sale fără reprezentare.

Ca student la Drept, Jefferson era interesat de felurite legiuiri, inclusiv de cele care erau aplicate pe tărâmuri exotice sau de cele care pretindeau că pun în practică cuvântul lui Dumnezeu. Tocmai de aceea, pe când bântuia prin birourile de la *Virginia Gazette,* ziarul local care avea și o librărie, în octombrie 1765, Jefferson a găsit două volume uimitoare, printre primele traduceri ale Coranului în engleză, tipărite la Londra de un avocat britanic pe nume George Sale. Mai sărac cu 16 șilingi, Thomas Jefferson ținea acum în mâini cartea sfântă a islamului. A păstrat cele două cărți de-a lungul a patru decenii.

Când am auzit prima dată că unul dintre părinții fondatori ai națiunii avea printre cele mai timpurii ediții americane ale Coranului[4], am depus mari eforturi să le văd. Voiam să aflu de ce le achiziționase Jefferson, curios și cosmopolit cum îl știau cu toții, dar de asemenea sceptic în privința religiilor organizate.

Nu știm exact cât de minuțios a citit Thomas Jefferson Coranul din rafturile sale. Știm că este singurul părinte fondator care avea oarece cunoștințe de arabă[5]. Știm că a promovat și s-a luptat pentru înființarea unui departament de limbi orientale la universitatea sa, Colegiul William & Mary[6]. Și mai știm că a fost primul președinte american care a intrat în război cu fundamentaliștii islamici.

Cu toate acestea, este evident că Jefferson, ca să folosim un eufemism, nu avea încredere în islam, pe care-l asemuia catolicismului, considerând că niciuna dintre cele două religii nu se supusese unei reforme[7]. El era de părere că ambele religii suprimaseră gândirea rațională și îi persecutaseră pe sceptici. Asociată puterii de stat, religia a degradat și a înăbușit drepturile

individuale. Pentru Jefferson, islamul era un avertisment în legătură cu ce se poate întâmpla în cazul în care o credință insistă ca puterea religioasă să fuzioneze cu cea politică.

Ca membru al Camerei Delegaților din Virginia, Jefferson a dat islamul ca exemplu pentru a arăta de ce Virginia nu ar trebui să aibă o religie oficială. O religie de stat, argumenta el, ar suprima „libera cercetare", după cum își notase el la acea vreme. Știa că toleranța islamului era aproape inexistentă față de alte credințe.

Dar Jefferson nu era nici bigot și nici islamofob. Ironia observațiilor lui Jefferson în legătură cu islamul este că au fost făcute ca parte a demonstrației care le va asigura musulmanilor – ca și evreilor, creștinilor, ateilor și aderenților la orice altă credință – cetățenia deplină ca locuitori ai statului Virginia și, în cele din urmă, ca americani.

Legea importantă susținută de Jefferson, „Proiect pentru statornicirea libertății religioase", care a servit ca model Constituției Statelor Unite ale Americii un deceniu mai târziu, era garanția că nu va exista vreo religie oficială a statului. Între 1776 și 1779, Jefferson a pus pe hârtie mai mult de 100 de proiecte legislative. Dar cel mai mândru era de cel cu numărul 82, numit pe piatra sa de mormânt „Statutul pentru libertatea religioasă a Virginiei". Acest proiect extrem de controversat a detronat creștinismul din poziția de religie oficială a statului.

Legislația lui Jefferson era de-a dreptul revoluționară, o premieră în istoria lumii: libertatea absolută a conștiinței religioase și separarea permanentă între biserică și stat. Și după cum rezultă din consistentele sale însemnări, viziunea lui Jefferson în ceea ce privește importanța păstrării libertății religioase a fost modelată de cunoașterea Coranului și a islamului.

Jefferson considera că toată lumea avea dreptul să se închine sau nu unei religii, după cum dorea. Din nefericire, musulmanii pe care i-a întâlnit mai târziu, nu-i împărtășeau părerea.

În martie 1786, după ce America şi-a câştigat independenţa, Jefferson era ambasador în Franţa şi făcea naveta între capitalele europene pentru a încheia contracte comerciale. Una dintre cele mai spinoase provocări cărora a trebuit să le facă faţă a fost puterea tot mai mare a statelor de pe coasta berberă, patru teritorii din nordul Africii susţinătoare ale piraţilor care jefuiau navele americane de mărfuri în valoare de mii de dolari şi aruncau în sclavie sute de cetăţeni americani în închisorile de pe ţărmul Mediteranei.

La Londra, Jefferson şi colegul său în ale diplomaţiei, John Adams, l-au întâlnit pe ambasadorul paşei de la Tripoli, pe nume Abdul Rahman, pentru a soluţiona divergenţele crescânde. Războiul dintre ţara sa şi America, le-a spus ambasadorul, „se întemeiază pe legile profetului lor"[8]. Capturarea navelor şi a cetăţenilor Statelor Unite ale Americii era un război drept şi sfânt susţinut de Coran.

Jefferson şi Adams şi-au luat meticuloşi notiţe în timpul întrevederii. „Scrie în Coranul lor", şi-au notat cei doi americani, „că toate naţiunile care nu le recunosc autoritatea sunt păcătoase, că era dreptul şi datoria lor să declanşeze războiul împotriva acestora, orişiunde s-ar afla, şi să-i facă sclavi pe toţi cei pe care-i puteau lua prizonieri şi că toţi musulmanii care erau ucişi în bătălie mergeau cu siguranţă în paradis."[9]

Nu trebuia decât să deschidă traducerea în două volume a Coranului pentru ca Jefferson să admită că explicaţia ambasadorului dată războiului purtat de statele de pe coasta berberă împotriva Americii era cu totul exactă şi fidelă cărţii sfinte a islamului.

Suratul[10] (sau capitolul) 9[11], versetul 29, explică datoria islamică de a purta război cu nemusulmanii:

> Luptaţi împotriva acelora care (1) nu cred în Allah şi (2) nici în Ziua de Apoi şi (3) nu opresc ceea ce Allah şi trimisul său au oprit şi (4) nu împărtăşesc religia Adevărului, dintre

aceia cărora li s-a dat Cartea, până ce ei nu vor plăti tributul *(jizyah*[12]*)* cu mâna lor, fiind supuşi (legilor).

Suratul 47, versetul 4, aprobă luarea de prizonieri ca pradă de război:

> Atunci când îi întâlniţi (în luptă) pe aceia care nu cred, loviţi gâturile lor, iar când îi slăbiţi pe ei, legaţi-i strașnic în lanţuri! Apoi fie îndurare (*id est* să fie eliberaţi fără răscumpărare, nota lui Glenn Beck), fie răscumpărare (conform beneficiilor islamului – n. G.B.), până ce războiul se sfârşeşte. Astfel, [vi se ordonă de către Allah să purtaţi în continuare jihadul împotriva infidelilor până când aceştia se convertesc la islam (i.e. sunt salvaţi de focul iadului – n. G.B.) sau cel puţin să se pună sub protecţia voastră], dar de ar voi Allah, el s-ar răzbuna pe ei (fără voi – n. G.B.). Însă el vă încearcă unii pe alţii. Iar acelora care sunt ucişi pe calea lui Allah, el nu va lăsa faptele lor să fie în deşert.

Iar suratul Al-Baqara 2, versetul 154, scoate cu claritate în evidenţă că Allah va recompensa războinicii sfinţi care luptă în numele său:

> Nu spuneţi despre cei care sunt ucişi pe calea lui Allah „Ei sunt morţi!", căci ei sunt vii, dar voi nu vă daţi seama!

În fapt, ambasadorul paşei de la Tripoli le explica viitorilor al doilea şi al treilea preşedinte ai Statelor Unite ale Americii conceptul jihadului – războiul legiuit de Dumnezeu împotriva necredincioşilor. Pentru a-i face să priceapă, ambasadorul le-a descris lui Jefferson şi Adams imaginea finală a provocărilor cu care urmau să se confrunte marinarii americani în largul apelor. Cei doi diplomaţi au rememorat ceea ce le-a spus ambasadorul:

> Era o lege care stabilea că acela care punea primul piciorul pe o navă inamică primea un sclav în plus faţă de ce primeau ceilalţi, iar această răsplată era un imbold pentru cele mai

> disperate acte de bravură şi planuri, iar năravul corsarilor de a veni de hac unei nave, înarmaţi fiecare cu câte un pumnal în mâini şi unul între dinţi, sărind la bord, îi înfricoşa atât de tare pe inamicii lor că puţini li se împotriveau. Credeau cu adevărat că diavolul le sărea în ajutor, astfel că erau mai mereu victorioşi[13].

Din nou, ambasadorul urma îndeaproape textul sfânt al islamului. Prizonierii puteau fi ucişi, vânduţi ca sclavi sau răscumpăraţi. Iată ce spune suratul 22 Al-Hajj, versetele 26 şi 27:

> El i-a lăsat pe cei care i-au ajutat dintre oamenii Cărţii (necredincioşii) să coboare din cetăţile lor şi a aruncat spaimă în inimile lor. Pe o parte dintre ei i-aţi omorât, iar o altă parte dintre ei i-aţi luat în captivitate. El v-a dat vouă spre moştenire ţinutul lor, casele lor, averile lor şi un pământ pe care voi nu l-aţi mai călcat niciodată. Allah este cu putere peste toate.

Am început cu această istorie pentru că vreau să urmaţi calea lui Thomas Jefferson, o cale care începe cu studiul surselor şi textelor originare ale islamului, în efortul de a înţelege mai bine cum îşi interpretează milioane de musulmani propria credinţă.

În fiecare zi, în toate colţurile lumii, fanatici islamişti plănuiesc cum să ne ucidă. Fac asta sub stindardul unei ideologii care ridică islamul deasupra lumii şi dispune asasinarea celor care nu i se supun de bună voie.

Nu exagerăm defel dacă spunem că islamul are puterea de a ne schimba felul de a trăi. Deja a făcut-o. Iraţionalele proceduri de securitate, cum ar fi îndesarea obiectelor de toaletă în pungi transparente şi descălţatul pasagerilor la punctele de control de pe aeroport, faptul că zone întregi de pe suprafaţa pământului nu mai pot fi vizitate de călători occidentali, declanşarea cursei înarmării nucleare care ameninţă stabilitatea globală, umilirea şi

amuțirea celor care apără libertatea de exprimare, toate ne spun că islamul este pe o traiectorie de coliziune cu lumea liberă.

Ironia ultimă este că, la cincisprezece ani după atentatele de la 11 septembrie 2001, suntem și mai departe de înțelegerea pericolului decât eram în zilele care au urmat celui mai brutal atac din istoria americană.

Iată de ce este necesară această carte.

Lucrarea nu și-a propus să fie polemică, ci mai degrabă un exercițiu de interpretare liberă în linia tradițională propusă de unul dintre cei mai prețuiți părinți fondatori ai națiunii americane. Ca atare, vom spune adevărul despre islamiști și despre fundamentele credinței lor. Vă voi scuti de corectitudine politică și de drăgălășeniile care gâdilă plăcut urechea. Vremea în care să ne pese că suntem indiferenți sau că rănim sentimentele celorlalți, a trecut demult.

Simplu spus, islamul este problema.

Oamenii nu vor ca tu să știi adevărul. Nu vor să-l audă. Cu siguranță, nu vor să vorbească despre el. În fapt, presa centrală a dat ordin să se stingă lumina când vine vorba despre orice ar avea, și de departe, legătură cu toate acestea.

Când spui că asediul de azi împotriva Americii are legătură cu islamul, găștile de indivizi corecți din punct de vedere politic se sufocă de indignare și spun că ataci o religie sau că nu respecți dreptul oamenilor de a urma orice religie vor.

Asta e o prostie. Au cumva americanii probleme să se roage la ce ființă supremă vor? Nu, desigur. Țara noastră este fondată pe libertatea religioasă. Însuși Thomas Jefferson s-a asigurat ca libertatea religioasă, inclusiv a musulmanilor, scientologilor, evreilor, mormonilor, catolicilor și a tuturor celorlalți, să fie protejată de Constituție. Strămoșii noștri au venit pe aceste meleaguri pentru că doreau ca toți să urmeze sau nu o religie, după cum le era vrerea.

Sunt toți musulmanii din lume predispuși la violență sau cred, cumva, că America este Marele Satan[14]? Desigur, nu. Împărtășesc toți musulmanii din lume credința în întemeierea califatului sau sprijină aplicarea obligatorie a *sharia*? Absolut nu. Aici, în Statele Unite ale Americii, mulți musulmani sunt împotriva credințelor radicale ale islamiștilor din alte părți ale lumii.

Între islam și islamism trebuie făcută o distincție fundamentală. Când discutăm un subiect atât de important, terminologia este extrem de importantă. Islamul este credința unui miliard și jumătate de oameni din toată lumea. Islamismul este ideologia politică care pretinde impunerea *sharia* sau legii sfinte islamice în întreaga lume. Zeci de milioane de musulmani de pretutindeni sunt islamiști. Printre aceștia sunt grupări teroriste cum ar fi al-Qaida și ISIS – cunoscut și ca Statul Islamic al Irakului și Siriei (sau Levant, termen care desemnează un teritoriu care cuprinde Siria, Libanul, Iordania și Israelul, de aici ISIL) sau Daesh (acronimul arab pentru ISIS, pronunțat „deș") – incluzând și alte milioane care probabil nu ar recurge la atentate sinucigașe sau decapitări, însă ar dori să vadă oameni ca tine sau ca mine convertiți la islam, dacă nu vor să fie tratați altminteri ca și cetățeni de mâna a doua. N-o să găsiți un islamist „moderat".

Acești islamiști – persoane care consideră că islamul este o forță politică și de guvernare – sunt problema. Ei au o agendă clară. Nici nu încearcă s-o ascundă. Și reușesc s-o pună în aplicare.

Cu toate acestea, există musulmani moderați – și, chiar dacă știu că sună ca un exces de corectitudine politică, nu e nicio exagerare să spui că ei sunt vecinii, colegii, prietenii și rudele noastre. Sunt reformatorii care vor să facă islamul compatibil cu libertățile și drepturile noastre și cu societatea secolului al XXI-lea. De asemenea, ei sunt și victime. Statul Islamic, al-Qaida și alte grupări teroriste omoară coreligionarii pentru că nu sunt musulmani de-ajuns. Mii de kurzi musulmani din

Irak și din Siria au murit luptând împotriva Statului islamic și totalitarismului acestuia.

Însă mi-e tot mai teamă că acești musulmani sunt excepția. Există semnale îngrijorătoare inclusiv în Statele Unite ale Americii. Un sondaj de opinie efectuat în iunie 2015 de Centrul pentru politici de securitate în rândul musulmanilor care trăiesc în Statele Unite ale Americii a scos în evidență proporția șocantă (51%) a celor care preferă *sharia* Constituției SUA. Mai mult, aproape unul din patru dintre cei chestionați credeau că „este legitim să te folosești de violență pentru a-i pedepsi pe cei care ofensează islamul realizând portretul profetului Mahomed, de pildă". Unul din cinci respondenți a fost de acord că „uzul violenței este justificat pentru a face din *sharia* legea pământului în această țară", în vreme ce doar 39 de procente cred că musulmanii din Statele Unite ale Americii trebuie să se supună judecății în tribunalele americane[15].

Dacă în Statele Unite ale Americii, după cum estimează Pew Research Center, se află aproximativ trei milioane de musulmani, rezultă că aproximativ jumătate de milion de musulmani americani cred că actele de terorism și asasinatele sunt instrumente legitime pentru a înlocui Constituția SUA cu *sharia*.

O consecință a faptului că trăim într-o țară liberă, lipsită de prejudecăți și tolerantă ca a noastră, este că nu vedem mereu ce se întâmplă în alte părți ale lumii. De pildă, în Orientul Mijlociu sunt multe țări în care cei mai mulți dintre musulmani împărtășesc credința fundamentalistă că islamul este singura religie adevărată și că trebuie răspândit în restul lumii pe orice cale. Ei sunt tot mai mulți, puternici și influenți.

Așa cum este înțeles și practicat de oamenii aceștia, pur și simplu islamul este incompatibil cu libertatea în felul în care o înțelegem noi. Este incompatibil cu alegerile libere, cu drepturile pentru minorități, judecata cu juați și toate celelalte instituții familiare modului de viață occidental. Este

incompatibil cu legile create de oameni şi cu drepturile omenirii de a se adapta, a progresa, a se moderniza.

Toate acestea ne propunem să le demonstrăm. Nu cu teorii şi opinii, ci cu ajutorul faptelor şi citatelor din materiale de primă mână. Îi poţi înţelege pe islamişti doar dacă, mai întâi, înţelegi ce cred ei cu adevărat.

Cei care pretind că nu islamul este problema sau neagă că ar fi incompatibil cu libertatea sunt rasişti, homofobi şi sexişti. De ce? Pentru că islamul, în care atâtea milioane de musulmani cred, pe care-l practică şi-l promovează, reprezintă o lume în care ni se cere să acceptăm un standard de viaţă inferior pentru femei, homosexuali, creştini şi pentru toţi cei care nu respectă normele lor.

Ne place să credem că toate religiile sunt egale în Statele Unite ale Americii. Dar adevărul este altul. O religie care crede în lapidarea şi uciderea celor care nu-i împărtăşesc părerile şi valorile, nu este egală celorlalte. O religie care susţine decapitarea fiinţelor umane în secolul al XXI-lea, pur şi simplu nu poate fi egala creştinismului, iudaismului, budismului sau a oricărei altă mare credinţă a umanităţii.

Politica americană a corectitudinii politice se va înfricoşa la acest gând şi în faţa acestei cărţi. Cum, vor întreba ei, cum poţi spune că radicalii şi fanaticii din Iran sau ISIS au legătură cu islamul? *ISIS este o grupare teroristă care nu are nicio legătură cu credinţa islamică.*

Este o minciună şi este momentul s-o spunem răspicat.

Islamul se află la rădăcina a tot ceea ce spun sau fac teroriştii din ISIS, al-Qaida, Hezbollah şi Hamas. A pretinde că nu are nimic de-a face cu terorismul sau cu violenţa, echivalează cu a merge înapoi în timp, în secolul al XVI-lea, şi a-i spune lui Martin Luther că actele de corupţie din sânul Bisericii Catolice nu au nimic de-a face cu creştinismul.

Dacă scoateţi islamul din ISIS, nu mai rămâne nimic. Nu degeaba li se spune islamişti: referinţele lor la islam – la ceea

ce ei numesc un război sfânt împotriva Imperiului Roman – îi ajută să facă recrutări, să adune bani și să primească susținere.

Ca națiune ne-am dat un pas înapoi pentru a face loc (sau pentru a-i îmblânzi) unora dintre cei mai fioroși practicanți ai islamului. Pe când scriu aceste rânduri, administrația Obama încheie o înțelegere[16] cu ayatollahii radicali ai Iranului – o țară care susține moartea evreilor și distrugerea Americii, o țară care refuză femeilor cele mai elementare drepturi și care interzice nu doar drepturile, ci însăși existența homosexualilor. În Teheran, nu s-ar putea realiza o emisiune specială transmisă pe toate canalele, în care Bruce Jenner[17] să vorbească despre transformarea lui într-o femeie; ar fi sfâșiat în bucățele, dezmembrat, spânzurat pe o macara sau bătut cu pietre în public până la moarte.

Să repet: *bătut cu pietre până la moarte*. Veți găsi aceste cuvinte repetate de multe ori de-a lungul acestei cărți. Milioane de practicanți ai islamului cred că Dumnezeu ne cere literalmente să omorâm oameni *cu pietre* atunci când considerăm că modul lor de viață este insultător.

Dar în America nu am omorât niciodată cu pietre, pe nimeni. Însă în Republica Islamică a Iranului omorâtul cu pietre este una dintre pedepsele valabile la această oră pentru diferite culpe. Iată ce scrie într-un raport al Amnesty International:

> Codul penal iranian prevede executarea prin lapidare. Se cere chiar ca pietrele să fie suficient de mari pentru a produce durere, dar nu suficient de mari pentru a ucide victimele imediat. Articolul 102 al Codului penal stipulează ca bărbații să fie îngropați până la mijloc, iar femeile până la sâni, în scopul execuției prin lapidare. Referindu-se la pedeapsa pentru adulter, articolul 104 prevede ca pietrele folosite să „nu fie mari ca să omoare persoana dintr-o lovitură sau două și să nu fie nici prea mici astfel încât să nu mai poată fi definite a fi pietre"[18].

Ceea ce raportul Amnesty International neglijează să menționeze este denumirea în întregime a documentului care prevede lapidarea: Codul penal *islamic* al Iranului (subl. G.B.). Iată ce pedepse prevede capitolul 21 în cazul *tentativei* de furt: „până la cinci ani închisoare și până la 74 de lovituri de bici"[19].

Flagelare? Cunoscută și ca biciuire, adică lovirea cărnii umane cu o curea de piele de 74 de ori. Izbirea unei ființe umane în mod repetat și cu atâta violență încât biciul smulge bucăți de carne din corp. Această pedeapsă este consfințită de legea *islamică*.

Ce să mai spunem de amputările forțate? Citâm din nou din raportul Amnesty International despre Republica Islamică a Iranului:

> Sentințe ca biciuirea sau amputarea continuă să fie aplicate în cazul unui număr mare de infracțiuni, inclusiv consumul de alcool, mâncatul în public în timpul Ramadanului și hoția. Aceste sentințe sunt tot mai des aplicate în public[20].

Conform legii islamului, cel puțin așa cum este interpretată de Iran, îți poți pierde o mână pentru lucruri pe care adolescenții americani le fac de obicei într-o seară obișnuită de vineri. Nici crucificarea nu este exclusă în Iran, cum nu e nici în zonele siriene controlate de ISIS[21].

În această carte urmează să folosim chiar cuvintele islamiștilor pentru a dovedi ceea ce gândesc ei cu adevărat. Pentru a dovedi ce susțin ei. Pentru a dovedi ce spun cu adevărat legile lor. Pentru a dovedi la ce speră să-i supună pe ceilalți.

Din nou, ne vom folosi de *propriile cuvinte*.

Vom cita pur și simplu din Coran, cea mai sfântă carte a islamului, astfel că veți putea vedea ce spune acesta cu adevărat. Vom cita pur și simplu din colecția faptelor și spuselor lui Mahomed, profetul lui Allah, numită *hadith*, una dintre sursele primare ale legii islamice. Și vom scoate la iveală punctele de vedere prostești, naive și, după cum vom vedea în unele cazuri, intenționat mincinoase ale apologeților islamului din Statele Unite ale Americii

care s-au străduit din greu să-i convingă pe toți că în Coran nu e nimic rău. Că nu e nimic greșit în modul în care milioane de oameni practică religia islamului. Că islamul nu are nimic de-a face cu faptul că atât de mulți ne vor morți.

Primul capitol ne va proiecta în miezul agendei islamiste – o agendă care-și propune, după cum spun mulți islamiști, să provoace Armaghedonul și Sfârșitul vremurilor. Acesta e motivul pentru care a argumenta sau a negocia cu teroriștii este absurd. Ei cred literalmente că au fost însărcinați de Allah să pună capăt lumii – și că momentul acestei bătălii se apropie rapid.

În capitolul 2 voi face o istorie sumară a credinței islamice, din vremurile lui Mahomed și ale apariției imperiilor islamice.

În capitolul 3 prezint ascensiunea ideologiei islamiste moderne și uzul terorismului ca răspuns la inerțiile islamului și la influența tot mai mare a puterilor occidentale.

Capitolul 4 descrie modul în care teroriștii islamiști nu au precupețit niciun efort, de la atentatele de la 11 septembrie până la ascensiunea ISIS, pentru a ajunge la confruntarea finală cu Occidentul, cea care, speră ei, va declanșa al Treilea Război Mondial. Vom prezenta, în vorbele lor, planul pe 20 de ani în care vor să edifice un nou imperiu sau califat și să-l extindă în restul lumii.

Cartea are, de asemenea, și o secțiune despre multele legende care sunt spuse despre islam și despre susținătorii acestuia, folosind pe cât posibil, vorbele și sentimentele celor care le vehiculează. Printre minciuni se află pretenția des auzită că islamul este o religie a păcii, că islamul nu are nimic de-a face cu terorismul, că islamul respectă drepturile femeilor și pe ale creștinilor și că *sharia* este un mit fabricat de islamofobi.

În fine, vom vorbi despre viitor. Ce putem face pentru a schimba cu adevărat lucrurile? Cum să ne apărăm de cei care cred că Allah însuși e cel care-i îmboldește să ne distrugă?

Urmând acest plan şi punându-ne întrebările cele mai grele, vom călca pe urmele lui Thomas Jefferson, care a citit şi a meditat mult în legătură cu islamul. El a fost reprezentantul unei naţiuni care avea sute de prizonieri lâncezind în temniţele Africii de Nord. A stat faţă în faţă cu jihadul şi a văzut cât este de periculos.

Şi astfel ne întoarcem la Coranul lui Jefferson.

Poate fi văzut în Biblioteca Congresului, în sala mare circulară în care este reconstituită colecţia sa originală. În afara faptului că cele două volume au ajuns acolo în 1815, de la Monticello, cum dovedim că i-au aparţinut cu adevărat lui Jefferson?

La pagina 113 din primul volum al traducerii lui George Sale, sunt iniţialele lui Thomas Jefferson sub unul dintre cele mai războinice pasaje ale Coranului: „Allah vine cu mai mult har asupra celor care luptă [mujahedini] decât asupra celor care rămân în casele lor şi cu mare răsplată"[22].

Ce avea în minte Jefferson când a însemnat această pagină, şi doar pe aceasta, din Coranul său? Nu vom şti niciodată. Probabil că a fost impresionat de binecuvântările răsfrânte de Allah asupra mujahedinilor – luptătorii sfinţi care luptă şi se străduiesc în numele său. Poate că a revenit asupra acestui pasaj după întâlnirea pe care a avut-o cu Abdul Rahman în 1786. Sau poate că a revenit la pasaj în 1801, când, în cele din urmă, a dat ordinul prin care America intra în război împotriva piraţilor berberi, mujahedinii din Mediterana. Indiferent de motiv, pare limpede că Jefferson a depus eforturi serioase să înţeleagă ce-i mâna în luptă pe adversari.

Mujahedinii din 2015 nu sunt mai puţin credincioşi decât aceia din 1800. Ei caută răsplata lui Allah cu o fervoare mai mare. Astfel că, pentru a înţelege cu adevărat pericolul pe care-l reprezintă, trebuie să urmăm exemplul lui Jefferson şi să mergem direct la sursa credinţei lor.

Partea întâi

ISLAMUL PE ÎNȚELESUL TUTUROR

Capitolul 1

Islamul și Sfârșitul vremurilor

Ultimul ceas nu va bate până când nu vor ajunge romanii în al-A'maq sau în Dabiq. O armată formată din cei mai buni soldați de pe fața pământului la acea oră va veni din Medina să li se opună... Vor lupta atunci și o treime din armată va fugi, iar Allah nu-i va ierta niciodată. O altă treime formată din minunați martiri în ochii lui Allah va muri în lupte, iar o treime care nu va ajunge niciodată la judecată va câștiga și va cuceri Constantinopolul[1].

Mahomed, conform *hadith*-ului

Dabiq, Siria
Noiembrie 2014

Bărbatul îmbrăcat în negru stătea aplecat peste victima sa.

Peter Kassig, un american aflat într-o misiune umanitară, purta o salopetă portocalie. Capul îi fusese ras. Stătea în genunchi.

Bărbatul în negru vorbea către camera video cu un inconfundabil accent britanic.

— Mă adresez lui Obama, câinele Romei: astăzi măcelărim soldații lui Bashar, iar mâine îi vom măcelări pe ai tăi. În scurtă vreme, vom măcelări oameni pe străzi, în orașele voastre[2].

Dementele ameninţări continuă şi nu se poate să nu remarcăm efectele demne de un studio hollywoodian, cu fundalul sonor al unei respiraţii sacadate şi al unei inimi care bate parcă tot mai repede de-a lungul celor şaisprezece minute cât ţine filmarea. Sunetul înregistrează un crescendo chiar înainte ca Peter Kassig şi ceilalţi să fie decapitaţi, iar capetele lor să înroşească nisipul.

Deşi secvenţe din acest îngrozitor film au fost împrăştiate în toată lumea, aproape nimeni din presă nu a observat amănuntul cel mai important: locul unde a fost ucis Kassig, un oraş numit Dabiq, în nord-vestul Siriei. Vocea care însoţeşte acest clip video avertizează că scânteia conflictului a fost aprinsă în Irak şi că „flacăra ei va continua să crească cu voia lui Allah până va arde armata cruciată din Dabiq. Aşa că iată-ne, îngropând primul cruciat din Dabiq. Aşteptăm cu nerăbdare ca restul armatei tale să sosească aici".

Kassig a fost printre primii oameni care şi-au vărsat sângele la Dabiq, însă milioane de musulmani cred (şi speră) că acesta este doar începutul. Ei cred că Dabiq va fi locul celei mai importante bătălii din istoria umanităţii.

La o primă vedere, împrejurimile agricole modeste ale acestui oraş din nordul Siriei par un loc ciudat pentru o asemenea confruntare. Însă, pentru susţinătorii Statului Islamic al Irakului şi Siriei, acesta este locul unde, aşa cum profeţea Mahomed, se va desfăşura confruntarea finală dintre forţele creştinismului şi cele ale islamului.

Sfârşitul vremurilor

În tradiţia islamică, Dabiq este locul pe care Biblia îl numeşte Armaghedon. În oraş şi în jurul acestuia, cruciaţii sau „armatele Romei", cum le numesc fanaticii din ISIS (şi cum ar fi

prezis Mahomed), vor fi înfrânți odată pentru totdeauna, deschizând drumul către Istanbul și, dincolo de acesta, către Europa[3]. În spiritul acestei concepții, Barack Obama și Statele Unite ale Americii sunt liderii „armatei Romei" care-și vor trimite soldații să lupte împotriva ISIS. Ce va rămâne în urma prăpădului înfăptuit de armata islamului și după înfrângerea finală a Americii este califatul, o guvernare mondială a musulmanilor care vor impune legea islamică, adică *sharia*, tuturor supraviețuitorilor.

Așadar, Dabiq este atât de important pentru această viziune că este pomenit mereu și mereu în propaganda ISIS. De fapt, este și numele revistei oficiale digitale a grupării. Prima pagină a unei recente apariții înfățișează steagul negru al Statului Islamic suprapus Pieței San Pietro din Vatican[4].

Susținătorii ISIS cred că ei sunt cei care vor face ca toate acestea să se întâmple – că sunt actorii care pregătesc scena pentru actul final al istoriei. Mesajele lor, propaganda video și declarațiile sunt pline de aluzii la Ziua judecății care va aduce cu sine moartea infidelilor și ridicarea din mormânt a drepților. După cum scria Graeme Wood, un cunoscător al învățăturilor și ideologiei ISIS, în *Atlantic*:

> Statul Islamic nu este doar o colecție de psihopați. Este un grup religios care meditează profund la credințele sale. Ei se consideră agenții principali ai Apocalipsei care va veni... Realitatea este că Statul Islamic este islamic. Foarte islamic[5].

Pentru a înțelege miza iminentei bătălii, nu e lipsit de sens să pornim de la finalul ei, pentru a înțelege planul cosmic în care inamicii noștri cred că joacă un rol predestinat.

Chiar dacă există mai multe interpretări și profeții despre modul în care se va petrece sfârșitul, cercurile islamice sunt

extrem de convinse că suntem contemporanii dezintegrării lumii şi începutului unei noi ere, inaugurată de o figură simbolică numită Mahdi şi de a doua venire a lui Iisus Hristos. Cei doi îşi vor uni forţele în lupta cu un personaj care seamănă cu Antihristul, cunoscut sub numele de Dajjal.

Interpretarea dată de ISIS (şi, de asemenea, de islamiştii radicali care-i împărtăşesc ideologia) islamului este singulară şi periculoasă pentru că ei nu cred doar că Sfârşitul vremurilor şi Ziua judecăţii sunt iminente – mai sunt şi alte religii care împărtăşesc această credinţă –, dar mai cred şi că ei sunt însărcinaţi să joace un rol activ în înfăptuirea profeţiei. În mintea lor, acest destin justifică tot ce fac. Vărsarea de sânge şi teroarea sunt doar nişte mijloace care duc spre îndeplinirea obiectivelor – către *sfârşit*, de fapt.

Şi acesta este motivul pentru care nici nu se vor opri vreodată.

Dajjal versus Mahdi

În mai multe locuri, Coranul pomeneşte apropiata Zi a Judecăţii (*yawm al-din*), o perioadă teribilă în care credincioşii musulmani vor fi separaţi de infideli, care vor fi duşi „în iad cu cârdul", în „apă fiartă şi în norii de fum negru"[6]. De fapt, Coranul savurează tortura infidelilor după Ziua judecăţii, prezicând că vor avea doar „mâncare care îi îneacă" şi „apă clocotită" de băut şi vor fi îmbrăcaţi cu „haine de smoală topită".

După spusele Coranului, în Ziua judecăţii, toţi cei care au trăit de-a lungul vremii vor învia. Sunt judecaţi în prezenţa lui Allah care-i va trimite pe necredincioşi, cum ar fi evreii şi creştinii, la osânda iadului, iar pe credincioşi în paradis:

> Şi atunci când se va sufla în trâmbiţă, vor fi trăsniţi toţi cei care se află în ceruri şi pre pământ, afară de cei care va voi

Allah. Apoi se va sufla în ea a doua oară şi iată-i pe ei în picioare, aşteptând. Şi va străluci pământul în Lumina Domnului său (Allah, când El va veni să judece printre oameni), va fi aşezată cartea, vor fi aduşi profeţii şi martorii şi se va face judecată între ei cu dreptate şi ei nu vor fi nedreptăţiţi. Şi va fi răsplătit fiecare suflet după ceea ce a săvârşit, căci El ştie mai bine ceea ce fac ei[7].

Va fi un moment de mare însemnătate pentru toţi adevăraţii musulmani. Pentru noi restul, nu atât de mare.

Coranul este mai puţin clar în privinţa semnelor care precedă Ziua judecăţii, însă există secvenţe ample în *hadith* – tradiţia orală de spuse şi fapte atribuite lui Mahomed – care ne pot călăuzi. Mai sacru ca *hadith*-ul nu este decât Coranul. *Hadith*-ul reprezintă o arhivă a înţelepciunii profetului islamului – musulmanul model –, o arhivă cuprinzând vorbe şi fapte esenţiale din viaţa lui Mahomed în secolul al VII-lea d.H.

Dar conform *hadith*-ului, naşterea lui Dajjal sau Antihristul e primul eveniment care anunţă începutul Sfârşitului vremurilor. Se spune că Dajjal va avea un singur ochi şi păr pe tot corpul[8]. Unele profeţii atribuite lui Mahomed susţin că va apărea pe drumul dintre Irak şi Siria[9].

Conform *hadith*-ului lui Mahomed, Dajjal se va naşte în apropiere de Iran şi Siria, într-o perioadă când va domni imoralitatea – în special homosexualitatea şi dependenţa de droguri. 70 000 de evrei vor fi atraşi de Dajjal să lupte cu adevăraţii musulmani, conduşi de un urmaş al lui Mahomed, numit Mahdi[10]. Se vor declanşa lupte de amploare.

Mulţi luptători ISIS cred că Dajjal s-a născut deja. Ei au distribuit chiar fotografii de copii cu un singur ochi pe paginile de socializare[11]. Se pare că unele dintre aceste fotografii sunt ale unor copii adevăraţi, care s-au născut cu un singur ochi (unul

s-a născut în Bolivia, în 2008; altul, născut în India, în 2006, a trăit doar o zi)[12].

Duodecimanii și Mahdi-ul șiit

Islamul este împărțit în două ramuri principale: sunniții și șiiții. Sunniții reprezintă circa 85–90% dintre musulmani[13]. Cele două curente împărtășesc multe principii, cum ar fi respectarea Coranului, considerat o carte sfântă, și credința că Mahomed a fost profet, dar circa 120–170 de milioane de musulmani șiiți din toată lumea au o viziune diferită față de sunniți în ceea ce privește Sfârșitul vremurilor și rolul lui Mahdi care, conform tradiției lor, a vizitat deja pământul și acum stă ascuns.

Cei mai mulți șiiți se consideră ei înșiși „duodecimani", făcând aluziie la cei 12 conducători, adică imami, sorociți de la Dumnezeu. Acești succesori ai lui Mahomed erau infailibili și domneau cu un deplin spirit al dreptății, în ciuda persecuțiilor califilor sunniți care au încercat să-i ucidă pe cei mai mulți dintre ei.

Primul imam a fost Ali, ginere și verișor al lui Mahomed. Cel mai recent imam a fost Muhammad ibn Hasan ibn Ali, pe care șiiții duodecimani îl numesc Mahdi. În 873, pentru a evita să fie prins de autoritățile sunnite, se crede că s-a ascuns în fundul unei fântâni. Episodul așteptării lui Mahdi în ascunzătoare este numit de tradiția șiită „ocultare" și continuă și în ziua de azi[14].

„Așadar, nimeni nu mă va vedea, dacă nu va voi Allah să apar, și doar în momentul ales de El", le-a spus unul dintre solii lui Mahdi susținătorilor acestuia. „Apariția mea se va petrece la multă vreme după ce lumea va fi obosit de așteptare, iar cu credința slabă vor spune: Ce? Încă mai trăiește?"[15]

Deşi în tradiţia sunnită a islamului credinţa în iminenţa Sfârşitului vremurilor este limitată mai degrabă la curentul radical salafist, el aparţine în mare măsură valorilor centrale ale credinţei şiite. Imamul ascuns, sau Mahdi, va pune în mişcare un şir de evenimente care va duce la sfârşitul lumii, aşa cum indică şi tradiţia sunnită.

În vreme ce mare parte din lumea musulmană este formată din sunniţi, în Republica Islamică a Iranului trăiesc aproape exclusiv şiiţi (90–95%)[16]. Liderul suprem, ayatollahul Khamenei – ca şi tatăl Revoluţiei iraniene, ayatollahul Khomeini, înaintea lui – crede cu tărie în Sfârşitul vremurilor şi în revenirea lui Mahdi. Este ceea ce modelează geopolitica iraniană. Un alt ayatollah important iranian a promis că, atunci când Mahdi va ieşi la iveală, „îi va decapita pe liderii occidentali"[17]. Adevărul este că strădaniile îndârjite ale iranienilor de a obţine arme nucleare sunt considerate de mulţi drept pregătirea pentru confruntarea care se va declanşa odată ce Mahdi va ieşi la iveală.

Acest conflict va fi un fel de al Treilea Război Mondial şi va produce distrugeri mai presus de imaginaţie. Tradiţiile de gândire apocaliptică ale sunniţilor şi şiiţilor se unesc din nou în jurul viziunii asupra luptei cosmice finale, ambele secte distribuind un aliat-supriză al lui Mahdi în lupta cu Dajjal cel chior.

Întoarcerea lui Iisus Hristos

Atât conform tradiţiilor sunnite, cât şi celor şiite, lui Mahdi i se va alătura Iisus Hristos în sângeroasa bătălie împotriva lui Dajjal. Islamul propovăduieşte că Iisus sau *Isa*, cum este numit în Coran, este unul dintre cei mai sfinţi dintre profeţi, întrecut

doar de Mahomed. Nu este, după cum cred creştinii, Fiul lui Dumnezeu, ci, de fapt, un mesager trimis să vestească venirea Zilei judecăţii şi să impună legea islamică în toată lumea.

Coranul nu spune că Iisus a fost crucificat sau ucis, dar că Dumnezeu l-a adus la ceruri înainte să moară. Şi, conform învăţăturilor islamice, Iisus va veni din nou, coborând pe pământ lângă Damasc. Momentul este descris în *hadith*:

> Chiar în acel timp Allah îl va trimite pe Hristos, fiul Mariei, şi va coborî la minaretul alb din răsăritul Damascului, purtând haine vopsite uşor cu şofran şi sprijinit cu mâinile de aripile a doi îngeri. Când îşi va pleca fruntea, vor cădea boabe de transpiraţie de pe capul lui şi când şi-o va ridica din nou, mărgele ca nişte perle se vor risipi din el[18].

Iisus va fi apostolul lui Allah şi, conform unor interpretări, îl va ajuta să conducă potrivit legii islamice. Apoi Iisus va efectua un pelerinaj la Mecca, numit *hajj*, şi-l va ajuta pe Mahdi să aplice legea islamică în toată lumea, veghind la respectarea ei.

În esenţă, conform *hadith*-ului, profetul originar al păcii devine un luptător jihadist al apocalipsei.

> Cu siguranţă, va veni timpul rugăciunii şi atunci Iisus (pacea fie cu el), fiul Mariei, va coborî din ceruri şi-i va duce către rugăciune. Când adversarul lui Allah îl va vedea, va dispărea aşa cum sarea se topeşte în apă şi chiar dacă Iisus nu-i va înfrunta pe toţi, ei tot se vor topi cu totul, însă Allah îi va ucide cu mâna lui şi va scoate la lumină sângele lor cu lancea lui Iisus[19].

Califatul

Pentru islamişti, întemeierea califatului este alt semn al apropierii Sfârşitului vremurilor. Succesul pe care l-a avut

ISIS prin întemeierea Statului Islamic este irezistibil şi atrage mii de recruţi din toată lumea, inclusiv din Europa şi Statele Unite ale Americii, luptători care vor să participe la bătălie înainte de apocalipsa finală. O luptă care dă sens vieţii. Tinerilor nemulţumiţi care se confruntă cu lumeştile lupte ale adolescenţei nu le trebuie mult să devină luptători sfinţi ai ISIS într-o bătălie cosmică. Fiecare act sângeros comis de ISIS, fiecare asasinat barbar care apare pe paginile de socializare devine legitim pentru că anunţă bătălia finală la Dabiq şi începutul apocalipsei.

Astfel că, în mod esenţial, ISIS a îmbinat fundamentele credinţei islamice cu tendinţele unui cult mesianic.

Echipa de juniori a lui Obama

Primăvara arabă din 2010[20] a fost glorificată de mulţi occidentali care vedeau în ea accelerarea democraţiei şi reformelor din regiune. Revoltele şi instabilitatea guvernelor din Tunisia până în Egipt şi Siria au fost aclamate. Preşedintele Obama a aplaudat spunând: „Voinţa poporului s-a dovedit mai puternică decât legile unui dictator". La Washington au mai fost şi alţii care au salutat revoltele, de la unii neoconservatori influenţi, cum ar fi Bill Kristol[21] („Nu am greşi prea mult dacă aceste evenimente ne-ar umple de speranţă")[22], la mereu defazaţii liberali, păcăliţi să sprijine grupări islamiste „moderate", ca Frăţia Musulmană.

Ca de obicei, realitatea este alta. Din haosul războiului civil sirian s-a născut cel mai feroce, cel mai brutal tip de islam radical cunoscut vreodată: Statul Islamic.

Ce a început ca o adunătură de terorişti zdrenţăroşi a devenit una dintre cele mai puternice armate teroriste din lume,

eclipsând chiar al-Qaida prin comportamentul față de recruți și barbaria față de victime.

Prima dată președintele Obama a susținut că ISIS nu este „islamic" și că pur și simplu nu merită să-și piardă vremea discutând sau gândindu-se la acest subiect. Chiar îi spunea jurnalistului David Remnick, de la *New Yorker*: „Pe-aici, când și când, folosim o analogie, și eu cred că este exactă, că dacă o echipă de juniori își pune echipamentul celor de la Lakers nu se transformă în Kobe Bryant"[23].

Dacă Obama și-ar fi făcut temele, ar fi știut că membrii ISIS erau cei mai sângeroși asasini de pe fața pământului, talentele lor operaționale s-au perfecționat în luptele cu armata Statelor Unite ale Americii în Irak și s-au dezvoltat în haosul războiului civil sirian.

Iluziile care au făcut ca ISIS să nu fie luat în serios au fost spulberate cinci luni mai târziu, în iunie 2014, când gruparea a cucerit Mosul, oraș-cheie irakian, șocând întreaga lume. ISIS a luat cu asalt taluzurile de nisip care marcau granița celor două state suverane de aproape un veac. O mie de luptători ISIS au cucerit unul dintre cele mai mari orașe din Irak, apărat la acea vreme de aproximativ 30 000 de soldați și polițiști irakieni antrenați de americani. Armata teroristă a preluat controlul echipamentului militar valorând zeci de milioane de dolari, arsenal din care nu lipseau tancurile M1 Abrams, mașini de teren Humvee și arme automate. ISIS nu mai controla doar deșertul răsăritean din Siria, ci cucerise unul dintre orașele eliberate de trupele americane din mâinile lui Saddam Hussein cu un deceniu înainte. În scurtă vreme, ISIS controla în întregime vestul Irakului, guvernând efectiv o regiune mai mare ca Marea Britanie.

La câteva zile după ce trupele ISIS au luat cu asalt Mosulul, autoproclamatul lor lider, Abu Bakr al-Baghdadi, se uita la miile sale de credincioşi din amvonul Marii Moschei al-Nuri din Mosul, oraşul pe care trupele americane îl pacificaseră şi-l ocupaseră nu cu mulţi ani înainte. Era 28 iunie 2014, prima zi a Ramadanului, zi simbolică şi sfântă în tradiţia islamică, care se va dovedi importantă în scurtă vreme şi din alte motive: ISIS şi-a schimbat numele. Gruparea îşi spunea acum Statul Islamic, fiind fondatoarea primului califat musulman din ultimii 90 de ani.

Al-Baghdadi însuşi şi-a luat alt nume. Va fi cunoscut de acum înainte drept califul Ibrahim. Legile seculare nu vor mai fi aplicate – în locul acestora vor guverna legile *sharia* stabilite de juriştii şi învăţaţii islamici numiţi de Baghdadi. Nu vor mai exista nici diferenţierile meschine, de genul cetăţeniei şi naţionalităţii. Denumiri ca Siria sau Irak nu au niciun înţeles.

„Grăbiţi-vă, musulmani, către ţara voastră", spunea califul Ibrahim. „Da, acesta este statul vostru. Grăbiţi-vă, pentru că Siria nu este pentru sirieni, iar Irakul nu este pentru irakieni."[24]

Conform noului califat, erai fie un adevărat musulman, fie un duşman.

„Gestionarea cruzimii"

Lui Baghdadi i-au trebuit aproape 15 ani până să ajungă aici. Născut Ibrahim Awwad Ibrahim al-Badr, după cum spun mulţi, Baghdadi era un bărbat tăcut şi modest din Samarra, Irak. Altceva nu prea se mai ştie despre anii de început, este însă evident că a urmat un antrenament militar şi de tehnici

teroriste împreună cu Abu Musab al-Zarqawi, cel care a întemeiat al-Qaida din Irak, în 2004, şi a intensificat luptele de gherilă împotriva militarilor americani în vreme ce aceştia încercau să instaureze pacea în ţară.

Zarqawi urmase îndeaproape un manual de luptă numit *Idarat al-Twahhush* sau, mai precis, *Gestionarea cruzimii*, scris de un teolog pe nume Abu Bakr Naji. Cartea, care enunţă o strategie pentru a atrage Statele Unite ale Americii într-un război prelungit în Orientul Mijlociu, sugera executarea unei serii de atacuri teroriste împotriva armatei americane până când „aureola mediatică" a invincibilităţii americane ar fi fost destrămată. Naji considera că, odată ce se dovedea vulnerabilitatea Americii, tot mai mulţi musulmani şi-ar fi dat seama de puterea credinţei lor şi s-ar fi alăturat jihadului. „Oamenii vor vedea militarii fugind", scrie Naji. „În acel moment, vor începe cruzimea şi haosul şi aceste regiuni vor suferi din pricina nesiguranţei. I se vor adăuga oboseala şi slăbiciunea rezultată din atacarea obiectivelor rămase şi opoziţia faţă de autorităţi."[25]

Manualul de stategie consideră jihadul drept cea mai sfântă îndatorire. Dar Naji nu ascunde defel ce presupune. „Cel care a mai fost în jihad ştie că nu e nimic altceva decât violenţă, cruzime, terorism, înspăimântarea altora şi masacru".

Deşi loviturile aeriene americane l-au omorât pe Zarqawi în 2006, al-Qaida din Irak şi deopotrivă radicalii sunniţi care se aliaseră cu organizaţia teroristă au luat în serios sfatul lui Naji. Ei au căutat să provoace cât mai mult haos şi au declarat deschis sezonul de vânătoare a şiiţilor din Irak, numiţi *rafidun*, insultă cu sensul de „rebuturi", care ar fi pervertit credinţa islamică. Atacându-i şi folosindu-se de letalele maşini-capcană,

sunniții au masacrat mii de șiiți în moscheile lor, în timpul nunților, în locurile și zilele lor cele mai sfinte[26].

Califatul și Sfârșitul vremurilor

Până în 2014, de când Imperiul Otoman a fost înfrânt în Primul Război Mondial și un tânăr general laic, Mustafa Kemal (cunoscut mai târziu ca Atatürk), a preluat puterea în Turcia, lumea nu mai cunoscuse alt califat. În 1924, parlamentul turc, democratic ales, a abolit califatul.

Osama bin Laden și al-Qaida năzuiau de multă vreme la reîntemeierea califatului. Și, ca și al-Qaida, de la reîntemeierea acestuia, ISIS s-a bazat pe frică și brutalitate. Când au cucerit regiunile din nordul Irakului, unde mica sectă religioasă a yazidilor își are vatra de sute de ani, i-au decapitat pe prizonieri[27] și i-au răpit pe copii pentru a-i antrena ca atentatori sinucigași[28]. Sute de femei au fost aruncate în sclavie și violate de luptătorii ISIS[29]. Au avut un țel precis când și-au transmis asasinatele către audiența internațională: să șocheze și să descurajeze. Cruzimea este punctul central al metodei lor de guvernare. Poate că-i îndepărtează pe unii potențiali susținători, dar îi forțează pe mulți alții să li se supună.

Toate acțiunile Statului Islamic, de la propagandă până la strategia de luptă, își propun să împlinească profețiile lui Mahomed în legătură cu apropierea Zilei judecății. Unii membri ISIS cred că Abu Bakr al-Baghdadi este Mahdi însuși. Al-Baghdadi pare să le dea dreptate, dacă ne gândim că și-a schimbat numele ca să-l conțină și pe cel de Muhammad, considerat obligatoriu pentru Mahdi. După cum cred mulți radicali, califatul va fi condus din Ierusalim[30]. Motiv pentru care ISIS stă cu ochii pe Iordania, care este considerată

poarta răsăriteană către Israel. Mahdi va conduce apoi lumea musulmană o perioadă, înfrângând vrăjmaşii Islamului împreună cu Iisus Hristos.

Pentru mulţi dintre noi toate acestea pot părea nişte fantezii bizare. Vise de mărire. Interpretări distorsionate ale istoriei. False profeţii. Dar sunt ambiţiile adânc înrădăcinate şi aspiraţiile arzătoare ale duşmanilor noştri.

Iar noi le subestimăm pericolul.

Capitolul 2

De la revelație la imperiu

Iar când se vor încheia lunile cele sfinte [prima, a șaptea, a unsprezecea și a douăsprezecea lună conform calendarului islamic], atunci omorâți-i pe mushrikun *(idolatri) oriunde îi aflați. Prindeți-i, împresurați-i și întindeți-le orice cursă.*

Coran, suratul 9 At-Tawba, versetul 5

Mecca
22 decembrie 609 d.H.

Strălucirea îl dezorienta și mai mult decât bezna absolută care-l învăluise cu câteva clipe mai înainte. În peștera din munte scăpase de haosul orașului de la poale, care zile în șir fusese un loc de sihăstrie și rugăciune – dar care acum se transformase în cu totul altceva[31].

Mecca însăși era acum o oază agitată – unii ar spune păcătoasă – în mijlocul uriașului și neiertătorului deșert. Locul sfânt din mijlocul ei, un cub de piatră neagră în care se aflau idolii multor zei ai Arabiei, era destinația a mii de călători care veneau acolo să se roage. Dar, pentru negustorul adăpostit în peșteră, astfel de gânduri păreau extrem de îndepărtate în acele clipe.

Locul care fusese liniştit şi întunecat, deodată se umpluse cu lumină şi o voce bubuitoare rostea doar un cuvânt: *iqra*, adică „recită". Porunca vibra prin pacea cavernei.

Iar el recita. Vorbe arabice îi umplură mintea. Vorbe de origine dumnezeiască, după cum se convinse în cele din urmă negustorul. Toţi cei care se ploconiseră în faţa falşilor zei vor cunoaşte, sau vor fi forţaţi să cunoască, un singur Dumnezeu adevărat.

Iar acel Dumnezeu se afla acum în prezenţa unui negustor în vârstă de 40 de ani, pe nume Mahomed.

În următorii 22 de ani, Mahomed va avea, mereu şi mereu, viziuni ale arhanghelului Gabriel care-i va transmite cuvânt de la Dumnezeu însuşi.

Un negustor obişnuit devenise profet.

Viaţa lui Mahomed şi doctrina dumnezeiască primită de el, ulterior transferată în paginile Coranului, formează fundamentele islamului. Prin urmare, a cunoaşte viaţa şi cuprinsul cărţii pe care un miliard şase sute de milioane de musulmani o consideră cuvântul perfect, veşnic şi de neschimbat al lui Dumnezeu, este esenţial pentru a înţelege această religie. Spre deosebire de Biblie, Coranul nu este o colecţie de istorii sau apocalipse scrise la persoana a treia de diferiţi oameni, ci este cuvântul direct al lui Allah, rostit la persoana întâi. Cuvânt care nu poate fi şi nici nu va fi vreodată schimbat.

În ciuda faptului că este una dintre cele mai respectate şi importante figuri istorice, ştim uimitor de puţine despre Mahomed omul. În mare măsură, savanţii occidentali au ezitat să aplice aceleaşi standarde de cercetare istorică în cazul lui Mahomed ca acelea folosite pentru alţi conducători religioşi, de pildă Iisus. Şi şovăiala lor este uşor de înţeles. Cei care au îndrăznit să cerceteze cu atenţie viaţa lui Mahomed, cum a făcut-o savantul britanic Tom Holland, au primit ameninţări cu moartea[32].

Iată ce putem spune aproape sigur: Mahomed a fost un om care a trăit în deşertul Arabiei cam în perioada 570-632 d.H. Ce nu putem şti cu certitudine este ce s-a petrecut în perioadele în care se spune că auzea şi recita cuvintele Domnului. Ceea ce complică şi mai mult lucrurile este întârzierea de decenii cu care revelaţiile au fost trecute sistematic pe hârtie, sub forma Coranului.

După prima revelaţie pe care a avut-o într-o cavernă din munţi, Mahomed s-a întors acasă, în Mecca. Acolo a început să predice, mai întâi familiei şi prietenilor care-l ascultau uluiţi, apoi şi altora din tribul său[33]. Cu o revelaţie asemănătoare pasiunii lui Moise şi dăruirii lui Iisus, el îi condamna pe politeiştii şi pe idolatrii meccani, spunând că au rătăcit căile Domnului, arătând cu degetul corupţia şi imoralitatea care sufocau societatea.

Predicile lui Mahomed semănau în mare măsură celor rostite de creştini şi de călugării călători care se aventurau când şi când prin Arabia, la fel şi învăţăturii evreilor care locuiau acolo. De fapt, mare parte din Coran insistă asupra asemănărilor dintre creştinism şi iudaism şi susţine sfinţenia Vechiului şi Noului Testament şi a profeţilor, de la Moise la Iisus. Coranul chiar sugerează că Iisus ar fi prezis sosirea lui Mahomed:

> Şi [adu-ţi aminte] când Iisus, fiul Mariei, a zis: „O, fii ai lui Israel! Eu sunt trimisul lui Allah la voi, întărind Tora de dinainte de mine şi vestind un trimis ce va veni după mine şi al cărui nume este Ahmad!" Şi când el (Ahmad, adică Mahomed) le-a adus semnele limpezi, ei au zis: „Aceasta este vrăjitorie învederată!"[34]

Pe de altă parte, Mahomed predica şi că evreii şi creştinii îşi pervertiseră religiile şi trădaseră adevărata credinţă în Dumnezeu: creştinii îl adorau pe Iisus Hristos, ceea ce echivala cu

idolatria, iar evreii îl ignorau pe Iisus profetul şi importanţa mesajului său.

Dar, ca şi creştinismul şi iudaismul, Mahomed predica despre judecată şi ridicarea din morţi după viitoarea Zi a Judecăţii. Nu exista alt zeu decât Dumnezeu, căruia el îi spunea Allah. În vreme ce creştinii şi evreii împărtăşeau credinţa într-un singur Dumnezeu, triburile din Mecca sau din jurul acesteia erau politeiste şi, printre sutele de zei pe care-i venerau, se afla şi unul numit „Allah".

Politeiştii din Mecca nu au primit binevoitori mesajul lui Mahomed care le spunea că, venerând idoli falşi, îl ofensau pe singurul şi adevăratul Dumnezeu. Prin urmare, în afara rudelor şi prietenilor săi apropiaţi, puţini erau interesaţi să-l asculte. Populaţia din Mecca nu vedea în el un profet, ci mai degrabă un ins care-şi pusese în gând să distrugă exploziva industrie turistică închegată în jurul sfintelor altare din zonă.

Altare, desigur, consacrate multor zei.

Versetele satanice

Mai presus de toate Mahomed era un tip practic. Frustrat că nu reuşea să convertească Mecca la islam, Mahomed ştia că trebuie să găsească o altă cale. Astfel că profetul a devenit politician.

Locuitorii din Mecca au propus o înţelegere. Dacă va venera zeii din Mecca pentru un an, atunci ei îl vor venera pe Allah un an. Mahomed a luat în considerare propunerea şi a cerut sfatul divin. A fost o decizie dificilă – la urma urmei, îşi bătuse joc de zeii din Mecca, socotindu-i nişte dumnezei falşi. Trebuia să ignore sau să răstălmăcească tot ce-i spusese Dumnezeu până atunci? Putea scuza scopul mijloacele? Ca răspuns, a avut o revelaţie: cei trei zei principali din Mecca puteau fi veneraţi,

pentru că aveau o relație specială cu Allah. Această soluție de compromis i-a mulțumit pe locuitorii din Mecca, însă, conform Coranului, l-a supărat la culme pe Allah. Revelația, care va ajunge să fie cunoscută mai târziu sub numele de Versetele satanice, fusese falsă, o înșelătorie a diavolului.

> „N-am trimis Noi mai înainte niciun mesager și niciun profet", spune Coranul, „care să fi recitat [ceea ce i-a fost lui revelat] fără ca Șeitan (Satana) să nu fi încercat să arunce îndoială în privința recitării sale. Însă Allah nimicește ceea ce Șeitan (Satana) aruncă, apoi Allah întărește versetele sale, căci Allah este Atoateștiutor, Înțelept. *[Alim, Hakim]*[35]

Șocantă mărturisire. Satana s-a infiltrat, pare-se, în revelația profetului și a pervertit cuvântul lui Dumnezeu. Poate spune cineva dacă nu au fost compromise în aceeași măsură și alte părți din Coran? Era Mahomed un profet infailibil, un mesager imperfect sau cu totul altceva?

Versetele satanice au rămas până azi o sursă de dispută pentru musulmani, după cum se observă din reacția furioasă la romanul cu același nume semnat de Salman Rushdie[36], concretizată într-o *fatwa* prin care ayatollahul Iranului cere asasinarea lui Rushdie.

La porunca lui Dumnezeu, Mahomed și-a revocat oferta de compromis, înfuriindu-i pe locuitorii din Mecca și deteriorând și mai mult relația acestora cu Mahomed și adepții săi.

Când islamul devine violent

Până în anul 622, la 13 ani după ce Mahomed a avut prima revelație, opoziția locuitorilor din Mecca devenise o povară prea mare pentru profet. El și câteva sute de susținători plecară din Mecca, migrând către Medina, orașul-oază din apropiere – o decizie care a devenit un moment semnificativ din

istoria musulmană: întemeierea unei comunități *(umma)* separate de credincioși.

Pe măsură ce Mahomed și-a consolidat puterea în Medina, rândul adepților săi a sporit tot mai mult cu cei care erau convinși de natura divină a mesajului său[37]. Alții, pe de altă parte, inclusiv clanurile evreiești din Medina care respinseseră pretenția lui Mahomed că este un profet în tradiția lui Moise, Isaac sau Isaia, erau încă sceptici.

La început, în general, aceste clanuri au fost receptive la mesajul monoteist al lui Mahomed, care se ruga chiar în direcția Ierusalimului pentru a dovedi respectul pe care-l purta pentru tradiția evreiască și pentru a sublinia că Allah era același cu Dumnezeul Torei și al Bibliei. Însă pe măsură ce puterea sa a crescut, tonul predicilor a devenit tot mai ostil împotriva celor care refuzau convertirea la islam.

La Medina, Mahomed a continuat să aibă revelații, însă tonul mesajului său s-a schimbat dramatic[38]. În primii 13 ani, revelațiile primite de la Dumnezeu arătau că Mahomed conducea o comunitate persecutată în Mecca. În Coran se insista asupra coexistenței pașnice cu ceilalți, mai degrabă pentru că Mahomed nu avea putere politică.

Dar altfel stăteau lucrurile în Medina. Versetele din Medina, cum sunt denumite de învățații islamici, predică în favoarea unui război deschis împotriva celor pe care-i consideră adversari. Și acele părți din Coran sunt citate cel mai adesea de teroriștii islamici. Jihadul este recomandat pentru a apăra credința și a înfrânge adversarii. Așa cum spune Ibn Ishaq, cel dintâi biograf al lui Mahomed: „Apostolului nu i s-a dat permisiunea să lupte sau să verse sânge... I s-a ordonat pur și simplu să cheme oamenii la Dumnezeu și să îndure insultele și să-i ierte pe ignoranți... Când [locuitorii din Mecca] au devenit obraznici în fața lui Dumnezeu și i-au respins propunerea

milostivă şi i-au acuzat profetul de minciună... El i-a dat permisiunea apostolului Său să lupte şi să se protejeze faţă de cei care-i greşiseră şi care-l maltratau"[39].

Mahomed avea acum aprobarea lui Dumnezeu să se împotrivească detractorilor săi, inclusiv împotriva evreilor din Medina, pentru care Coranul nu avea cuvinte prea măgulitoare:

> Şi zic iudeii: „Mâna lui Allah este închisă!", însă mâinile lor sunt închise şi blestemaţi au fost pentru ceea ce au spus. Dimpotrivă, mâinile lui sunt larg deschise şi el dăruieşte după cum voieşte. Însă ceea ce ţi s-a trimis de la Domnul tău îi va face să sporească şi mai mult în fărădelege şi necredinţă. Noi am aruncat între ei vrăjmăşie şi ură până în Ziua învierii. Ori de câte ori vor aprinde ei focul războiului, Allah îl va stinge. Ei caută să semene pe pământ stricăciune, însă Allah nu-i iubeşte pe cei care seamănă stricăciune (*Mufsidun*)[40].

În Coran, evreii sunt descrişi în numeroase rânduri ca nişte escroci inventivi şi cei mai aprigi duşmani ai islamului. Fiind poporul său ales, Allah le-a dat prima revelaţie prin profetul Moise (care în Coran este un profet islamic împotriva căruia evreii s-au revoltat). Ceea ce stârneşte mânia lui Allah: „O, voi cei care credeţi!, se spune în Coran, nu-i luaţi pe iudei şi pe creştini ca aliaţi (*auliya'*)! Ei sunt aliaţi unii cu alţii. Aceia dintre voi care vi-i faceţi aliaţi sunteţi ca şi cum aţi face parte dintre ei"[41].

Mai departe, evreii sunt descrişi ca ucigaşi de profeţi. Se răzvrătesc împotriva domniei lui Mahomed („Oare rabinii şi învăţaţii lor nu-i opresc de la rostirea vorbelor păcătoase şi de la mâncarea celor oprite? Ce mare rău săvârşesc!") şi sunt numiţi „maimuţe" şi „porci", epitete foarte folosite şi astăzi de teroriştii şi antisemiţi.

Ce era de făcut cu evreii ăştia enervanţi, dintre care unii atentaseră chiar la viaţa lui Mahomed? Soluţia lui a fost să exileze

două dintre triburile evreilor din Medina, să execute bărbații unui al treilea trib și să confiște proprietățile tuturor.

Odată dispăruți oponenții săi, Mahomed s-a concentrat pe fondarea unei comunități islamice în Medina. El propovăduia existența celor cinci stâlpi ai credinței: *salat* (rugăciunea rituală de cinci ori pe zi), *zakat* (donațiile), *hajj* (pelerinajul), postul Ramadanului și *shahada* (crezul islamic, mărturia de credință a unității dintre Dumnezeu și profetul Mahomed, trimisul său pe pământ). Mahomed nu este doar lider religios, ci și conducător politic, acționând ca guvernator și judecător al comunității musulmane.

Multe lucruri bune au apărut din punerea în practică a revelațiilor lui Mahomed. Bunăoară, reforma morală și spirituală constituia o mare parte din mesajul său; traiul greu al vieții nomazilor din deșert, unde deseori femeile erau tratate ca simple proprietăți, a determinat reguli care le dădeau acestora câteva drepturi de bază (deși nu atât de multe ca bărbaților adulți), iar vechile dușmănii care, de generații, destrămau familiile, omorându-le membrii, au fost considerate neislamice și scoase în afara legii.

Nașterea unui imperiu

Pe măsură ce influența lui Mahomed la Medina creștea, el și-a întors atenția către locuitorii Meccăi, cei care-i respinseseră mesajul. Mahomed și musulmanii au atacat și le-au prădat caravanele. Câtă vreme aceste caravane nu aparțineau musulmanilor, erau ținte legitime. Coranul îi învăța să nu arate milă până când inamicii nu erau înfrânți și gata să negocieze: „Atunci când îi întâlniți în luptă pe aceia care nu cred, loviți gâturile lor, iar când îi slăbiți pe ei, legați-i strașnic în lanțuri. Apoi, fie îndurare, fie răscumpărare, până ce războiul se sfârșește (...)"[42].

Mahomed însuşi şi-a condus trupele în bătălie, promiţând paradisul pentru fiecare musulman mort în numele lui Allah. Adversarii lor urmau să fie aruncaţi în înfricoşătoarele caverne ale iadului.

Primul jihad a început.

Mahomed a adunat bogăţii în vreme ce trupele sale jefuiau mărfurile comercianţilor, obţinând victorii împotriva altor armate prădătoare. Neguţătorii care asigurau cele necesare existenţei oraşului nu au mai putut ajunge la Mecca. Nu-şi propusese să-i omoare pe toţi meccanii, ci mai degrabă să-i convertească. Aşa încât a acceptat un compromis care ar fi transformat altarul politeist din centrul oraşului, *ka'ab,* în sfântul altar al islamului şi în loc al pelerinajului obligatoriu pentru fiecare musulman. A fost o decizie abilă, care a garantat continuitatea fluxului financiar către Mecca.

Mahomed a continuat campania de cucerire, purtând sângeroase bătălii în Peninsula Arabică, până când a unit cele mai multe triburi din deşert sub viziunea sa politică şi religioasă. Creştinilor şi evreilor le-a permis să rămână pe pământuri musulmane câtă vreme plăteau taxe adiţionale. În schimbul taxelor şi loialităţii faţă de credinţa islamică, Mahomed a oferit protecţie. Ateii şi politeiştii erau forţaţi să se convertească la islam, altminteri erau ameninţaţi cu execuţia.

Anarhia extremă a vieţii tradiţionale nomade a dispărut treptat. Elementul central al alianţelor îl constituia loialitatea faţă de comunitatea musulmană, şi nu funcţionarea clanurilor. A fi musulman însemna, şi încă înseamnă, mai mult decât un set de credinţe spirituale; înseamnă identitatea dintre fraţii întru credinţă. După cum predica Mahomed, islamul nu este doar o credinţă, ci totala *supunere* (primul sens al cuvântului islam) faţă de o ideologie politică integratoare şi faţă de legile de nezdruncinat consacrate de Allah.

Ce a urmat a fost o îndârjire nemiloasă pentru a răspândi ideologia până la fruntariile lumii cunoscute.

Un califat în expansiune

Moartea lui Mahomed, în 632 d.H., a produs haos. El nu a lăsat vorbă cine l-ar putea urma ca lider politic al credinței tot mai înfloritoare, astfel că puternicele triburi din Medina l-au ales prin consens pe Abu Bakr. În timpul său și a celor două căpetenii care i-au urmat, s-a strâns cea mai formidabilă armată din istoria Orientului Mijlociu. La Răsărit i-au înfrânt pe persani și la Apus pe romanii bizantini.

Primii patru califi au fost asociații sau „Însoțitorii" lui Mahomed. Pentru că aveau o legătură personală cu profetul, comunitatea musulmană i-a acceptat ca șefi. Dar în această „urzeală a tronurilor" deșertică de secol VII, puterea provenită dintr-o religie și un imperiu în expansiune a creat inevitabil încleștări și războaie epice.

Trei dintre primii patru califi au fost asasinați. În 661, uciderea celui de-al patrulea calif, Ali, verișor și ginere al lui Mahomed, a provocat un război civil și o schismă permanentă între grupările care vor deveni, peste vremuri, musulmanii șiiți și sunniți de astăzi. Din cauza legăturilor de sânge, șiiții cred că fiul lui Ali era cel mai îndreptățit să devină calif și că toți cei care nu sunt descendenți săi sunt falși califi. În schimb, sunniții au acceptat legitimitatea umayazilor, abasizilor și a dinastiilor care au urmat morții lui Ali[43].

Din 661, cele două secte au început să aibă propriile tradiții și practici. Unii și-au spus „Ahl al-Sunna", adică „poporul tradiției" sau sunniții. Ceilalți, pentru a onora memoria celui considerat primul și ultimul calif adevărat, au luat numele de „Shiat Ali" – sau șiiții – „Partidul lui Ali"[44]. Din când în când

s-au declanşat revolte şi lupte, însă, punând lucrurile cap la cap, graniţele califatului s-au extins. În vreme ce Europa era copleşită de un Imperiu Roman în dezagregare şi de războaiele dintre căpeteniile feudale, la Răsărit se plămădea o civilizaţie care făcuse din Bagdad şi Damasc capitalele sale prospere. Până la începutul secolului al VIII-lea, graniţele califatului se întindeau din Spania până în India.

În ciuda expansiunii sale, pierderea revelaţiilor divine şi a conducerii lui Mahomed a însemnat unificarea musulmanilor în jurul unei direcţii comune care s-a dovedit a fi totodată o provocare. De vreme ce un text scris a apărut abia la mulţi ani după moartea lui Mahomed[45], musulmanii nu se puteau sluji încă de Coran, astfel că se întoarseră către amintirile şi fragmentele din spusele lui Dumnezeu notate pe foi de papirus şi pietre şi, de asemenea, către *hadith*, spusele transmise pe cale orală şi atribuite lui Mahomed de adepţii lui. Peste ani, aceste informaţii au fost organizate în câteva antologii. Pentru că deseori Coranul era contradictoriu şi confuz, *hadith*-ul a devenit chiar mai important pentru stabilirea regulilor vieţii de zi cu zi.

A apărut o întreagă categorie de savanţi şi judecători islamici pentru a defini tot ce era valabil şi ce nu. Între ei s-au declanşat certuri teribile. Au fost adunate sute de mii de *hadith*-uri „puternice", presupus valabile, şi cei mai mulţi musulmani admit, de asemenea, că există şi multe în întregime dubioase sau „slabe". În parte, acest lucru se explică prin faptul că s-a scurs semnificativ de mult timp între viaţa lui Mahomed şi *hadith*. Cel mai influent dintre alcătuitorii de *hadith*, al-Bukhari, s-a născut după aproape 180 de ani de la moartea profetului[46].

Pentru că Mahomed a amestecat în aşa măsură religia cu politica, în islam biserica şi statul erau totuna. Califii erau

deopotrivă lideri religioşi şi politici. Ei legiferau bazându-se pe Coran şi pe spusele profetului, *hadith*-ul. Legile sfinte au alcătuit *sharia*, care în arabă nu înseamnă „lege", ci „calea" sau „drumul" – ceea ce implică ceva mult mai larg decât legea. *Sharia* este, de fapt, un atotcuprinzător mod de viaţă.

Mereu când este implicată legea – sau, pentru a fi mai corecţi, mereu când sunt implicaţi legiuitorii – lucrurile devin complicate. Aproape imediat după moartea lui Mahomed, legiuitorii musulmani au început să se ciorovăiască, fie în legătură cu semnificaţia diferitelor pasaje coranice, fie pe tema a ceea ce Mahomed a spus ori a făcut, fie pe tema situaţiilor în care sursele de care dispuneau nu ofereau nicio îndrumare.

Au început să apară diferite şcoli de drept şi *sharia*, sau legea islamică, a început să fie codificată în mod oficial. Toţi au fost de acord cu principiile de bază, iar califatul s-a asigurat ca toţi musulmanii de pe teritoriul său să li se supună. De pildă, în dreptul familiei, un bărbat se putea căsători oricând cu până la patru soţii. Sclavia era îngăduită. În Codul penal, adulterul putea fi pedepsit prin lapidarea până la moarte a făptaşului. Hoţului prins pentru prima dată i se tăia mâna dreaptă, iar a doua oară pierdea piciorul stâng. La judecată, în faţa judecătorilor, mărturia unei femei valora pe jumătate cât a unui bărbat. Blasfemia, sau orice ar fi putut fi interpretat drept insultare a lui Dumnezeu sau a lui Mahomed, era una dintre cele mai grave crime. În funcţie de şcoala de drept, erau prevăzute diferite pedepse. Ele porneau de la amendă şi ajungeau la amputări, spânzurare sau decapitare[47].

Cea mai mare crimă în *sharia* este apostazia sau abandonarea islamului pentru convertirea la altă religie sau pentru ateism. După cum scrie în Coran: „Aceia care nu cred în Allah, după ce au crezut – afară de acela care este silit [să nu creadă], dar inima lui este netulburată întru credinţă – asupra acelora

care şi-au deschis inima necredinţei va veni mânie de la Allah şi ei vor avea parte de chin cumplit"[48]. În timpul vieţii lui Mahomed, „chinul" era, mai presus de orice îndoială, moartea. Un musulman putea fi pedepsit cu moartea în trei situaţii: crima, „persoana căsătorită care se împreunează în afara legii" şi „cel care-şi întoarce faţa de la islam şi-i părăseşte pe musulmani"[49].

Apostazia era o crimă atât de gravă pentru că adepţii considerau islamul a fi învăţătura finală şi perfectă a lui Dumnezeu. Cei care vor să-l substituie cu altceva comit cel mai grav păcat împotriva lui Dumnezeu.

Casa războiului, Casa păcii

Mahomed nu a fondat doar o nouă religie, ci a întemeiat un imperiu care era pe punctul să se confrunte cu puterile regionale din vecinătate şi cu toţi cei care în Orientul Mijlociu nu se considerau musulmani. Atât Mahomed, cât şi Coranul, propovăduiau preeminenţa islamului asupra celorlalte religii şi datoria politică a fiecărui musulman de a răspândi credinţa prin convingere, prin exemplu şi, la nevoie, prin sabie. Spre deosebire de iudaism şi creştinism, care începuseră ca nişte comunităţi de credincioşi persecutate, islamul a fost mai mereu asociat cu puterea şi cucerirea.

Sharia a dat naştere unui întreg set de reguli, legi şi tradiţii pentru cei care nu erau musulmani. Dacă supravieţuiau valurilor de început ale cuceririi, mulţi nemusulmani trăiau viaţa unui cetăţean de mâna a doua. Urmând exemplul lui Mahomed sau *sunna* (calea sau tradiţia), evreilor, creştinilor şi grupului religios al zoroastrienilor li se permitea să-şi păstreze credinţa dacă plăteau un tribut numit *jizyah*. Pentru că se asemănau cumva musulmanilor în felul în care-i venerau pe profeţii lui Dumnezeu şi cărţile lor sfinte cum ar fi Biblia, creştinii şi evreii

nu au fost forțați să se convertească la islam. În schimb, vor fi considerați *dhimmi,* „protejați" sau „vinovați" (cuvântul are ambele sensuri în arabă).

Încă din primele decenii ale istoriei islamului, deși nu e pomenit nici în Coran și nici în *hadith*-ul lui Mahomed, s-a impus un concept care delimita lumea între musulmani și ceilalți. *Dar al-Islam,* sau „casa Islamului", se referea la pământurile și culturile în care musulmanii erau majoritari, iar *Dar al-sulh* denumea națiunile nemusulmane care negociaseră un tratat de pace cu musulmanii, ceea ce presupunea deseori plata unui tribut. Tot ce mai rămânea fusese denumit *dar al-harb,* „casa războiului". Deși se puteau încheia armistiții temporare care nu durau mai mult de zece ani, între islam și restul lumii era un conflict perpetuu – stare de fapt care se înregistrează și azi.

Pe măsură ce califatul islamic creștea în putere și anvergură, separarea comunităților musulmane de cele nemusulmane, a credincioșilor islamici de necredincioși, a devenit tot mai opresivă și degradantă: comunitățile *dhimmi* erau formate din cetățeni de categoria a doua, care nu aveau aceleași drepturi cu musulmanii. Se interzicea expunerea publică a simbolurilor religioase ale nemusulmanilor, iar taxa *jizyah* putea fi o povară covârșitoare pentru aceștia. Mai mult, între *dhimmi* și musulmani pământurile și proprietățile nu puteau fi moștenite, ceea ce însemna că dacă cineva din familie se convertea, toți ceilalți membri ai familiei erau stimulați să se convertească și ei.

Sfârșitul „Epocii de aur islamice"

Până în 1200, islamul a cunoscut aproape jumătate de mileniu de expansiune continuă. Musulmanii și-au îndeplinit rolul de noul popor ales al lui Dumnezeu, moștenitor al pământului prin cuceriri și convertiri. Vreme de 500 de ani, mecanismul a

funcționat perfect. Cuceririle și convertirile islamice pătrunseseră adânc în Europa – ajungând până în Franța (oprite doar de un duce francez, pe nume Charles Martel care, după Bătălia de la Tours, din 732, a pus capăt înaintării armatelor musulmane spre nord)[50].

Islamul și creștinătatea s-au confruntat în timpul cruciadelor, dar în vreme ce Europa a rămas în mare măsură dezbinată și condusă de diverse imperii feudale, califatul a prosperat. Așa-numita „Epocă de aur islamică" (între 700 și 1250) a fost romanțată deseori de apologeți ca o perioadă a toleranței și a educației. În discursul pe care l-a rostit în 2009 la Cairo, în Egipt, Barack Obama a susținut că, în acele vremuri, islamul „a purtat făclia educației vreme de secole, deschizând drumul Renașterii și Iluminismului european". El a mers mai departe, lăudând „inovațiile făcute de comunitățile musulmane care au dezvoltat algebra, busola magnetică și instrumentele de navigație, uneltele scrierii și tiparul, modul în care înțelegem răspândirea bolilor și cum pot fi învinse"[51].

Privind mai de-aproape, observăm că strălucirea islamului în timpul acestei perioade s-a bazat nu doar pe cucerire, dar de asemenea și pe furtul cultural. Bernard Lewis, cunoscut cercetător al lumii islamice, a subliniat că succesele musulmane din acea perioadă se întemeiau, în mare măsură, pe puterea lor militară și comercială. Lewis scrie că, pe atunci, „[musulmanii] invadau Europa și Africa, India și China, făcând și negoț cu o mulțime de produse printr-o vastă rețea comercială și de comunicații"[52]. În acest fel au cules idei, invenții și inovații. Savanții musulmani au tradus lucrările filosofilor greci Aristotel și Platon, precum și alte izvoare de înțelepciune antică.

De-a lungul „Epocii de aur islamice" s-au înregistrat confruntări violente sporadice între musulmani și minoritățile religioase. Deși este prezentată adesea ca o perioadă a cooperării

şi toleranţei conducătorilor musulmani faţă de minorităţi, creşterea imperiului islamic nu a fost mereu blândă cu evreii şi creştinii. Primul calif a hotărât că în Arabia, patria sacră a islamului, niciun evreu sau creştin nu poate trăi, astfel că i-au expulzat în alte părţi ale Orientului Mijlociu. În 1066, în Spania islamică, gloatele au ucis mii de evrei.

Ca toate imperiile, în cele din urmă şi „Epoca de aur islamică" s-a încheiat. În 1258, invadatorii mongoli au prădat Bagdadul, distrugând cetatea de scaun a califatului. Moştenit de turcii otomani, califatul nu se va mai întinde niciodată atât de departe în Orientul Mijlociu şi nici nu va mai exercita atare influenţă.

Declinul imperiului islamic nu ar fi trebuit să se petreacă. Armatele sale le respinseseră pe cele ale cruciaţilor veniţi din Apus şi pe ale intruşilor veniţi din Răsărit, dar la 1300 califatul s-a prăbuşit. În secolele care au urmat, Europa a trecut printr-o renaştere – revendicând Spania şi Europa estică şi declanşând colonizarea Africii de Nord şi a Orientului Mijlociu.

După cum spuseseră limpede Coranul şi Mahomed, musulmanii erau noul popor ales de Dumnezeu. Islamul urma să se extindă, iar *dar al-harb* ar fi trebuit să se reducă tot mai mult, în favoarea unui califat global şi unei lumi de drept-credincioşi. Cu toate acestea, s-a întâmplat exact pe dos. Era o lume întoarsă cu fundu-n sus.

Ce a fost greşit, după cum se întreba Bernard Lewis în titlul cărţii sale din 2001? Ce a fost greşit cu visul califatului mondial? Cum poate duce islamul la îndeplinire promisiunea întemeierii sale? Nu ducem lipsă de oameni care au răspunsuri la aceste întrebări.

Capitolul 3

Wahhabism și Salafism

Abolirea legilor făcute de om nu poate fi împlinită doar predicând. Cei care au uzurpat autoritatea lui Dumnezeu și împilează creaturile Domnului nu sunt dispuși să renunțe la puterea lor doar în urma rugăciunii[53].

Sayyid Qutb, *Pietre de hotar*

La 16 kilometri de Cairo, Egipt
21 iulie 1798

Traversarea deșertului în căldura toridă a lunii iulie nu a fost defel plăcută pentru cei 35 000 de soldați francezi sau pentru impunătorul bărbat care-i conducea. Orașul-port Alexandria fusese cucerit fără să opună prea mare rezistență, dar restul Egiptului nu părea să cedeze la fel de ușor. Nu, dacă mamelucii ar fi avut un cuvânt de spus[54].

Imperiul turcilor otomani care moștenise tronul califatului islamic îi desemnase pe mameluci – războinici cunoscuți nu doar pentru curajul, cât și pentru cruzimea lor – să controleze Egiptul. Pornit pe urmele lui Alexandru cel Mare și Iulius Cezar, Napoleon Bonaparte își propusese să schimbe situația, aducând idealurile Revoluției franceze în Orientul Mijlociu.

Ţelul său imediat era să-i expulzeze pe britanici din Mediterana, pentru a proteja astfel coasta sudică a Franţei. Dar, dintr-o perspectivă mai amplă, obiectivele sale erau cu mult mai ambiţioase: el spera să sugrume accesul britanicilor către teritoriile lor coloniale din India, giuvaerul Imperiului Britanic.

Erau la mare depărtare de casă, însă admirau faimoasele piramide egiptene, pe care aproape fiecare francez le văzuse prin cărţi. „Soldaţi, le-a spus Bonaparte, din înălţimea acestor piramide vă privesc patruzeci de veacuri."[55]

Îi scruta, de asemenea, şi înfricoşătoarea armată a celor 10 000 de luptători mameluci călare, cu săbiile pregătite[56]. Ei au şarjat în bătaia tunurilor lui Napoleon. Bătălia s-a încheiat într-o oră. În urmă a lăsat cadavrele a 6 000 de egipteni, în comparaţie cu cele câteva sute de francezi morţi sau răniţi.

Drumul către Cairo – şi către restul Egiptului – se deschidea.

Napoleon era dispus să facă şi să spună tot ce era necesar pentru a supune Egiptul. El a susţinut că-i respectă pe Dumnezeu, pe Mahomed şi Coranul mai mult decât o făceau înseşi căpeteniile feudale mameluce. A adus cu sine istorici, oameni de ştiinţă, ingineri, matematicieni şi egiptologi care au făcut descoperiri istorice, cum ar fi Piatra de la Rosetta, care le va permite mai apoi arheologilor să descifreze secretele anticelor hieroglife egiptene. Traducând „Libertate! Fraternitate! Egalitate!" în arabă, Napoleon făcea apel la populaţie să preia puterea în propriile mâini şi să-i alunge pe tiranii mameluci şi pe stăpânii otomani pe care-i slujeau.

Domnia lui Napoleon nu a durat mult. Britanicii au reacţionat în forţă, sprijinind şi extinzând alianţele în tot Orientul Mijlociu, controlând cu autoritate Marea Roşie şi Golful Persic până târziu, în secolul al XX-lea. Ruşii s-au folosit de confruntarea dintre interesele otomane şi cele britanice,

mutându-şi frontiera sudică în jurul Mării Negre, pe coastele Mării Caspice şi în Asia Centrală. Cu toţii îşi vor uni în cele din urmă forţele pentru a-i scoate pe francezi din Egipt.

Colonizarea napoleoniană a Egiptului a fost primul efort, printre multe altele, de a prelua sub controlul Europei teritoriile Imperiului Otoman aflat în dezagregare. Un secol mai devreme, turcii otomani ocupau cea mai mare parte a Europei estice, ajungând, în 1683, la porţile Vienei. Marile Puteri au profitat că influenţa Imperiului Otoman era în scădere şi au început să cucerească arii tot mai largi din lumea islamică. Franţa a cucerit Algeria în 1830 şi Tunisia în 1881, în vreme ce britanicii au ocupat Egiptul în 1882 şi Sudanul în 1889. Construcţia imperiului european a continuat în secolul al XX-lea, când Spania şi Franţa şi-au împărţit Marocul. Ocupaţia occidentală începută cu Napoleon a descătuşat forţe care au cutremurat continuu întreaga regiune de-a lungul următoarelor două secole.

În ochii a milioane de musulmani ceva era profund greşit în noua ordine a lumii. Pământurile islamice erau ocupate acum de puterile occidentale care instalaseră guverne-marionetă. Europa trecuse printr-o Renaştere, un Iluminism şi o Revoluţie industrială. Între timp, lumea islamică stagna şi rămânea în urmă faţă de progresul Occidentului.

Musulmanii au căutat motivul pentru care cuceririle lumii islamice păreau să se fi blocat în marşarier. Răspunsul pe care l-au dat mulţi a fost că această contracţie s-a corelat cu îndepărtarea de la puritatea dogmei islamice. Trădaseră moştenirea lui Mahomed, ignorându-i învăţăturile – iar acum plăteau preţul.

Vântul deşertic al wahhabismului

Islamul a rezistat în deşerturile Arabiei Saudite. De asemenea, acolo va renaşte şi va reveni la formele sale puriste.

Muhammad ibn Wahhab, născut în 1703, a fost unul dintre cei mai timpurii reformatori ai islamului. Cleric sunnit din centrul deşertului arabic, el credea că islamul fusese corupt cu „superstiţii", cum ar fi adorarea locurilor sfinte şi a mormintelor primilor musulmani. El spunea că evreii şi creştinii erau „vrăjitori" care credeau în cultul diavolului[57].

Wahhab credea că islamul s-a pervertit şi şi-a pierdut energia sub influenţa Occidentului. Că a ignorat învăţăturile clare ale lui Mahomed, cum ar fi omorârea cu pietre a femeii adultere, şi că liderii din Orientul Mijlociu cedaseră tentaţiilor şi plăcerilor modernităţii. Se aflau într-o stare de ignoranţă (sau *jahiliyyam)*, semănând în mare parte locuitorilor din Mecca înainte de Mahomed. Wahhab credea că trebuia să-i salveze pe musulmani de ei înşişi, prin eliminarea elementelor străine de islam şi regenerarea credinţei practicate de Mahomed şi de susţinătorii săi[58].

Wahhab a fost părintele mişcării moderne salafiste. În arabă, *Salaf* înseamnă „strămoş" şi se referă la primele generaţii de susţinători ai profetului, echivalentul islamic al discipolilor lui Hristos. El susţinea că toţi musulmanii ar trebui să fie salafişti – discipoli ai celor dintâi însoţitori ai profetului Mahomed.

Wahhab a găsit un aliat de nădejde în tribul saudit. Prinţul Muhammad bin Saud a pus pe picioare o armată pentru a construi un stat nou, iar Wahhab a furnizat credinţa şi fervoarea religioasă pentru a-i da aripi. „Eşti capul tribului şi un om înţelept", i-a spus Wahhab lui bin Saud. „Vreau să-mi juri că vei purta jihadul împotriva necredincioşilor."[59]

În 1744, Wahhab şi bin Saud şi-au jurat credinţă unul altuia, iniţiind decenii de cuceriri cu scopul unificării Arabiei şi restaurării unui califat pentru virtuoşi – aşa cum făcuse Mahomed, cu un mileniu mai înainte. Datorită opoziţiei crescânde a

supușilor arabi față de Imperiul Otoman, saudiții au devenit o forță tot mai impunătoare. Inițial statul saudit s-a întins în Irak și apoi în Oman. Wahhab și saudiții au contestat legitimitatea autorității de calif a sultanului și pretenția lui că este păzitorul orașelor sfinte, Mecca și Medina.

Ce a mai rămas din califat, restrâns la teritoriul Constantinopolului, în Turcia, era doar o umbră a ceea ce fusese în secolul al XIII-lea, când se întindea din Europa până în India. În ochii musulmanilor pioși, califii corupți păreau mai interesați să adune haremuri de femei frumoase și bogății materiale decât să răspândească în lume cuvântul lui Dumnezeu, așa cum îl propovăduise Mahomed[60]. În loc să rămână credincioși unui set de legi imuabile, căpeteniile musulmane cedaseră în brațele modernității.

Rezultatul a fost un efort de 200 de ani pentru a reface fundamentele credinței islamice și a recrea viziunea islamului de la începutul secolului al VII-lea în concepția lui Mahomed. Nu era doar o revoluție spirituală, ci deopotrivă una politică. După cum predica Mahomed, în islam cele două erau inseparabile. În zilele noastre, numim această filosofie islamism – folosirea islamului ca sistem politic –, o ideologie revoluționară care-și propune să refacă strălucitorul califat din zorii lumii islamice.

Sykes-Picot și dezmembrarea Imperiului Otoman

De-a lungul secolului al XIX-lea, Imperiul Otoman a pierdut teren. Conducătorii săi susțineau că sunt moștenitori ai califatului – lideri ai comunității musulmane (sau *umma*) din întreaga lume. Însă pământurile lor era cucerite încet și sigur, iar puterea lor apunea. Îmbogățită de aurul și argintul Lumii Noi și, ulterior, de revoluția industrială, Europa era mult mai puternică economic și militar decât turcii otomani.

Mai târziu, Primul Război Mondial a distrus Imperiul Otoman, nu înainte ca imperiul să distrugă viețile a milioane de cetățeni. Primul genocid din secolul al XX-lea s-a petrecut cu 20 de ani înainte ca Hitler să pună la cale „Soluția finală" pentru a-i extermina pe evreii din Europa. De fapt, s-a petrecut înainte ca însuși cuvântul *genocid* să existe.

În 1915, sub acuzația de neloialitate față de imperiu, turcii otomani au început o campanie sistematică împotriva creștinilor care trăiau pe pământurile lor. Acțiunea era îndreptată împotriva grecilor și asirienilor, însă barbaria s-a concentrat în cea mai mare măsură asupra armenilor, printre primele popoare creștine din lume[61].

Coșmarul a început pe 24 aprilie. Nu s-a terminat până când nu mai puțin de un milion și jumătate de armeni au fost mânați ca niște vite în munți pentru a fi apoi măcelăriți.

În timpul Primului Război Mondial, turcii otomani au ținut partea Germaniei și Austriei. Această decizie a pecetluit soarta imperiului. În mijlocul războiului, Aliații s-au întâlnit pentru a rupe în bucăți „bolnavul Europei" – Imperiul Otoman[62]. În cadrul negocierilor secrete, s-a convenit divizarea Orientului Mijlociu în sfere de influență, britanică și franceză, cu unele regiuni cedate rușilor. Tratatul, cunoscut ca Acordul Sykes-Picot din 1916, a creat națiuni și granițe în zone unde înainte nu existaseră.

Pentru a aplica acordul și a grăbi sfârșitul puterii otomane, Marea Britanie a decis să instige o revoltă internă printre îndărătnicii supuși arabi ai Imperiului Otoman. Misiunea i-a fost încredințată lui T.E. Lawrence, impetuosul personaj cunoscut astăzi ca „Lawrence al Arabiei"[63].

Marea realizare a lui Lawrence a fost să convingă două mari puteri arabe – hașemiții și saudiții – să se unească împotriva

otomanilor. El le-a făcut arabilor multe promisiuni (pe care, în cea mai mare parte, britanicii nici nu se gândeau să le îndeplinească). Cea mai importantă a fost promisiunea creării unui regat unificat al Siriei Mari, pe teritoriul de astăzi al Siriei, Libanului, Israelului, plus unele zone din Irak și Iordania. Tot pe-atunci, prin Declarația Balfour, din 1917, guvernul britanic le promitea evreilor „un cămin național" în Palestina.

Fără ca arabii (sau Lawrence) să știe, Acordul Sykes-Picot întemeia noile state în primul rând pentru ca britanicii și francezii să le poată controla. Marea Britanie a profitat de Liga Națiunilor a lui Woodrow Wilson[64] ca să obțină consimțământul internațional pentru ambițiile ei teritoriale. Liga a atribuit administrarea teritoriilor – sau „mandatelor" – astfel: Marii Britanii în Palestina și Iordania, respectiv Franței în Siria și Liban.

Primul Război Mondial a marcat cel mai de jos punct al retragerii islamului în fața puterilor occidentale. Imperiul Otoman a fost dezmembrat și înlocuit cu o Republică turcă în mare măsură seculară. În 1924, Kemal Atatürk, fondatorul laic al Turciei moderne, a desființat califatul. Peste noapte, pentru prima dată din secolul al VII-lea, nu mai era nimeni să-și revendice titlul de calif, lider al tuturor musulmanilor de pe fața pământului. Islamiștii radicali, cum sunt susținătorii ISIS, consideră disoluția califatului o tragedie a istoriei, comisă de Atatürk, pe care-l consideră „un trădător jidan", insultă antisemită frecvent folosită în lumea islamică pentru a-i desemna pe trădători și intriganți[65].

Pentru arabi, unul dintre fructele amare ale acordului Sykes-Picot a fost crearea unui mandat în Palestina, care le permitea imigranților evrei să-și împlinească visul reîntoarcerii pe tărâmul promis lor. Cu două decenii înainte ca Israelul să fi fost declarat stat oficial de Națiunile Unite, Marea Britanie

şi Franţa au stabilit modul în care evreii şi arabii ar putea coexista în Palestina.

Sfârşitul secolului al XIX-lea înregistrase un uriaş val de persecuţii antisemite în Europa răsăriteană, în special în Rusia, unde se afla o populaţie evreiască numeroasă. Casele acestora au fost jefuite şi, în multe localităţi, locuitorii au fost alungaţi. A fost o purificare etnică la o scară grandioasă. Mulţi refugiaţi au plecat în New York, pentru a trăi în casele de raport din Lower East Side şi Brooklyn.

De asemenea, inspiraţi de viziunea lui Theodor Herzl, un evreu austriac, întemeietor al mişcării sioniste moderne la sfârşitul secolului al XIX-lea, mulţi refugiaţi au plecat în Palestina, pământul strămoşilor[66]. Ei veneau cu gândul să muncească şi să trăiască alături de arabi şi de reprezentanţii celorlalte 50 de alte etnii şi religii din Palestina. Dar numeroşi arabi erau de altă părere.

În timpul anilor 1920 şi 1930, printre arabii palestinieni sentimentul antievreiesc era tot mai violent. Atacurile împotriva lor s-au banalizat şi au culminat cu asasinarea a 130 de civili evrei fără apărare, în timpul revoltelor palestiniene din 1929[67].

În 1947, când mandatul britanic se apropia de final, Naţiunile Unite au propus un plan pentru împărţirea Palestinei, pentru a crea astfel un stat evreiesc şi altul arab, cu Ierusalimul sub administraţie internaţională. Israel a acceptat fără preget planul, însă arabii din Palestina şi din statele vecine l-au respins de îndată. Au declanşat războiul. Armatele arabe au înconjurat comunităţile evreieşti din Palestina, le-au întrerupt aprovizionarea cu apă curentă şi au început masacrarea lor.

Evreii, deşi depăşiţi de departe ca efective şi armament, au învins. Armatele lor nu au respins doar trupele arabe din Israel, ci, în mod miraculos, au reuşit să cucerească pământuri

dincolo de granițele inițiale. Israelienii numesc acele lupte Războiul de independență, începutul statului evreiesc Israel. Arabii le numesc *nakba:* catastrofa.

Crearea Israelului și înfrângerea arabilor s-au dovedit un eficient instrument propagandistic pentru cei care considerau că islamul este o explicație pentru această lume așezată cu susu-n jos. Nu mai era vorba așadar doar de puterile europene care subjugau lumea islamică, Israelul însuși era un avanpost al secularismului occidental în inima Orientul Mijlociu – și un memento peste timp al umilinței pe care o suferiseră.

Din ruinele Imperiului Otoman se născuse un alt stat-simulacru care va deveni cândva o națiune puternică: Arabia Saudită. Mișcarea salafistă a lui Ibn Abdul Wahhab, aflată sub protecția familiei saudite, își aroga titlul de nou protector al islamului. Saudiții, formând o alianță asemănătoare celei existente cu un veac și jumătate înainte între wahhabiți și saudiți, au reușit să cucerească din nou orașele sfinte ale Meccăi și Medinei aflate la vest. Până în ziua de azi, descendenții lui Wahhab controlează instituțiile religioase ale statului saudit, în vreme ce saudiții îi controlează instituțiile politice, economice și militare.

Regatul Arabiei Saudite s-a ridicat din cenușa Imperiului Otoman în Peninsula Arabică, mizând totul pe faptul că se afirmase drept cel mai strict și salafist stat din lumea islamică. După ce, în anii 1930, Standard Oil Company din California (ulterior Chevron) a descoperit aici petrolul, saudiții au devenit cea mai bogată și puternică familie din lumea musulmană[68].

Naziștii, Frăția Musulmană și ascensiunea islamului militant

Anii 1920 au fost o perioadă haotică pentru lumea musulmană. Chiar și în timpul declinului său de secole, califatul

otoman simbolizase unitatea credinței islamice[69]. După dizolvarea califatului peste noapte, în 1924, nu mai era nimeni pe care musulmanii să-l considere calif, adică lider al propriei religii. Puterile creștine le ocupaseră și le sfâșiaseră pământurile cu tratate secrete și trădătoare ca Sykes-Picot. După cum spune Bernard Lewis: „Ca toate celelalte civilizații din istoria umană, în momentele sale de glorie, lumea musulmană se considera centrul adevărului și înțelepciunii, înconjurată de barbari necredincioși pe care ar trebui ca, la momentul potrivit, să-i lumineze și civilizeze". Dar după căderea Imperiului Otoman, musulmanii au văzut cum cultura lor se destrăma, înlocuită de inovații și tradiții occidentale, precum constituțiile seculare și statele-națiune.

În ochii multor musulmani, în fața acestor prefaceri, soluția era renașterea islamului. Radicalii credeau că prea mulți musulmani înclinau către o religie practicată intim, prin rugăciune, prin care se stabilea o comunicare personală între individ și Dumnezeu sau prin prezența la moschee o dată pe săptămână, vinerea. Unii erau de părere că aceasta ar fi condus la capitularea lumii islamice, atât de repede, în fața Occidentului. Odată cu destrămarea califatului, mai credeau ei, islamul se prăbușea. În schimb, insistau pentru conturarea unui sistem complet și total, care impuneau o viziune politică și o ordine socială, proprii islamului. *Sharia* era singurul corpus legislativ care trebuia recunoscut. Ei respingeau statele-națiune, care au fragmentat lumea cu granițe false. Singura graniță pe care o recunoșteau era cea dintre comunitatea musulmană, *umma* sau *dar al-Islam,* și comunitatea de necredincioși sau *dar al-harb.* Toate obiectivele puteau fi atinse prin întemeierea unui stat islamic, care să aplice *sharia* în deplină credință așa cum au făcut-o Mahomed și primii patru califi cei bine călăuziți.

Acesta era mesajul mişcării salafiste, tot mai atractiv în lumea arabă – în special în Egipt, unde insecuritatea socială şi nemulţumirea faţă de ocupaţia britanicilor şi de marioneta lor, ineficientul rege Faruk[70], mocneau. Egiptul avea mari probleme. Oamenii nu puteau pune o pâine pe masă. În anii 1930, predicile lui Hassan al-Banna[71] aveau un impact tot mai mare. El indica două surse pentru nenorocirea egiptenilor: influenţa occidentală şi prezenţa evreilor.

„Allah e ţelul nostru, profetul – modelul nostru, Coranul – constituţia noastră, jihadul este calea noastră, iar moartea pentru Allah cea mai presus dorinţă a noastră", susţinea sus şi tare al-Banna[72]. El a întemeiat Frăţia Musulmană, pe o platformă de principii având la bază violenţa şi ura faţă de Occident şi aspiraţia către reîntemeierea califatului. În acest mod, Hassan al-Banna a dat un suflu nou aspiraţiei de paisprezece secole pentru jihad şi martiraj.

Pe măsură ce Frăţia Musulmană s-a dezvoltat, şi-a descoperit multe afinităţi cu naziştii care au început să o finanţeze, susţinând în acelaşi timp şi pe marele muftiu al Ierusalimului, Haj Amin al-Husseini[73], un alt părinte fondator al jihadului modern.

Al-Husseini în persoană s-a angajat într-un jihad violent – revoltele armate împotriva imigranţilor evrei în Palestina – şi a cerut naziştilor să-l ajute la eliminarea evreilor din regiune. În schimbul expulzării evreilor palestinieni şi a garanţiei naziştilor că va controla Orientul Mijlociu după ce puterile aliate vor fi înfrânte, marele muftiu al-Husseini a promis că jihadul islamic va da o mână de ajutor la exterminarea evreilor din toată lumea. În aprilie 1943, al-Husseini a organizat şi recrutat personal o divizie bosniacă musulmană de militari SS.

„Musulmanii din Palestina şi din jurul acesteia primesc cu braţele deschise noul regim al Germaniei şi speră ca şi alte

țări să adopte sistemul guvernamental antidemocratic nazist," afirma Husseini[74].

În 1936, al-Husseini a fost la originea revoltei arabe. Apoi, după ce a fugit în Liban, s-a folosit de banii naziștilor pentru a declanșa altă revoluție. Ulterior, a migrat în Irak unde s-a alăturat celor mai fasciste elemente ale societății și s-a concentrat pe radicalizarea tineretului islamic – un program modelat direct după cel folosit de Hitlerjugend[75]. Imediat după aceea, muftiul s-a stabilit în Germania, unde a rămas pe parcursul celui de-al Doilea Război Mondial, deprinzând antisemitismul radical de la cei care îl perfecționaseră.

De fapt, marele muftiu al-Husseini a fost cel care i-a dat lui Hitler ideea de a-i obliga pe evrei să poarte steaua lui David. Colabora pe-atunci cu cei mai importanți acoliți ai lui Hitler, Adolf Eichmann sau Heinrich Himmler, de pildă. Chiar a făcut un tur al lagărelor germane de concentrare pentru a vedea metoda științifică prin care naziștii îi anihilau pe evreii europeni. A fost gazda unei populare emisiuni de radio din Germania și mii de ascultători deschideau aparatele pentru a asculta inflamata sa propagandă antisemită. „Este datoria mahomedanilor în general și a arabilor în particular să alunge toți evreii din țările arabe și mahomedane", spunea el. „Este singurul mod de a ne salva. Este ceea ce a făcut profetul acum 13 veacuri."[76] El preamărea public decizia lui Hitler de eradicare a evreilor: „Și Germania luptă împotriva dușmanului comun care îi asuprește pe arabii și mahomedanii din diferite țări. A identificat foarte clar ce sunt evreii și s-a decis să găsească o soluție definitivă [*endgültige Lösung*] pentru pericolul evreiesc care va elimina plaga pe care o reprezintă evreii pentru lume"[77].

În cele din urmă, naziștii au fost înfrânți în Europa, dar prin al-Husseini ideologia lor antisemită a rămas în sufletul

Orientului Mijlociu. De acolo, s-a răspândit ca pârjolul sub forma Frăției Musulmane.

Frăția, care avea cam 1 000 de membri în 1936, a crescut la sute de mii de oameni spre sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, devenind inițiatoarea celui de-al doilea val al salafismului. Spre deosebire de islamul lui Wahhab, islamul Frăției Musulmane s-a dezvoltat în orașe, nu în deșert, iar în rândurile sale au pătruns numeroși arabi educați, cu un înalt nivel profesional. Aceste caracteristici au făcut ca Frăția să fie o forță extrem de flexibilă și eficientă, capabilă să acționeze în sânul guvernelor și deopotrivă să-și păstreze unitatea în perioadele în care membrii ei erau suprimați cu brutalitate.

Tocmai datorită flexibilității și viziunii sale pe termen lung, deseori disimulate sub masca dorinței de cooperare și a unei nonviolențe de moment, prin care să dea impresia încadrării în *mainstream*-ul politicii, Frăția a dat naștere mai multor ramificații înclinate la forme mult mai directe și imediate de jihad, în special împotriva Israelului și Statelor Unite ale Americii. Printre vlăstarele apărute de-a lungul întregii lumi musulmane sunnite, se regăsesc Hamas și Jihadul Islamic în rândul palestinienilor, și Jihadul Islamic egiptean, gruparea care l-a asasinat pe marele lider egiptean Anwar Sadat, în 1981, pentru crima de a fi făcut pace cu Israelul. În cele din urmă, cei mai fanatici jihadiști din aceste ramificații și-au unit forțele, pentru a constitui prima rețea teroristă mondială: al-Qaida.

Obiectivul principal al Frăției Musulmane era să-i unifice pe toți musulmanii, inclusiv pe șiiți. Și au avut un succes remarcabil. Ideologia sa a dat naștere tuturor organizațiilor islamice teroriste din lume. De exemplu, Yasser Arafat, liderul terorist al Organizației pentru Eliberarea Palestinei, era ruda

îndepărtată a muftiului Ierusalimului. Iar Hamas l-a avut printre fondatori pe Abdullah Azzam[78], membru al Frăției, mutat în Iordania după Războiul de șase zile din 1967, coordonator al atacurilor paramilitare împotriva Israelului. A devenit după aceea profesor în Arabia Saudită, unde a cunoscut și a povățuit un tânăr student pe nume Osama bin Laden[79].

Alt far călăuzitor al Frăției Musulmane a fost Sayyid Qutb[80], liderul grupului în anii 1950 și 1960. El a propovăduit un jihad permanent împotriva „dușmanilor religiei", inclusiv a musulmanilor care se opuneau salafismului. El respingea întru totul modernitatea și Occidentul. Credea că adevărații musulmani au puterea de a-i excomunica din islam pe cei mai puțin credincioși, condamnându-i, ca pe ceilalți apostați, la moarte. Doctrina, denumită *takfir,* a stârnit controverse printre musulmani, dar rămâne o componentă-cheie a modului în care islamiștii radicali justifică asasinarea celor de aceeași credință. Violența era deseori necesară pentru răspândirea cuvântului lui Dumnezeu. A predica pur și simplu nu era suficient.

Pe lângă faptul că era împotriva Israelului, Qutb era violent antiamerican. El ura materialismul Occidentului și, în special, pe cel al Statelor Unite ale Americii. A petrecut o vreme în orășelul Greeley, Colorado, în 1949, și a plecat de acolo neimpresionat. „Fata americană este foarte conștientă de capacitatea de seducție a trupului ei", scria el. „Știe că aceasta se găsește în chipul ei, și în ochii expresivi, și în buzele însetate. Știe că puterea de seducție se găsește în sânii rotunzi, în fesele pline, în coapsele bine modelate și în picioarele atrăgătoare – și le arată pe toate, nimic nu ascunde."[81] Qutb se considera un Mahomed al Zilelor de Apoi, predicând împotriva păcatelor unei culturi păgâne, ignorante și barbare.

Astăzi, rădăcinile tuturor grupărilor jihadiste importante duc, direct sau indirect, până la fondatorii Frăției Musulmane.

Revoluția islamică din Iran

Șiiții islamului – cei care l-au urmat pe califul Ali – au suferit povara înfrângerii de pe vremea războiului civil care a succedat morții lui Mahomed, în secolul al VII-lea. Trăind la marginea societății islamice, niciodată recunoscuți de califii sunniți, șiiții au elaborat o interpretare mai contemplativă a islamului. Pentru că erau minoritari, lipsiți de putere politică, religia lor a fost percepută drept o relație între credincios și Dumnezeu.

Dar în 1979, islamul șiit a căpătat o nouă forță virulentă în Iran, o forță care, în unele privințe, era mai categorică și mai amenințătoare decât toate mișcările inspirate de salafism în miezul sunnismului arab.

Aproape jumătate din șiiții lumii trăiesc în Iran, cunoscut pe vremuri sub numele de Persia. Ca și sultanii Imperiului Otoman, veacuri întregi șahii Iranului au condus un imperiu multietnic și multireligios. Către sfârșitul secolului al XIX-lea, societatea persană nu mai avea legături concrete cu restul lumii. Totuși, șahii au încercat să introducă reformele și inovațiile occidentale – liniile telegrafice, căile ferate, băncile, chiar și guvernarea conform constituției. Dorința lor de a se moderniza făcând pe plac puterilor imperiale europene a deșteptat deopotrivă sentimentele naționaliste și fervoarea religioasă.

Petrolul a fost cel care a împins totul pe marginea prăpastiei, în 1951, când Iranul, condus de prim-ministrul Muhammad Mossadeq[82], abia numit în funcție, a naționalizat compania petrolieră anglo-iraniană. Coaliția lui Mossadeq, formată din conservatori naționaliști și religioși, era o amestecătură instabilă. În 1953, când șahul Reza Pahlavi a încercat

demiterea lui Mossadeq, după ce britanicii şi ţările occidentale au boicotat cu succes petrolul iranian, Mossadeq a refuzat să plece, iar susţinătorii săi au ieşit în stradă. Mossadeq a câştigat, iar cel care a fugit a fost şahul.

În cele din urmă, cu ajutorul CIA, şahul a fost readus la putere – o acţiune care i-a înfuriat pe susţinătorii naţionalişti şi religioşi ai lui Mossadeq şi a scos din sărite clerul şiit, determinat să pună la cale o revoluţie islamică.

Conduşi de ayatollahul Ruhollah Khomeini[83], clericii şiiţi iranieni s-au pus în fruntea mişcării populare de înlăturare a şahului pentru a întemeia Republica Islamică a Iranului. Au acţionat energic pentru a-şi impune modelul de purism islamic, o combinaţie de autoritate politică şi religioasă condusă de principiul *velayat-e faqih*, „mandatul înţeleptului" sau „domnia juriştilor".

Khomeini a instituţionalizat puterea politică a clericilor care au adoptat viziunea sa asupra islamului. Revoluţia islamică chema la război deschis cu Israelul şi cu Statele Unite ale Americii, iar jihadul a fost inclus în constituţia noii republici islamice iraniene:

> În formarea şi echiparea forţelor militare ale ţării trebuie acordată o atenţie specială credinţei şi ideologiei care sunt criterii de bază. Astfel, Armata Republicii Islamice a Iranului şi Trupele Gărzii Revoluţionare Islamice trebuie să fie organizate în conformitate cu acest scop şi vor fi responsabile nu doar de apărarea şi conservarea frontierelor ţării dar, de asemenea, de îndeplinirea misiunii ideologice a jihadului în numele Domnului, ceea ce înseamnă extinderea suveranităţii legii lui Dumnezeu peste tot în lume (după cum spune versetul din Coran: „Deci pregătiţi pentru luptă împotriva lor tot ceea ce puteţi din forţă şi din cai înşeuaţi, cu care să-i înspăimântaţi pe duşmanul lui Allah şi pe duşmanul vostru şi pe alţii decât aceştia, pe care voi nu-i ştiţi, dar pe care Allah îi ştie". (8:60)

Prin aceasta, Revoluția Islamică a pretins un statut superior, deasupra celui deținut de Frăția Musulmană sunnită, pentru a nu mai vorbi despre wahhabiții saudiți care erau pe față aliați cu Statele Unite ale Americii. Multe grupări desprinse din Frăție, cum ar fi Hamas și Jihadul Islamic, vor ajunge, în scurtă vreme, să prețuiască revoluția islamică – motiv pentru care Iranul șiit a fost multă vreme principala sursă de sprijin material pentru teroriștii sunniți, Hamas și Jihadul Islamic, care luptau împotriva Israelului în teritoriile ocupate.

Până la apariția al-Qaida, Republica Islamică a Iranului a fost singurul grup islamist care a provocat direct Statele Unite ale Americii, cu care a intrat în război. Totul a început cu ocuparea ambasadei americane din Teheran, urmată de criza de 444 de zile a ostaticilor[84], a continuat cu atacul din 1983 împotriva cazărmii pușcașilor marini din Liban, când au ucis 241 americani, cu războiul tancurilor petroliere din Golful Persic, la sfârșitul anilor 1980, cu atacul cu bombă din Turnurile Khobar, care a ucis 19 americani în Arabia Saudită, în 1996, și cu sprijinul dat milițiilor șiite, care au ucis mii de americani în Irak. Prin Hezbollah („Partidul lui Dumnezeu"), gruparea teroristă de care se folosește în Liban, Iranul a atacat Israelul și continuă să înarmeze grupările teroriste palestiniene.

Dimensiunea totalitară a islamului

Cele două secole de la cucerirea napoleoniană a Egiptului au adus neliniște și un declin continuu al lumii islamice. Deși circulau diferite teorii în legătură cu calea pe care ar trebui s-o apuce, mulți credeau că lumea musulmană ar putea renaște doar întorcându-se înapoi în secolul al VII-lea, când domnea cea mai pură formă a islamului. Musulmanii puteau triumfa

asupra puternicilor opresori apuseni doar unificând politica şi religia după cum o făcuse Mahomed.

Viziunea utopică a salafiştilor, de la wahhabiţii Arabiei Saudite până la egipteanul Qutb, oferă, dacă nu altceva, măcar o consecvenţă nemiloasă. Ideologiile totalitare furnizează răspunsuri de-a gata pentru orice. Ele obliterează gândirea liberă şi dezbaterea şi, în locul lor, prescriu un întreg program de viaţă până la cele mai infime detalii. Ele definesc inamicii şi prietenii în termeni de alb şi negru, fără a lăsa loc imaginaţiei.

Dar ideologiile totalitare tind, de asemenea, să facă şi altceva: ele înlătură cu totul libertatea şi moralitatea. Orice îi poate ajuta să-şi materializeze concepţiile devine justificat, inclusiv asasinarea copiilor şi a femeilor.

Americanii vor afla asta la prima mână.

Capitolul 4

Reîntemeierea califatului

Valea Panjshir, Afghanistan
9 septembrie 2001

Îl dureau toate oasele de oboseală. Un om mai puțin rezistent ar fi aruncat prosopul cu ani înainte. La urma urmei, văzuse atâta război și vărsare de sânge să-i ajungă pentru mai multe vieți[85]. Și, cu toate că teritoriul pe care-l controla acum fusese redus la un mic cotlon în nord-estul Afghanistanului, Ahmad Shah Massoud[86] nu a avea nicio intenție să-l cedeze talibanilor islamiști[87]

Cunoscut sub numele de „Leul din Panjshir", numele văii de unde se trăgea, Massoud era căpetenia Alianței Nordice, un amestec de triburi și grupări etnice pe care le ținea laolaltă doar opoziția față de bărbații cu turbane negre care hotărâseră să readucă țara în secolul al VII-lea. Deși Massoud se considera un musulman credincios, brutala ideologie a talibanilor îi era străină.

Vreme de cinci ani luptase împotriva talibanilor care, în viziunea sa, îi distrugeau țara cu o barbarie asemănătoare celei pe care o văzuse în timpul ocupației sovietice, cu 12 ani mai devreme. Ceruse multă vreme ajutorul Statelor Unite ale Americii – însă nu primise nimic.

Acum, în vreme ce echipa belgiană se pregătea de filmare, bărbosul Massoud stătea pe o canapea, îmbrăcat cu hainele sale militare şi cu eşarfa sa franjurată. Acordase multe interviuri ca acesta. Când nu conducea trupele în luptă, era treaba lui să le vorbească jurnaliştilor despre dificultăţile prin care trecea Afghanistanul sub regimul talibanilor şi despre pericolul pe care-l reprezentau aceştia pentru ţări ca Statele Unite ale Americii.

El îi avertizase în special în legătură cu infanteriştii teroriştii ai talibanilor, arabii care-şi spuneau „al-Qaida", adică „baza, fundaţia". Aceştia declaraseră *bayat*, adică făcuseră jurământ de credinţă şeicului Osama bin Laden. Massoud s-a întâlnit cu ofiţerii CIA, pe timpul administraţiei Clinton, pentru a le spune despre răul care-i cotropise patria şi se oferise chiar să susţină o misiune a Alianţei Nordului capabilă să-l ucidă pe bin Laden. CIA l-a sfătuit să n-o facă. „Sunteţi nebuni", le-a spus Massoud. „Nu v-aţi schimbat defel."[88]

Haosul din Afghanistan era acum problema lui Massoud, însă el continua să-i avertizeze pe occidentali că aceasta ar putea deveni, de asemenea, în scurtă vreme problema lor dacă nu-şi schimbau viziunea. El îşi dădea seama că apelul său către jurnaliştii occidentali era singura şansă ca Washingtonul şi CIA să-şi schimbe poziţia şi să-l ajute să preia controlul luptelor.

Un consilier al lui Massoud i-a întrebat pe reporteri ce întrebări vor să pună în cadrul filmării. Unul dintre jurnalişti mâzgălea ceva în blocnotes cu pixul lui albastru, de parcă nu l-ar fi auzit. Trecură câteva secunde, apoi ridică privirea şi zâmbi: „De ce sunteţi împotriva lui Osama bin Laden? De ce spuneţi că este un asasin?"[89]

Consilierul începu să traducă întrebările din engleză în tadjică, limba lui Massoud, însă înainte să termine, încăperea fu inundată de o lumină orbitoare. Explozia se auzi de la kilometri depărtare.

Cei doi jurnalişti erau agenţi al-Qaida, trimişi într-o misiune de înaltă prioritate. Unul dintre ei avea explozibili înfăşuraţi în jurul taliei, iar în camera video a celuilalt era o bombă care ţintise direct către pieptul lui Massoud.

Războiul împotriva necredincioşilor: salva de deschidere

Războiul al-Qaida împotriva Occidentului a început cu mult înainte de atentatele de la 11 septembrie 2001.

Deja avuseseră loc un atentat eşuat care-şi propusese să culce la pământ World Trade Center, în 1993, bombardarea ambasadei americane, în 1998, şi atacul împotriva distrugătorului USS Cole care s-a petrecut într-un port yemenit, în 2000, printre multe altele. Dar la 9 septembrie 2001, planul de 20 de ani pentru întemeierea califatului şi instaurarea dominaţiei globale a islamului a fost lansat oficial.

Aceea a fost ziua în care grupul terorist l-a asasinat pe Massoud, omul care ar fi putut coaliza întreg Afghanistanul împotriva talibanilor şi al-Qaida. Ei ştiau că, în 48 de ore, avioanele controlate de teroriştii se vor îndrepta către ţintele lor din New York şi Washington D.C. şi că aceste evenimente vor provoca, fără îndoială, un răspuns teribil din partea armatei americane. Fără un erou unificator ca Massoud, ţara era sortită dezintegrării, guvernată de căpetenii mici şi de ineficiente guverne de faţadă. Dar mai cu seamă ar fi fost haos şi exact acest lucru îl doreau.

Cei dintre noi suficient de bătrâni nu vor uita niciodată cerul însorit, profund albastru al acelei dimineţi de marţi. Aerul era perfect pentru începutul lui septembrie, rece, dar tot mai cald cu trecerea timpului. Apoi deodată s-a auzit o explozie. Mulţimile începură să se adune pe trecerile de pietoni de pe Water Street şi Wall Street privind în sus, cum ardea turnul

World Trade Center. Apoi, din senin, ca și prima dată, un alt avion a ocupat cerul și a izbit celălalt turn.

Erau acte de terorism de o gravitate necunoscută până atunci de omenire. Sute de americani mureau în fața noastră la televizor. Șocul le-a arătat americanilor, la ei acasă, cât de aproape și de mortal este pericolul islamist cu adevărat.

Jihadul antiamerican înregistrase o victorie istorică. Prima etapă a planului lor de 20 de ani a fost înfăptuită fără piedici. În câteva zile, America a fost provocată cu succes să-și trimită militarii în Afghanistan, o țară numită de veacuri „cimitirul imperiilor".

Era, mai presus de orice, locul unde mujahedini ca bin Laden îngenuncheaseră altă superputere, în anii 1980. Cu ajutorul banilor și armelor Statelor Unite ale Americii, mujahedinii îi alungaseră pe invadatorii sovietici. A fost un efort hotărât, de-a lungul unui întreg deceniu, care a demonstrat inventivitatea, capacitatea de luptă și îndârjirea mișcării islamiste.

Planul de 20 de ani (2000–2020)

Dacă vrem să ne înțelegem adversarii, e bine să știm ce gândesc și ce spun. Guvernul Statelor Unite ale Americii cheltuiește anual sute de miliarde de dolari pentru a colecta informații despre al-Qaida și organizațiile teroriste afiliate la aceasta. Cu o câtime din acești bani și cu infinit mai puține pericole la adresa libertăților noastre civice ar putea citi ziarele și relatările oamenilor care au petrecut ceva timp cu teroriștii, pentru a le înțelege obiectivele și marele plan strategic.

Un exemplu remarcabil este un jurnalist iordanian pe nume Fouad Hussein, care a petrecut ani făcându-și loc în cercul interior al grupării al-Qaida. El a stat de vorbă cu unii dintre cei

mai căutați teroriști din lume, câștigându-le încrederea și făcându-i să vorbească fără rețineri despre planurile lor. „Am intervievat o gamă întreagă de membri al-Qaida cu diferite teorii pentru a-mi face o idee ce cale va lua războiul dintre teroriști și Washington în viitor", scrie el[90]. În *Al-Zarqawi: a doua generație al-Qaida*, o carte din 2005, publicată în limba arabă și ignorată în mare măsură, Hussein dezvăluie planul pe 20 de ani al grupării teroriste, plan care, după cum spunea jurnalistul, ar avea șapte faze distincte.

• Faza I: Deșteptarea musulmană (2000–2003)

Începând cu 11 septembrie și terminând cu invazia americană a Irakului, această fază își propunea să provoace Occidentul. „Prima fază a fost socotită de strategi și de cei care controlează al-Qaida drept foarte reușită", spunea Hussein. „Câmpul de luptă a fost deschis, iar americanii și aliații lor au devenit o țintă mai apropiată și mai lesne de atins"[91].

• Faza a II-a: Deschiderea ochilor (2003–2006)

Această a doua fază își propunea să transforme cauza al-Qaida în cauza centrală a lumii musulmane. Organizația teroristă devenea astfel o mișcare ideologică mai complexă, avangarda efortului politic de redeșteptare a milioane de credincioși ai islamului, pe care să-i întoarcă la fundamentele credinței lor. În primul rând, această fază se realizează prin înregistrări propagandistice transmise în toată lumea și prin victorii tactice pe câmpurile de luptă din Afghanistan și Irak, pe care Statele Unite ale Americii l-au invadat în martie 2003. Irakul, în special, urmează să devină „centrul tuturor operațiunilor globale, cu o armată stabilită acolo și cu baze militare în celelalte state arabe"[92].

Tot mai mulți musulmani sunt recrutați pentru a se alătura cauzei și diverse organizații teroriste cu aceleași obiective depun *bayat*, sau legământul de credință, către bin Laden.

• Faza a III-a: Revolta și apărarea ideilor (2007–2010)

Lupta se extinde din Irak și încep atacurile împotriva țărilor din vecinătate (Siria, Iordania, Turcia și Israelul), conduse de guverne seculare și antiislamice. Siriei i se va acorda o prioritate specială, susține Hussein.

• Faza a IV-a: Colapsul (2010–2013)

Revoluția începe să mătură Orientul Mijlociu, iar guvernele necredincioase, cum ar fi cel egiptean, încep să se prăbușească. Aceste regimuri detestate vor fi înlăturate de revolte populare.

„Faptul că regimurile încep să piardă treptat puterea va conduce la o creștere continuă a puterii al-Qaida", scrie Hussein. Continuă ofensiva împotriva Statelor Unite ale Americii, cu o atenție sporită pe atacurile cibernetice.

• Faza aV-a: Califatul (2013–2016)

Va fi proclamat oficial un stat islamic. Occidentul va începe să piardă mult din combativitate, permițând al-Qaida și aliaților acesteia să recreeze califatul pentru prima dată în ultimele nouă decenii. Pentru că rezistența occidentală va fi atât de redusă, califatul va crește ca putere și teritoriu de-a lungul timpului. Este primul pas în direcția înlocuirii ordinii mondiale a statelor-națiuni suverane cu o nouă ordine mondială, împărțită între califat și comunitatea musulmană a credincioșilor (*dar al-Islam*), respectiv necredincioși (*dar al-harb*) sau casa războiului.

• Faza a VI-a: Confruntarea totală (2016–2019)

Neașteptata ridicare a califatului va declanșa „lupta dintre credincioși și necredincioși". Din punctul de vedere al teroriștilor, aceasta va fi ultima zvâcnire a Apusului în confruntarea cu armatele islamice tot mai numeroase. Occidentul va pune în mișcare toată atuurile și capacitatea sa tehnologică pentru distrugerea califatului și a miilor de musulmani care s-au înrolat voluntar să lupte de partea sa.

• Faza a VII-a: Victoria finală (2020)

Califatul va triumfa în fața Occidentului. Extraordinara victorie va convinge multele milioane de musulmani neimplicați să se alăture statului islamic. Având de partea sa un miliard și jumătate de musulmani, califatul va fi singura putere pe plan mondial.

Sună absurd? Ei bine, ia gândiți-vă că, în 2015, la zece ani după ce Hussein a publicat planul pentru prima dată, primele cinci faze au respectat întru totul calendarul.

Faza I și a II-a: Invadarea Irakului și „gestionarea cruzimii"

Cei din al-Qaida cred că i-au determinat pe americani să invadeze Irakul în 2003, un eveniment de care s-au folosit în interesul lor pentru a submina moralul, resursele și viețile celei mai puternice națiuni din lume. În mod convenabil, Războiul din Irak l-a înlăturat pe cel mai important oponent al Republicii Islamice a Iranului, Saddam Hussein. Îndepărtarea lui a declanșat un val de evenimente și o instabilitate care a favorizat apariția califatului, care pretinde acum că jumătatea vestică a Irakului este teritoriul său.

Multă vreme conducerea al-Qaida a crezut că drumul către edificarea califatului trece prin Bagdad. În 2003, Irakul a devenit terenul de antrenament al grupării al-Qaida şi kilometrul zero al nou-formatei alianţe dintre conducerea grupării teroriste din Pakistan (Osama bin Laden şi Ayman al-Zawahiri[93], aghiotantul său) şi un recrut profund psihopat, Abu Musab al-Zarqawi[94], care fugise la Bagdad după bombardamentele americane din Afghanistan, în 2001. Zarqawi a fondat al-Qaida din Irak şi a început o campanie nemiloasă împotriva militarilor Statelor Unite ale Americii şi aliaţilor lor, şiiţii irakieni.

În 2005, Zawahiri i-a trimis o scrisoare lui Zarqawi în care-i trasa obiectivele: „Întemeierea unui calif după vrerea profetului nu poate fi realizată decât prin jihadul împotriva conducătorilor apostaţi şi înlăturarea acestora"[95].

Pentru aceasta, credeau ei, era necesară o brutalitate nemaivăzută din zilele celui de-al Treilea Reich. În 2004, o carte intitulată *Gestionarea cruzimii: cea mai critică etapă prin care va trece ummah,* semnată de Abu Bakr Naji[96], circula în cercurile jihadiste. Pe bună dreptate, experţii occidentali în contraterorism au supranumit-o un „*Mein Kampf* al jihadului"[97], deoarece Naji a devenit busola intelectuală şi morală a teroriştilor.

Gestionarea cruzimii sfătuia al-Qaida şi tovarăşii săi de drum să dovedească multă „cruzime" şi să verse cât mai mult sânge pentru ca lumea să cadă pradă haosului. După cum credea Naji, haosul va duce la dispariţia frontierelor coloniale create prin Acordul Sykes-Picot, şi la incapacitatea guvernelor de a controla cetăţenii şi de a impune legile lor seculare, păcătoase. Vor avea loc revolte în toată lumea musulmană şi puterile occidentale, cu atât mai mult în Statele Unite ale Americii, vor fi neajutorate în această privinţă. În urma atacurilor

continue care rănesc şi fac să sângereze superputerea mondială, America îşi va pierde „aureola de invincibilitate"[98].

Din haos, pretindea Naji, se poate naşte un nou califat. „Dacă vom reuşi să gestionăm cruzimea, această etapă, prin voia lui Dumnezeu, va fi o punte către Statul Islamic aşteptat încă de la căderea califatului", scrie Naji, un deceniu înainte ca Statul Islamic să fie proclamat. „Dacă eşuăm, să ne păzească Dumnezeu de aceasta, nu va însemna că am pus punct subiectului. Eşecul va duce, mai degrabă, la o creştere a cruzimii"[99].

Pentru a justifica tactica sa violentă, Naji apelează la exemplul primilor doi califi de după moartea lui Mahomed. Aceştia „i-au aruncat pe oameni în foc, chiar dacă acest lucru este îngrozitor, pentru că ştiau efectul violenţei fără oprelişti în timpuri de restrişte"[100]. Masacrarea altor musulmani era un loc comun în anii de după moartea profetului. „Atragerea mulţimii în bătălie pretinde mai multe acţiuni care să întărâte opoziţia şi care să-i facă pe oameni să intre în luptă cu sau fără vrere... Trebuie să facem ca această bătălie să fie foarte violentă astfel ca moartea să fie la doar o bătaie de inimă depărtare."[101]

De fapt, după cum spune Naji, în toată această barbarie există o doză de milă:

> Ar putea fi unii suprinşi atunci când spunem că practica religioasă a jihadului, în ciuda sângelui, a cadavrelor, a membrelor amputate, a crimelor şi luptelor, este printre cele mai miloase acte de închinăciune ale celor care-l exercită... Jihadul este cea mai miloasă metodă pentru toate creaturile şi cel care cruţă cel mai mult vărsarea de sânge[102].

Violenţa şocantă a decapitărilor, crucificărilor şi asasinarea femeilor şi copiilor nu sunt lipsite de semnificaţie. Au un sens anume: este necesară declanşării fricii şi creării impresiei persistente că întemeierea califatului este inevitabilă, că

susținătorii acestuia nu se vor da în lături de la nimic pentru întemeierea lui.

Zarqawi a pus în practică viziunea barbară a lui Naji cu o eficiență neiertătoare. Înainte ca el să devină șeful filialei irakiene, al-Qaida ca întreg a fost responsabilă de moartea a circa 3 200 de persoane în toată lumea. În doar doi ani, gruparea lui Zarqawi era responsabilă pentru moartea unui număr de două ori mai mare de oameni, doar în Irak[103]!

Irakul este, de asemenea, locul unde al-Qaida a trecut de la stadiul de mic grup terorist la acela de mișcare socială de amploare. Cu Zarqawi și locotenentul său Abu Bakr al-Baghdadi[104] (cel care va deveni, mai târziu, primul calif) s-au pus temeliile a ceea ce va deveni mai târziu ISIS.

Fazele I și a II-a au fost îndeplinite cu mult succes, conform planului.

Fazele a III-a și a IV-a : Primăvara arabă, Iarna arabă și Războiul civil sirian

În vreme ce Zarqawi și susținătorii săi au împins Irakul în abisul haosului, strategia al-Qaida de a declanșa un război civil global, care putea pune bazele unui nou califat, a început să prindă contur. Egiptul era un fruct copt. Încă din 1981, de când cea mai extremistă ramură a Frăției Musulmane l-a asasinat pe Anwar Sadat, președintele moderat al Egiptului, ei au vânat mereu acest trofeu prețios: preluarea puterii în țara cea mai populată și importantă din punct de vedere cultural din lumea arabă. A fost nevoie de aproape un sfert de veac, dar, în 2011, tulburările sociale au dus la înlăturarea de la putere a lui Hosni Mubarak[105], conducătorul dictatorial al Egiptului. A fost aruncat în închisoare, iar Frăția Musulmană a acaparat puterea.

A fost punctul culminant a ceea ce aici, în Occident, a devenit cunoscut sub numele de „Primăvara arabă". După cum se povesteşte, Primăvara arabă s-a declanşat când un vânzător tunisian de fructe şi-a dat foc pentru a protesta împotriva încălcării drepturilor omului în ţara sa. Incidentul a declanşat, se spune, o mişcare impetuoasă în cadrul căreia unii, dar nu toţi, protestatari cereau democraţie şi libertate politică. Pe atunci, Barack Obama şi alţi neoconservatori asemenea lui au trâmbiţat triumful libertăţii. A urmat, după cum au vrut ei să ne facă să credem, o mişcare democratică de masă pe tot cuprinsul Orientului Mijlociu, adevărata întrupare a aspiraţiei umane către libertate.

Dar, desigur, nu este tot ce s-a întâmplat. Iar această viziune roz nu era deloc reprezentativă pentru ceea ce se petrecea, de fapt, atunci.

Adevărata miză a Primăverii arabe a fost ascensiunea supremaţiei islamice, partide islamice ca Frăţia Musulmană folosindu-se de euforia generală pentru a prelua puterea. Apelurile la democraţie sunt „doar trenul în care ne îmbarcăm pentru a ajunge la destinaţie", conform influentului islamist turc Recep Tayyip Erdoğan[106].

Democraţia, cel puţin acolo unde a fost testată, în Irak, Fâşia Gaza şi Egipt, a adus la putere potentaţi nedemocraţi şi partide islamiste care consideră democraţia doar un pas către instaurarea *sharia*. Adevărul este că libertatea are un înţeles diferit pentru mulţi dintre musulmanii Orientului mijlociu decât are pentru noi ceilalţi. În tradiţia islamică, libertatea (*hurriyah*), este eliberarea de legile făcute de om. „Vrem să eliberăm toţi oamenii ca să nu mai fie sclavii oamenilor şi să-i facem sclavii lui Allah", explică Abu Abdullah, unul dintre conducătorii Hizb-ut-Tahrir, un partid politic islamist cu mii de membri în toată lumea[107].

Pentru a simplifica, „democrația" din lumea islamică nu este cu adevărat democrație – este supremația islamică sub conducerea legiuitorilor, nu a reprezentanților aleși. Liderii „democrațiilor" islamice sunt la conducere pentru a intrepreta și pune în practică legile lui Dumnezeu. După cum scria, în 1954, Bernard Lewis, istoricul Orientului Mijlociu:

> Istoria politică a islamului este una care aproape că nu s-a eliberat de autocrație... A fost autoritară, de multe ori arbitrară, uneori tiranică. Nu există parlamente sau adunări ale reprezentanților de niciun fel, nici consilii sau comitete, camere nobiliare sau stări generale, nici autorități orășenești în istoria islamului; nimic decât puterea suverană, căreia supușii îi datorau ascultare deplină și fără ezitare ca o datorie impusă lor de Legea Sfântă.[108]

Nu există vreo cale de coexistență semnificativă a islamismului cu libertatea. Se pot organiza alegeri, se pot scrie constituții, dar societățile care insistă pe întemeierea cu adevărat islamică a autorității lor politice nu vor permite îndepărtarea de ceea ce este prevăzut în Coran și *hadith*. După cum spunea șeicul Qaradawi[109], cărturar de frunte al Frăției Musulmane: „Legislația vine de la Dumnezeu, noi doar umplem spațiile goale"[110].

Simplificând, avem pe de-o parte adevărul, după cum e revelat de islam – și, pe de altă parte, tot restul. Adevărul lui Dumnezeu suprimă în mod necesar libertatea de expresie și de voință și deschide calea unui sistem totalitar, în care nicio democrație care să-și merite numele nu poate funcționa eficient. Nu e de mirare că „revoltele populare democrate" ale Primăverii arabe s-au veștejit nefructificate și sunt acum amorțite în iarna cruntă care a măturat totul în cale, din Africa de Nord până în Golful Persic.

Al-Qaida și aliații săi sunniți islamiști nu doar că au înlăturat de la putere cel mai important guvern secular din regiune,

cel din Egipt; au reuşit să provoace un război civil în Siria împotriva dictatorului Bashar al-Assad[111], care face parte din majoritatea alawită (nonsunnită). Siria, după cum am spus mai sus, este zona unde se află Dabiq, locul considerat de mulţi musulmani teatrul de luptă al bătăliei finale între forţele islamului şi infideli. La fel de important, este pragul care trebuie trecut pentru a distruge Iordania şi Israelul, un bun motiv pentru care Siria se bucură de o atenţie specială în a treia fază a planului pe 20 de ani întocmit de al-Qaida.

În 2011, opoziţia lui Assad era o adunătură în care puteai descoperi ceva secularişti şi reformişti repede înfrânţi, ucişi sau trimişi în exil. Cei rămaşi erau salafişti islamişti din grupările disidente extremiste şi afiliaţii al-Qaida, mulţi dintre aceştia fiind veterani călîţi în războaiele din Irak şi Afghanistan. Aceste organizaţii erau ele însele divizate în grupuri mai mici, cum ar fi Jabhat al-Nusra[112] şi Brigada Yarmouk[113], toate luptându-se pentru influenţă[114].

Administraţiei Obama nu i s-a părut a fi vreun pericol în crescânda ameninţare din Siria[115]. În septembrie 2013, doar câteva zile mai lipseau până când teroriştii al-Qaida urmau să fie vânaţi cu cea mai sofisticată forţă aeriană, când protestele publice şi ale congresmenilor au forţat administraţia să dea înapoi.

Războiul civil sirian crease un vacuum în care ISIS putea recruta, antrena şi ucide aproape după cum îi era voia. Tot ceea ce îşi doreau în continuare, era o formă de guvernare.

A treia şi a patra fază erau complete, conform planificării.

Faza a V-a: Steagul negru al califatului şi fuzionarea al-Qaida cu Statul Islamic

La cinci luni după ce preşedintele Obama declara că jihadiştii din ISIS sunt o echipă de juniori, aceştia au întemeiat

Statul Islamic, un califat, un stat terorist în inima Orientului Mijlociu. Capitala sa este al-Raqqa, în estul Siriei. Zi de zi, Statul Islamic cucereşte tot mai mult fără ca nimeni să i se opună.

Suntem acum pe punctul să asistăm la fuzionarea dintre al-Qaida şi Statul Islamic. După cum am observat deja, înainte de Statul Islamic a fost ISIS, şi înainte de ISIS a fost aripa al-Qaida din Irak. Administraţia Obama ar vrea să ţină al-Qaida separat de Statul Islamic pentru a se putea lăuda în continuare cum a decimat gruparea teroristă care a lovit America în 11 septembrie. Ar vrea ca noi să credem că „nucleul al-Qaida", un termen îngust şi înşelător, gândit pentru a limita gruparea la liderul său actual, tot mai vârstnicul Ayman al-Zawahiri, şi la cei care se află în cercul său de apropiaţi în Pakistan, nu ar mai avea mare influenţă la ora actuală.

Dar această apreciere festivistă a situaţiei omite evoluţia al-Qaida de la o organizaţie teroristă la o mişcare ideologică model, căreia ISIS şi zeci de alte grupări jihadiste i-au jurat credinţă[116]. Iată ce scria jurnalistul Patrick Cockburn, care a petrecut mai mult timp decât oricare alt ziarist occidental în Siria, studiind ascensiunea ISIS:

> Numele al-Qaida a devenit, în principal, un strigăt de luptă, un set de credinţe islamice, centrate pe crearea unui stat islamic, pe impunerea *sharia*, pe reîntoarcerea la tradiţiile islamice, pe supunerea femeilor şi pe declanşarea războiului sfânt împotriva celorlalţi musulmani, în special şiiţii, care sunt consideraţi nişte eretici demni să fie daţi pradă morţii... A fost mereu în interesul Statelor Unite ale Americii şi al altor guverne să se considere că al-Qaida are o structură de comandă şi de control ca un fel de mini-Pentagon sau ca mafia americană. Este o imagine care prinde la public, pentru că grupurile organizate, chiar dacă demonice, pot fi urmărite şi eliminate prin închisoare sau moarte. Mult mai alarmantă

este realitatea unei mişcări ai cărei aderenţi se recrutează unii pe ceilalţi şi pot apărea oriunde[117].

În 2014, odată cu proclamarea Statului Islamic, ideologia şi tacticile teroriste ale al-Qaida au devenit curentul principal de gândire şi au fost adoptate de forma rudimentară de guvernare care controlează şi administrează teritoriul sirian. Nu e o coincidenţă că exact acesta era planul stabilit de al-Qaida cu un deceniu mai înainte, când prevăzuse că alte grupări teroriste îi vor adopta obiectivele şi că, până în 2013, un nou guvern islamic va întemeia califatul sub stindardul său.

Şi a cincea fază a fost încheiată cu succes, conform planificării.

Faza a VI-a: Confruntarea totală

Islamiştii cred că, în momentul de faţă, suntem în faza a şasea a planului lor – un conflict global cu Occidentul, care ne va stoarce ultima suflare, agonică, nimicindu-i între timp şi pe acei musulmani care neagă autoritatea islamică fundamentalistă.

Al-Qaida şi ISIS au vânat şi au omorât mii de şiiţi în Irak, catalogaţi *rafidah* de Statul Islamic, insultă de la începuturile islamului, înseamnând „refuzaţii" sau persoane care neagă autoritatea legitimă islamică. ISIS, Arabia Saudită, Pakistan şi alte naţiuni sunnite ale Golfului şi-au unit şi ele forţele împotriva şiiţilor din Iran.

La rându-i, Iranul ripostează în numele populaţiei şiite din regiune, intensificând războiul civil din sânul islamului până la dimensiuni sângeroase, nemaivăzute de mai bine de un mileniu. Iranul a creat un stat vasal în învecinatul Irak, devenit, cu soldaţii şi miliţiile sale şiite, singura forţă de luptă

eficientă împotriva Statului Islamic[118]. Pentru a provoca instabilitatea acestuia, Iranul a finanțat revoltele minorităților șiite din Bahrain și Yemen[119]. Pe scurt, Iranul încearcă să recreeze Imperiul Persan care a fost înfrânt în secolul al VII-lea de primele armate islamice și a intrat în componența califatului ummayad.

În vreme ce acest conflict extrem de violent din sânul islamului se desfășoară de ceva vreme, puține persoane din guvernul american par să înțeleagă ceva din el. Silvestre Reyes, un democrat texan, fost președinte al House Intelligence Committee[120] (înainte ca republicanii să câștige majoritatea în Congres), a fost întrebat dacă al-Qaida este sunnită sau șiită. Nici măcar nu știa. „Predominant, probabil șiită", a răspuns el. Și Hezbollah în Liban? „Hezbollah, hm, Hezbollah... De ce îmi puneți întrebările astea la ora cinci după-amiaza?" Ulterior, a oferit o explicație: „Din punctul meu de vedere, este greu să păstrezi o perspectivă asupra lucrurilor și a categoriilor".[121]

Cu toate acestea, tocmai de perspectivă și categorisiri avem nevoie, dacă vrem să înțelegem războiul în care se afundă islamul și amenință să se transforme într-un război global, anihilând Israelul și devenind o amenințare teribilă la adresa Americii și a Europei occidentale.

Dacă e să fie o scânteie de speranță în toate aceste știri proaste, extremiștii sunniți și șiiți se urăsc unii pe ceilalți aproape la fel de mult pe cât urăsc Israelul și Occidentul. Deja s-au omorât pe capete unii pe alții în Irak și în locuri ca Yemen, unde au izbucnit războaie civile. Dar asta e problema: în vreme ce se ucid cu pistoale mitralieră AK-47, cu aruncătoarele de rachete și cu atentatorii sinucigași, ambele părți încearcă să pună mâna pe marele premiu, armele nucleare. Este un scenariu

de coşmar: cineva ar putea transpune literalmente în realitate Sfârşitul vremurilor, sub forma iernii nucleare care ar cuprinde regiunea, posibil întreaga lume.

Guvernul Statelor Unite ale Americii nu prea e de ajutor. Conform termenilor din acordul nuclear negociat cu Iranul, Statele Unite ale Americii binecuvântează în fapt programul nuclear iranian în schimbul normalizării relaţiilor dintre cele două ţări. De partea cealaltă, pentru a contracara Iranul, Arabia Saudită a luat „decizia strategică" să cumpere de la Pakistan arme atomice *prêt-à-porter*[122].

Date fiind asperităţile dintre echipa şiită şi echipa sunnită, nu este de neconceput scenariul în care o Arabie Saudită nucleară s-ar putea alia cu Statul Islamic. Ambele sunt conduse de musulmani extremişti de credinţă salafist-sunnită.

Statul Islamic încearcă să-i convingă pe musulmanii sunniţi că ei sunt adevăraţii apărători ai islamului. Şi sunt semne că tactica lor funcţionează. Ibrahim Hamidi, jurnalist şi analist-şef al Statului Islamic, le-a spus ziariştilor de la *New York Times* că gruparea „preia controlul cererilor îndreptăţite", ceea ce înseamnă că umple vidul politic şi social al zonelor cucerite. „Acum, explica Hamidi, cu polarizarea sectară a regiunii, sub pielea fiecărui sunnit este un adept al Daesh".[123]

Cu alte cuvinte, chiar şi mulsumanii, numeroşi de altfel, care se împotrivesc metodelor brutale folosite de Statul Islamic, au început să simpatizeze cu obiectivele sale. Au devenit atât de populari că a apărut un cuvânt argotic care-i desemnează pe cei ce sprijină ISIS: *dawoosh*, un termen arab care s-ar traduce „Daesh cel drăgălaş"[124].

Statul Islamic şi Iranul forţează lumea islamică să se înregimenteze în două tabere, opuse una alteia, în virtutea unei fracturi vechi de 1 300 de ani, dar unite de islamismul şi

totalitarismul radical, de ideologia lor apocaliptică. Moderații își găsesc tot mai greu locul la mijloc.

Mulți occidentali continuă să fie orbi la toate acestea – însă, dacă a șasea fază a planului va fi pusă în aplicare, în cele din urmă, la fel de competent și eficient ca și celelalte, nu vor mai fi orbi multă vreme.

Partea a doua

TREISPREZECE MINCIUNI MORTALE

Dacă umbli după adevăr, îţi vei găsi în cele din urmă tihna; dacă umbli după tihnă nu vei căpăta nici tihnă şi nici adevăr; numai linguşeli şi dorinţe deşarte la început şi, în final, disperare.

C.S. Lewis

Introducere la partea a doua

Nu am fost sinceri cu noi înşine multă vreme. Am permis corectitudinii politice, fricii şi ignoranţei crase să acopere adevărurile elementare referitoare la islam şi Coran. Aceste adevăruri trebuie să fie cercetate pentru a ne putea apăra pe noi, familiile şi ţara noastră.

Cu alte cuvinte, trebuie să încetăm să ne mințim. Şi, mai important poate, trebuie să încetăm să ne permitem să mai fim mințiți.

Auzim aproape zilnic minciuni despre islam, aproape peste tot, în aproape toate felurile posibile. De obicei, minciunile ne parvin dinspre elitele media din Washington D.C. şi Hollywood. De exemplu, în 2010, postul național de radio a transmis o emisiune bizară cu tema „Este Biblia mai violentă decât Coranul?"[1] (Avertisment: postul public liberal spune că da!) Câțiva ani mai târziu, bine-cunoscutul expert în islam... Ben Affleck l-a luat la rost pe Bill Maher pentru că a ofensat ceea ce Affleck numea „doctrina oficial codificată a islamului". A pune la îndoială principiile islamului, susținea Affleck, este „grosolan" şi „rasist".

Arhitectul minciunilor

Cum am ajuns aici?

Cu ideologia lor care proclamă supremația, fie că e forma practicată de Abu Bakr al-Baghdadi şi Statul Islamic, fie cea

practicată de ayatollahul Ali Khamenei şi clericii Republicii Islamice a Iranului, islamiştii ştiu ce valori apără.

Dar noi ştim?

Nu mai sunt sigur deloc. Occidentalii şi americanii sunt mai timizi ca oricând. Despre cei care apără cele mai de preţ valori ale noastre – libertatea de expresie, de exemplu – se spune că sunt rasişti insensibili şi sunt învinuiţi că instigă la ură. Şefii guvernelor şi oamenii din presă strâng rândurile, spunându-ne că nu suntem în poziţia să criticăm alte culturi şi religii. Este o mentalitate care a compromis întreaga discuţie – sau lipsa acesteia – referitoare la islam şi terorism.

Vreau să vă fac cunoştinţă cu oameni puţin cunoscuţi în afara mediului academic, dar care, cu toate acestea, au influenţat decisiv modul în care vorbim şi gândim în legătură cu islamul şi cu Orientul Mijlociu. Probabil că nimeni nu este mai răspunzător că toate discuţiile referitoare la islam au fost îmbrăcate în cămaşa de forţă a corectitudinii politice decât cel care a fost Edward Said.

Said a crescut în Ierusalim şi Cairo, într-o familie cu dare de mână. A venit în America să studieze la un colegiu privat de elită din New England şi a frecventat mai apoi Princeton şi Harvard, unde şi-a luat doctoratul. Ulterior, a devenit profesor de literatură la Columbia University, unde, în 1978, a publicat *Orientalism,* o carte care a schimbat pentru totdeauna modul de a gândi despre islam şi Orientul Mijlociu al mediilor academice, al presei centrale şi al elitelor occidentale.

Said susţinea că în Occident, domeniul studierii istoriei Orientului Mijlociu ar fi un exerciţiu care îşi propune să creeze percepţia unei „culturi orientale" diferite şi inferioare, numai bună de cucerit de imperialiştii occidentali. El pretindea că studiul occidental al Orientul Mijlociu şi al Islamului era, în întregime, o formă de rasism, principiu inerent ostil al

imperialismului. Orice occidental sau nemusulman care a studiat islamul sau Orientul Mijlociu, intenționat sau nu, a ajuns să facă „o diferențiere absolută și sistematică între Occident, care este rațional, dezvoltat, uman, superior, și Orient, care este aberant, subdezvoltat, inferior"[2]. Cu alte cuvinte, Said credea că, dacă ai ascendenți europeni, nu poți vorbi despre religia a 1,6 miliarde de musulmani fără a fi implicit rasist.

Cartea lui Said a creat o undă de șoc în lumea academică. A fost tradusă de îndată în mai bine de 30 de limbi și a devenit foarte cunoscută în multe dintre universitățile lumii. În 2005, cărțile lui Edward Said făceau parte din bibliografiile a 868 de cursuri din colegiile și universitățile americane, pentru a le număra doar pe cele cu programa afișată pe internet[3]. Despre autor s-au publicat cel puțin 40 de cărți și, în multe universități, sunt predate cursuri dedicate lui.

Said i-a acuzat pe cărturarii occidentali din domeniul orientalisticii, în special pe cei care s-au dedicat studiului Orientului Mijlociu, că sunt complici conștienți la exploatare și subjugare. Lingviști, istorici, antropologi și arheologi au fost cu toții instrumentele colonialismului și edificării imperiilor. Savanții occidentali au înfăptuit această operă a răului definind Occidentul în opoziție cu „celălalt". În cazul „orientalilor", „celălalt" era cineva „de care trebuie să-ți fie frică sau care trebuie controlat". El pretindea că, literalmente tot ceea ce spunea un european sau un american despre Orient, dovedea „rasism, imperialism și un etnocentrist aproape total"[4]. Said reducea lupta israeliano-palestiniană la o confruntare între coloniștii europeni albi și săracii oprimați, neajutoratii nativi cu piele întunecată.

Multiculturalismul a pornit ca o formă îmbunătățită de toleranță la diferențele culturale. Edward Said l-a transformat într-un instrument de intoleranță, un sistem de clasificare

a tuturor tipurilor de comentarii despre religiile, culturile și societățile Orientului Mijlociu drept rasiste și interzise. El a învățat o întreagă generație de studenți cum să-i acuze de „ostilitate" și „rasism" pe cei cu care nu sunt de acord.

Universitățile noastre îi educă pe studenți să folosească victimizarea, durerea, protestele și resentimentele ca instrumente de control. Studenții învață modalități admise social prin care se cenzurează unul pe celălalt, pentru a controla ce vorbește interlocutorul și pentru a reduce la tăcere credințe pe care le resping.

Când o unitate militară este pe punctul să se pună în mișcare sau să atace un obiectiv, operațiunea începe adesea cu o „salvă de acoperire". Trupele mătură cu artileria și mitralierele terenul din fața unității care atacă, forțând dușmanul să se arunce în tranșee. Militarii pot astfel să avanseze. Cam acesta este mecanismul teoriilor lui Said, prezentarea disputei israeliano-palestiniene și cultul cenzurii, care permit înaintarea cauzei islamiste și a teroriștilor care ucid în numele islamului.

Pe măsură ce islamiștii câștigă teren, par să fie tot mai puțini cei care li se opun și-i spun inamicului pe nume. Said și înfricoșătoarele sale reguli de interpretare a lumii i-au făcut pe oameni să se arunce în tranșee pentru a se apăra.

Iar când fac asta, trupele islamiste avansează și mai mult.

Despre ISlamISm *este* vorba

Reamintiți-vă ultimul deceniu. De câte ori s-o fi desfășurat următorul scenariu? Undeva pe glob are loc un teribil atentat terorist. În mijlocul confuziei inițiale, câțiva factori-cheie devin probe: făptașii sunt credincioși musulmani care au înregistrat un film pentru a avertiza lumea că ei au dezlănțuit jihadul. Familiile autorilor atentatului și comunitatea din care

provin îi declară cu mândrie *shahid*-i, adică martiri. Înainte să treacă ziua, vorbăreții din presă organizează o întreagă paradă de doctori și oficiali care spun calm audienței că atentatul nu are, de fapt, nimic de-a face cu islamul.

Acesta a fost refrenul începând din 2001, prima dată din partea administrației Bush, apoi de la cea a lui Obama. Dacă ar fi fost vorba despre unul sau două atacuri și nu despre 25 000 de incidente pe plan mondial (conform unui website care urmărește activitățile teroriste în toată lumea) putea fi un argument plauzibil[5]. I-ar fi putut prosti pe mulți înainte să apară televiziunile de știri, internetul și rețelele de socializare. Dar când vedem cea mai crudă barbarie însoțită de invocări constante ale *sharia* sau legea islamică – și justificate de pasaje din Coran și *hadith* –, ar trebui să fie mai mult decât clar că suntem mințiți în față.

De fapt, pentru presa oficială, singurul criteriu pentru diferitele teorii legate de sursele terorismului pare să fie că ele nu trebuie să aibă nimic de-a face cu islamul. În schimb, se vorbește despre sărăcie, politica externă americană și, desigur, Israel. După cum vom vedea, au încercat chiar să facă din încălzirea globală explicația campaniei de asasinate declanșată de teroriștii ISIS în Orientul Mijlociu.

Tipii ăștia sunt stupizi. Dar noi ceilalți nu trebuie să fim.

Americanii nu sunt proști. Chiar și în fața neîncetatelor asigurări mediatice, a propagandei sfruntate și a minciunilor infatuate venite din partea celor mai influenți oficiali, lucrurile sunt atât de clar și evident greșite, încât chiar și o națiune hipnotizată și de multe ori cu atenția distrasă are dificultăți să le mai creadă câtuși de puțin.

În această secțiune a cărții vom face ceea ce foarte puțini oameni sunt dispuși să facă: vom scoate în evidență minciunile pe care le auzim frecvent în legătură cu islamul. Vom demonta

sistematic teoria conform căreia organizațiile teroriste ca al-Qaida, regimurile ticăloșite de tipul celui din Iran, armatele apocaliptice ale ISIS și viziunea lor colectivă a unui califat nu ar avea de-a face cu islamul.

Vă mai spun odată: despre ISlamISm *este* vorba!

Nu am scris această carte pentru oamenii predispuși să se ofenseze repede. Nu voi radiografia cu prea mare atenție fiecare cuvânt din fiecare capitol să mă asigur că folosesc mereu în întregime terminologia proprie corectitudinii politice. Toți cei care m-au ascultat sau m-au văzut de-a lungul timpului știu care este poziția mea: oamenii pot alege binele sau răul, pacea sau violența. Credința a 1,6 miliarde de oameni nu este rea în sine, răi sunt cei care insistă pe interpretarea ei fundamentalistă, învechită și pe ideea supremației ei față de alte credințe. Aceasta este principala diferență între islam și islamism, viziunea totalitară care nu cunoaște separația dintre religie și politică și care este în mod evident incompatibilă cu independența și libertatea individuală.

Din zona centrală a Siriei și din birourile guvernamentale din Teheran, la locurile de întâlnire ale Frăției Musulmane și la organizațiile sale afiliate de aici, din America, islamismul este în plin marș. Sub influența fatală a radicalilor care încearcă să impună legea islamică în toată lumea, obiceiurile barbare pe care le-a adoptat islamul în secolul al VII-lea – asasinarea apostaților, lapidarea femeilor și spânzurarea homosexualilor – se practică pe scară tot mai largă.

Islamul devine tot mai intolerant, nu doar față de cei care încearcă să susțină libertatea și drepturile omului, ci și față de milioane de musulmani. Persoanele favorabile moderației și unei abordări clasic liberale, care consideră credința o legătură între Dumnezeu și om, nu ceva impus de autorități, sunt reduse la tăcere și, în unele situații, vânate și ucise.

Aceasta este problema. Este necesară o reformă rapidă a islamului. Şi, cu toate acestea, pare la fel de departe pe cât a fost şi până acum.

Dacă susţinătorii islamului ar fi depus eforturi sistematice să-şi reformeze religia – disociindu-se de formele sale barbare de odinioară –, nu ne-am găsi acum într-un loc în care religia însăşi să fie în centrul dezbaterii şi, din nefericire, al terorii şi morţii de pretutindeni. În schimb, am rămas cu o religie bună şi paşnică declarativ, adunând însă printre credincioşi milioane de adepţi care sunt orice altceva, mai puţin buni şi paşnici.

Cum pot fi împăcate lucrurile acestea? Trebuie să credem că teroriştii şi islamiştii – oameni care-şi urmează cu cea mai mare strictеţe credinţa – citesc Coranul şi *hadith*-ul cu totul şi cu totul greşit?

Dacă vă sună la fel de absurd pe cât îmi sună mie, atunci este momentul să privim mai îndeaproape la ce spun cu adevărat aceste texte fundamentale ale credinţei şi de ce au găsit atâţia justificarea pentru ură şi violenţă în ele.

Minciuna numărul 1

„Islamul este o religie a păcii, iar teroriștii islamici nu sunt musulmani adevărați"

Islamul este o religie care propovăduiește pacea[6].

Președintele Barack Obama

Am încetat să-i mai numesc pe acești inși teroriști musulmani. Sunt tot atât de musulmani pe cât sunt și eu. Vreau să spun, nu au niciun respect pentru viața celorlalți și nu asta scrie în Coran[7].

Howard Dean, fostul președinte
al Partidului Democrat, la televiziunea *MSNBC*

Vreme de decenii, americanilor li s-a spus că islamul este o religie a păcii.

Este un refren fără sfârșit, repetat de președinți și prim-miniști, de jurnaliști și staruri sportive[8], de papă[9] și chiar de teroriști[10].

În zilele de după atacurile de la 11 septembrie, administrația Bush s-a străduit din greu să accentueze ideea că Statele Unite ale Americii nu poartă războiul împotriva tuturor celor de credință islamică. În mod greșit, administrația presupunea că islamul nu se deosebește prea mult de celelalte religii. Casa Albă își dorea să creadă că islamul predică pacea – și au decis că o predică.

La 17 septembrie, la șase zile după ce World Trade Center a fost culcat la pământ și Pentagonul incendiat, președintele

George W. Bush a vizitat un centru islamic din Washington D.C. şi a făcut distincţia între islam şi atacuri.

„Aceste acte de violenţă împotriva inocenţilor încalcă principiile fundamentale ale credinţei islamice", spunea Bush. „Şi este important pentru concetăţenii mei americani să înţeleagă (...) că nu au legătură cu islamul. Islamul e pace"[11]. Fostul secretar de stat Condoleezza Rice sublinia şi ea „bunăvoinţa care se află în centrul islamului"[12].

Administraţia Obama a continuat pe această linie şi a împins minciuna la extrem. Supus întrebărilor Congresului, fostul procuror general Eric Holder a evitat mai bine de două minute să asocieze cuvântul *islam* cu terorismul. „Nu vreau să spun nimic negativ despre o religie", a afirmat Holder în timpul audierilor[13]. Fostul secretar de stat Hillary Clinton a ţinut isonul corectitudinii politice, subliniind că mare parte dintre musulmani sunt „oameni paşnici şi toleranţi" şi combătându-i vehement pe cei care „au distorsionat" credinţa islamică[14].

Uneori, dacă spui o minciună suficient de des îi faci pe oameni să o creadă.

Conform unui sondaj de opinie realizat în 2009 de *Washington Post* şi *ABC News,* 58% dintre americani apreciază islamul drept „o religie paşnică"[15]. În ultima vreme, mai ales din pricina catastrofei din Orientul Mijlociu şi a ascensiunii Statului Islamic, în această statistică s-au înregistrat modificări. Dar nu foarte mari. Un sondaj de opinie Rasmussen a descoperit că 52% dintre americani consideră acum că islamul încurajează violenţa într-o măsură mai mare decât alte religii[16]. Această situaţie dovedeşte că mai există încă 48% dintre americani, aproape jumătate din populaţia ţării, care au înghiţit sloganul că islamul, în sine, este o „religie a păcii", aşa cum susţin apologeţii lui.

Aceştia îşi justifică pretenţiile în felurite moduri. În primul rând, ei pun în discuţie însuşi cuvântul *islam,* afirmând că, de fapt, islam se traduce prin „pace", pentru că în arabă au aceeaşi rădăcină, cuvântul *salam.* Poate fi identificat şi în tradiţionala urare *assalamualaikum!* („Pacea fie cu tine"!).

Însă, după cum spune Daniel Pipes, specialist în Orientul Mijlociu, cuvânt *islam* se traduce mult mai corect prin „supunere". „Nu există nicio conexiune semantică între *salam* şi *islam*, «pace» şi «supunere»", scrie el. „Sunt două cuvinte fără legătură (de înţeles). Pe scurt, islam=supunere"[17].

Anjem Choudary, celebrul predicator islamic din Marea Britanie, susţinător gălăgios al Statului Islamic şi cofondator al grupului terorist Al-Muhajiroun[18], este de acord cu această analiză. Într-un comentariu prin care justifica atacul întreprins de teroriştii cu legături în al-Qaida asupra revistei *Charlie Hebdo*[19], în urma căruia au murit 12 jurnalişti şi un poliţist parizian[20], Choudary scria:

> În ciuda greşitei credinţei populare, islam nu înseamnă pace, ci mai degrabă supunere doar în faţa voinţei lui Allah. De aceea, musulmanii nu cred în conceptul de libertate de exprimare, devreme ce vorbirea şi acţiunile lor sunt determinate de revelaţia divină şi nu sunt bazate pe dorinţele oamenilor[21].

Dar nici această interpretare nu este suficientă pentru apologeţii islamului radical. Cei care au îmbrăţişat dogma „religie a păcii", o argumentează spunând că „supunerea" în sine este un semn al intenţiilor paşnice. Supunerea faţă de voinţa lui Allah este o alegere personală, făcută de fiecare musulman pentru a-şi găsi pacea şi liniştea. La urma urmei, pretind ei, mulţi creştini vorbesc despre faptul că „se încredinţează" voinţei Domnului[22]. Un proiect academic denumit „Voci musulmane" al Universităţii din Indiana susţine că „în creştinism,

supunerea în faţa Domnului este o cale de a ne încredinţa vieţile în mâini mult mai sigure – de fapt, Iisus le-a cerut discipolilor săi să renunţe la avuţii şi să-l urmeze"[23].

Pe lângă controversele referitoare la originea şi înţelesurile cuvântului, cei care susţin că „islamul înseamnă pace", citează cea mai înaltă autoritate posibilă, Coranul. Să luăm, de exemplu, discursul ţinut de preşedintele Obama în 2009, la Cairo. „Sfântul Coran", spunea Obama, „ne învaţă că acela care omoară un nevinovat e ca şi cum ar fi omorât întreaga omenire, iar acela care salvează o persoană e ca şi cum ar salva întreaga omenire."[24]

Dacă spusele lui ar fi sintetizat ceea ce spune Coranul despre acest subiect, atunci preşedintele Obama ar fi putut avea dreptate – însă nu e aşa. Obama, ca mulţi alţii, citează greşit din suratul 5 (Al-Ma'ida), versetul 32. Iată, de fapt, care este traducerea:

> De aceea am prescris Noi pentru fiii lui Israel că cel care ucide un suflet nevinovat de uciderea altui suflet sau de a o altă stricăciune pe pământ, este ca şi când i-ar ucide pe toţi oamenii, iar cel care lasă în viaţă un suflet este ca şi cum i-ar lăsa în viaţă pe toţi oamenii. Trimişii Noştri au venit la ei cu semne învederate şi totuşi iată că mulţi dintre ei săvârşesc silnicii pe pământ (de exemplu, opresând injust şi depăşind limitele puse de Allah prin păcate capitale – n. G.B.) şi după aceasta (adică după venirea trimişilor).

Dar observaţi ce urmează în chiar următorul verset, suratul 5 (Al-Ma'ida), versetul 33:

> Iată, răsplata acelora care luptă împotriva lui Allah şi a trimisului său şi caută să semene pe pământ stricăciune este că ei vor muri omorâţi sau răstigniţi pe cruce sau li se vor tăia mâinile şi picioarele încrucişate sau vor fi alungaţi din ţară.

> Aceasta va fi pentru ei ruşine în lumea de acum, iar în Lumea de Apoi vor avea parte de chin mare.

Este o semnificativă schimbare de ton. Pentru a descifra înţelesul versetului este esenţial să înţelegem ce înseamnă „a lupta" şi „a semăna pe pământ stricăciune".

Descoperim o sugestie în scrierile învăţatului medieval islamic Ibn Kathir: „Termenul de «a lupta» pe care-l descoperim aici înseamnă să te opui şi să ripostezi şi include neîncrederea, blocarea drumurilor şi să răspândeşti teroarea la tot locul. «A semăna stricăciune pe pământ» se referă la diverse tipuri de rău"[25].

Cu alte cuvinte, Coranul stabileşte că aceia care nu urmează principiile islamului (adică manifestă „neîncredere"), poartă război cu religia islamică însăşi. Conform Coranului, simpla necredinţă este suficientă pentru a justifica omorurile şi crucificările.

Cei care nu se supun islamului, „se luptă" cu însuşi Dumnezeu. Acest sens este limpezit şi mai mult în diverse rânduri în Coran. Iată un citat din Coran, Al-Tawba 9:29:

> Luptaţi împotriva acelora care (1) nu cred în Allah şi (2) nici în Ziua de Apoi şi (3) nu opresc ceea ce Allah şi trimisul său au oprit şi (4) nu împărtăşesc religia Adevărului (i.e., islamul), dintre aceia cărora li s-a dat Cartea (evreii şi creştinii – n. G.B.) până ce ei nu vor plăti tributul (*jizyah*) cu mâna lor, fiind ei supuşi legilor.

Implicaţiile sunt evidente. Dacă nu te supui islamului, declanşezi războiul cu Dumnezeu şi cu adevăraţii credincioşi, iar acei credincioşi sunt învăţaţi să lupte cu tine până ce te vei supune. În acest sens, poate că islamul ar putea fi pe drept numit „o religie a păcii", pacea fiind instaurată doar prin supunere.

Alte probe din textele fundamentale ale islamului susţin şi mai mult violenţa în numele lui Dumnezeu. Coranul, de pildă,

le reaminteşte musulmanilor că ar trebui să lupte chiar şi când nu şi-ar dori:

> V-a fost prescrisă lupta (*jihad*), chiar dacă ea vă este neplăcută. Or, se poate întâmpla ca voi să urâţi un lucru care este bun pentru voi şi să iubiţi un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah ştie, în vreme ce voi nu ştiţi. (Coran, 2 Al-Baqara: 216)

De asemenea, Coranul explică şi ţelul acestei lupte – răspândirea islamului.

> Spune acelora care nu cred că, dacă se vor opri (din necredinţă – n. G.B.), li se va ierta ceea ce a trecut, dar dacă se vor întoarce ei, (atunci vor fi pedepsiţi) după pilda celor de dinainte (ca avertisment – n. G.B.). (Coran, 8 Al-'Anfal: 38)

> Şi luptaţi împotriva lor până ce nu va mai fi ispită şi până ce religia va fi în întregime pentru Allah (*Fitnah* = necredinţă şi politeism – n. G.B.). Iar de se vor opri (să adore pe altcineva decât pe Allah – n. G.B.), atunci sigur Allah este Cel care vede Bine (*Basir*) ceea ce fac ei. (Coran, 8 Al-'Anfal: 39)

Musumanilor le este permis, ba chiar li se ordonă, să lupte până când islamul va fi preamărit peste tot. Această poruncă este întărită şi mai mult de *hadith*:

> Trimisul lui Allah spuse: vă ordon să luptaţi împotriva oamenilor până când ei vor recunoaşte că nu este alt Dumnezeu decât Allah... (Sahih Muslim 1:30)

Ceva mai încolo, un alt verset din *hadith* dă chiar mai multe amănunte în legătură cu poruncile primite de Mahomed de la Allah:

> Trimisul lui Allah spuse: Mi s-a ordonat să lupt împotriva oamenilor până ce aceştia vor mărturisi că nu este alt Dumnezeu decât Allah, iar Mahomed este trimisul lui Allah, iar ei au hotărât asupra rugăciunii şi a plăţii *zakat*... (Sahih Muslim 1:33)

Alte pasaje coranice au fost folosite în special de cei care voiau să-şi justifice violenţele. Osama bin Laden însuşi începe „Scrisoarea către poporul american" din 2002 cu citate din versete:

> Li s-a îngăduit [să se apere] acelora care sunt atacaţi (credincioşilor, împotriva necredincioşilor – n. G.B.), căci ei sunt nedreptăţiţi. Iar Allah este în stare să-i ajute. (Coran, Al-Hajj 22:39)

> Cei care cred, luptă pe calea lui Allah, iar cei care nu cred, luptă pe calea lui Taghut (Satana). Aşadar, luptaţi împotriva aliaţilor lui Şeitan (Satana – n. G.B.), căci vicleşugul lui Şeitan este, neîndoielnic, slab! (Coran, An-Nisa 4:76)[26]

De fapt, după opinia aproape certă a lui bin Laden, prin porunca dată luptătorilor lui Allah de a „răspândi groază" printre duşmani, Coranul dădea mână liberă utilizării „terorii" – aşadar terorismului:

> Deci pregătiţi [pentru luptă] împotriva lor tot ceea ce puteţi din forţă şi din cai înşeuaţi, cu care să-i înspăimânte pe duşmanul lui Allah şi pe duşmanul vostru şi pe alţii decât aceştia pe care voi nu-i ştiţi, dar pe care Allah îi ştie. Şi tot ceea ce voi cheltuiţi pe calea lui Allah, vă va fi dat înapoi pe deplin şi nu veţi fi nedreptăţiţi. (Coran, Al-'Anfal 8:60)

Ceea ce este, de asemenea, susţinut de *hadith*:

> Apostolul lui Allah a spus: „Am fost trimis cu puţine vorbe, dar cu mari înţelesuri şi am devenit victorios prin teroare..." (Sahih al-Bukhari 4:52:220)

În lumea adevărată, ne confruntăm constant cu acţiunile celor care cred că Allah „poate fi victorios prin teroare".

Somaleza Ayaan Hirsi Ali[27], preţuită activistă şi autoare, apărătoare a drepturilor omului, avertizează opinia publică

mondială în privința islamului de mai mult de un deceniu. „Pentru mai bine de 13 ani, am avut un argument simplu ca răspuns la asemenea acte de terorism", scria ea. „E o prostie să insistăm, cum fac îndeobște liderii noștri, că faptele violente ale islamiștilor radicali pot fi despărțite de idealurile religioase care-i inspiră. Trebuie să recunoaștem, în schimb, că sunt conduși de o ideologie politică, o ideologie încorporată în însăși credința islamică, în cartea sfântă a Coranului, dar și în viața și învățăturile profetului Mahomed conținute de *hadith*".

Pentru ca vorbele să fie clare, ea a adăugat: „Permiteți-mi să o spun cât de simplu pot: *Islamul nu este o religie a păcii*".[28]

Dar nu e nevoie să mă credeți pe cuvânt și nici pe activiștii curajoși de calibrul lui Ayyan Hirsi Ali. Liderul ISIS spune exact același lucru.

O înregistrare din mai 2015, despre care se spune că ar proveni de la conducătorul ISIS, Abu Bakr al-Baghdadi, începe cu recitarea unor versete din Coran chiar de către acesta. Primul dintre versete este o altă variantă din Al-Baqara 2:216: „V-a fost prescrisă lupta, chiar dacă ea vă este neplăcută". Al-Baghdadi continuă:

> El (Atotputernicul și Mărețul) a spus: „Să lupte, așadar, pe calea lui Allah aceia care dau viața lumească de acum pentru Viața de apoi! Iar aceluia care luptă pe calea lui Allah, de va fi ucis sau de va birui, Noi îi vom da mare răsplată!" (Coran, An-Nisa' 4:74)
>
> Și El (Proslăvitul) spuse: „(...) Iar acelora care sunt uciși pe calea lui Allah, El nu le va lăsa faptele lor să fie în deșert. El îi va călăuzi și va îndrepta starea lor. Și îi va face pe ei să intre în Raiul pe care El l-a făcut cunoscut. (Coran, Mahomed 47:4-6)[29]

Apoi, fără menajamente, vine cu propriul comentariu:

> O, musulmani, islamul nu a fost nici măcar preț de o zi religie a păcii. Islamul este religia războiului[30].

Data viitoare când veți auzi nesfârșitele platitudini despre islamul „religie a păcii", nu-mi citați ca probă vorbele. Dimpotrivă. Mergeți la sursă. Luați un Coran și găsiți unul dintre capitolele citate în acest capitol. Sau citiți cuvintele inamicilor voștri. După cum o spune limpede Baghdadi ca să înțelegem cu toții: „Islamul este religia războiului".

Minciuna numărul 2

„Islamul nu diferă chiar atât de mult de creştinism sau iudaism"

Nu e nimic în islam care să fie mai violent decât creştinismul. Toate religiile au fost violente, inclusiv creştinismul.[31]

Karen Armstrong, istoric al religiilor şi fostă călugăriţă

Amintiţi-vă că în timpul cruciadelor şi al Inchiziţiei, oamenii au comis fapte teribile în numele lui Hristos.

Barack Obama

Mereu şi mereu, într-un fel de bizară încercare de echivalare morală, auzim făcându-se comparaţii între islam şi creştinism. Ni se spune că aceia care ucid azi în numele islamului, nu se deosebesc de cei care ucideau în numele lui Hristos. La urma urmei, continuă ei, Biblia conţine pasaje care par să tolereze violenţa sau sclavia.

Philip Jenkins, specialist în istorie şi religie de la Universitatea Baylor şi Universitatea de stat Pennsylvania, susţine că „de fapt, scripturile islamice din Coran sunt cu mult mai puţin sângeroase şi violente decât multe pasaje din Biblie"[32]. Sajjad Rizvi, de la Universitatea din Exeter, a încercat să echivaleze islamul cu tradiţia iudeo-creştină. „Aproape toţi profeţii Coranului le vor fi fiind cunoscuţi celor care au studiat Biblia", spune el. „Iar Coranul se referă explicit la parabole, idei şi

istorii biblice. În virtutea rădăcinilor și moștenirii comune celor trei credințe, ne-ar fi mai util să gândim serios în termenii civilizației și ai moștenirii iudeo-creștino-islamice pe care-i împărtășim"[33]. Karen Armstrong, fostă călugăriță și scriitoare religioasă, susține că „terorismul nu are nimic cu Mahomed, nu mai mult decât au cruciadele cu Iisus".

Apărătorii unei viziuni frățești, festiviste asupra lumii religiilor subliniază mereu originea comună a celor trei credințe monoteiste: creștinismul, iudaismul și islamul. Această teză are un fundament în faptul că pot fi trasate toate trei până la Avraam, pe care toate trei credințele îl consideră un mare profet și – în grade diferite – părinte, în fapt sau la figurat, al religiei[34]. În iudaism, este patriarhul israeliților din vechime și, prin urmare, al evreilor de azi. Creștinismul a apărut din iudaism, iar Evanghelia după Matei din Biblie ne spune că Avraam era un străbun al lui Iosif, a cărui soție i-a dat naștere lui Iisus Hristos. La rândul lor, musulmanii îl venerează pe Avraam, considerându-l unul dintre patriarhii de seamă. Conform musulmanilor, Mahomed însuși era descendent al lui Avraam[35].

Biblia, în special Vechiul Testament, istorisește războaiele, și luptele, și brutalitatea, niște realități de zi cu zi în lumea de demult. De pildă, într-un pasaj din Levitic, Dumnezeu îi cere lui Moise să-l scoată pe cel care hulește în afara taberei, după care „toată obștea să-l ucidă cu pietre"[36].

Dar asta s-a petrecut cu multe veacuri în urmă. Legea evreiască nu cere moartea celor care hulesc și nici pe a celor vinovați de adulter. În zilele noastre, evreii nu recurg la practici de pe vremea lui Moise și a lui David. Pentru creștini, Iisus Hristos a adus o înțelegere cu totul diferită a relației dintre cei care-l urmau și stat. Lui Pilat, Hristos i-a spus „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta"[37] și fariseilor că ar trebui să dea „Cezarului cele ale Cezarului, iar lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu"[38].

În primele secole, creştinii erau o minoritate războinică luptând împotriva imperiilor care o persecutau. Abia la trei veacuri după Hristos, creştinătatea s-a alăturat autorităţii temporale sau lumeşti, fiind acceptată ca religie oficială a Imperiului Roman. Un mileniu mai târziu, creştinismul a trecut printr-o reformă care a adoptat ideea modernă a separaţiei clare între biserică şi stat.

Spre deosebire de creştinism, islamul nu s-a reformat defel. Cei mai mulţi dintre musulmani au considerat încă din vremea lui Mahomed că religia lor oferă o viziune deplină, atotcuprinzătoare asupra vieţii, că e de nedespărţit de politică şi de lege. Întreaga autoritate a credinţei islamice decurge de la Dumnezeu. Biserica şi statul nu sunt separate în tradiţia sunnismului islamic. Califul este deopotrivă lider religios şi politic.

Robert Spencer, director al programului Jihad Watch de la Centrul pentru Libertate David Horowitz, afirmă: „Islamul a avut mereu un caracter politic şi social, incluzând un program integral de guvernare"[39]. Acest „program de guvernare" apare în legea islamică – *sharia* – sub forma unui pachet de reguli şi prescripţii derivând din Coran şi din alte surse de învăţături ale lui Mahomed, cum ar fi *hadith*-ul.

Spre deosebire de evrei, care au fugit din Egipt pentru a ajunge pe tărâmul promis al Israelului, şi de creştini, care au trecut prin martirajul şi persecuţiile Imperiului Roman, islamul a fost o forţă politică de la început, de când Mahomed şi-a adunat discipolii şi s-a dus cu ei din oraşul său de baştină, Mecca, la Medina. Acest eveniment a fost atât de important încât marchează debutul credinţei sale. Calendarul islamic nu începe cu naşterea sau cu moartea lui Mahomed, nici cu momentul în care Allah începe să i se reveleze, ci cu data mutării în Medina, „unde Mahomed a devenit conducător politic şi

militar, iar islamul a devenit un stat"[40]. Spencer subliniază că, până azi, „islamul susține că trebuie să fie ideologia călăuzitoare a statului"[41].

Când vine vorba despre realitățile islamului radical, capacitatea de ignoranță deliberată printre membrii elitei politice și jurnalistice nu încetează să uimească. De pildă, aceștia ignoră țelurile evident politice ale islamului, cum ar fi dorința de a impune legea islamică (*sharia*) ca lege a pământului și de a resuscita califatul, cu scopul aplicării acesteia. Alte religii au porunci pentru comunitatea lor de credincioși, islamul, în schimb, le pretinde și nemusulmanilor „supunere" față de legea islamică.

Credința că *sharia* trebuie să fie „ideologia conducătoare" se bucură de o largă susținere în lumea musulmană de astăzi[42]. Vom vorbi și despre acest subiect în paginile următoare, însă este relevant pentru această minciună care echivalează islamul cu celelalte religii majore că musulmani din toată lumea susțin și astăzi aplicarea unora dintre cele mai dure pedepse din *sharia*. Acestea sunt cunoscute sub numele de *hudud*. Un studiu realizat în 2013 de Pew Research Center le descrie astfel:

> O categorie a pedepselor prescrise de Coran și de *sunna* (altă sursă a învățăturilor lui Mahomed) este cea pentru crime considerate a fi împotriva lui Dumnezeu. Deși interpretările juriștilor islamici diferă în ce le privește, hoția, adulterul, acuzațiile neprobate de adulter, consumul de băuturi alcoolice, tâlhăria și apostazia sunt printre cele mai comune crime. Pedepsele prescrise merg de la biciuire până la exilare și ucidere[43].

Cei mai mulți dintre musulmanii care susțin aplicarea *sharia* sunt de acord și cu pedepsele *hudud* pentru hoție, care pot însemna biciuirea sau tăierea mâinilor. Printre susținătorii acestor practici barbare se numără:

Pedepse hudud pentru hoție *procent de sprijin în fiecare țară*[44]	
— Pakistan	88
— Afghanistan	81
— Teritoriile palestiniene	76
— Egipt	70
— Malaysia	66
— Iordania	57
— Irak	56

Dar ce se întâmplă cu femeile acuzate de adulter? Cei mai mulți musulmani care susțin aplicarea *sharia* în diferite țări cred că femeile trebuie omorâte cu pietre.

Lapidarea pentru adulter	
— Pakistan	89
— Afghanistan	85
— Teritoriile palestiniene	84
— Egipt	81
— Iordania	67
— Irak	58
— Tadjikistan	51

Chiar și în Rusia, 26% dintre musulmanii care susțin *sharia* sunt de acord cu această pedeapsă pentru adulter[45]. Puteți observa că multe dintre țările de pe listă primesc miliarde de dolari și sprijin din partea guvernului Statelor Unite ale Americii.

Și poate că ați uitat, dar studiul făcut de Pew a fost publicat în al treisprezecelea an al secolului al XXI-lea. Omul a păşit pe Lună, a vindecat boli devastatoare și a inventat modalități de a face ca informația să circule în toată lumea într-o clipită. Dar, în lumea musulmană, segmente semnificative de populație încă doresc să taie mâinile hoților, să omoare cu pietre femeile

care-şi înşală soţii şi să-i omoare pe cei care se convertesc la altă religie.

Nu e vorba „în mod stereotip" doar despre ţările care sunt vatra strămoşească a musulmanilor cu credinţe extremiste – aceleaşi sentimente s-au infiltrat şi în locuri neaşteptate, cum ar fi în Norvegia.

În noiembrie 2013, Fahad Qureshi[46], unul dintre conducătorii islamici din ţara scandinavă, a afirmat în faţa unei mari adunări de sunniţi americani că americanii sunt minţiţi. Presa occidentală, spunea Qureshi, afirmă în mod mincinos că doar „radicalii" şi „extremiştii" musulmani susţin pedepse *hudud* extreme pentru cei care încalcă *sharia*. „Fiecare musulman crede în aceste lucruri", afirma Qureshi. „Nu înseamnă că, doar pentru că nu vă vorbesc despre ele sau pentru că nu apar în presă, nu cred în ele".

Qureshi le-a cerut celor care participau la întrunire să ridice mâinile dacă sunt de acord ca „bărbaţii şi femeile să stea separat". Apoi a întrebat: „Câţi dintre voi sunt de acord că pedepsele descrise de Coran şi de *sunna* – că e vorba despre moarte, lapidare pentru adulter, indiferent – sunt date de la Allah şi Trimisul Său, că sunt cea mai bună pedeapsă pentru oameni şi că acestea sunt pedepsele pe care ar trebui să le aplicăm mereu? Cine e de acord cu asta?"

Aproape toţi cei prezenţi au ridicat mâna[47].

Şi ce să mai vorbim despre aliatul nostru cel mai apropiat, Marea Britanie? Un lider musulman de acolo, care vrea să aducă *sharia* în Marea Britanie, a declarat că homosexualii ar trebui omorâţi cu pietre, conform legii islamice[48].

Şi, de parcă nu ar fi suficient pentru a arunca în aer definitiv argumentul falsei echivalenţe, merită să ne aruncăm privirea, de asemenea, şi asupra unuia dintre subiectele cele mai îndrăgite de apologeţi: cruciadele. Toată lumea, de la Karen

Armstrong la președintele Barack Obama, care a rămas în memoria tuturor reamintind celor prezenți la National Prayer Breakfast[49] că „oamenii au comis fapte teribile în numele lui Hristos", s-a folosit de cruciade pentru a echivala islamul cu creștinătatea[50].

Cruciadele nu s-au desfășuat într-un vid istoric. De fapt, erau parte a ceea ce Ross Douhat, editorialistul ziarului *New York Times,* numea „incredibil de complicata istorie multicentenară a conflictului medieval dintre creștinătate și islam"[51].

Armatele musulmane lansaseră multe atacuri de felul cruciadelor sau, mai corect, de tipul jihadului împotriva Europei, atât înainte, cât și după ceea ce este acceptat, în general, drept perioada cruciadelor creștine. Parte din acea perioadă se suprapune cu „Reconquista", un secol de strădanii pentru a alunga invadatorii islamici de pe teritoriul ocupat astăzi de Spania și de Portugalia, controlat de arabi încă din secolul al VIII-lea d.H.[52]. Unii cercetători susțin că „fără eforturile cruciadelor de-a lungul acelor secole, este dificil să întrevezi cum ar fi putut Europa occidentală să scape necucerită de armatele musulmane"[53].

În timpul celor patru secole dintre moartea lui Mahomed și Prima cruciadă[54], războinicii și corăbiile islamice au lansat ofensive în toată Mediterana împotriva forțelor europene, ajungând chiar și în Franța. Cruciadele erau o reacție la fel de normală ca oricare alta la jihadul islamic.

Dar nici măcar cruciadele nu au pus capăt luptelor definitiv. Conflictul deschis dintre regatele creștine și cel musulman a continuat vreme de secole, până când Imperiul Otoman a fost împiedicat să captureze Viena, în 1683[55]. De fapt, predilecția islamiștilor radicali de a-i numi pe americani „cruciați" sugerează că, în mintea lor, cel puțin, acel conflict ar putea continua și în zilele noastre.

Minciuna numărul 3

„Jihadul este o luptă pașnică, interioară, nu un război împotriva necredincioșilor"

Lupta jihadului are de-a face cu dificultatea și complexitatea trăirii unei vieți bune, o luptă interioară cu răul. Presupune a fi virtuos și moral, un efort serios de a face lucruri bune și a ajuta la reforma societății.[56]

John Esposito, Universitatea din Georgetown

Jihadul este angajamentul personal de a servi, de a îndura, de a fi hotărât s-o iei pe drumul cel greu; jihadul te supune încercărilor, făcându-te să te confrunți cu propriile slăbiciuni, vicii și carențe; jihadul înseamnă să-ți asumi responsabilitatea.[57]

My jihad campaign, 2012

Mulți musulmani și cărturari islamici consideră că definiția cea mai corectă a jihadului se referă la lupta interioară de a face bine și de a urma învățăturile lui Dumnezeu; musulmanii se străduiesc să înfăptuiască asta în fiece zi.[58]

Salon.com, 2013

Jihadul este o luptă sfântă, un principiu de bază al islamului care înseamnă purificarea personală sau a unei comunități.

John Brennan, consilier prezidențial, 2010

La câteva ore după atacurile de la 11 septembrie, mulți americani au auzit cuvântul *jihad*. Cele mai importante rețele de televiziune și pagini de internet au transmis înregistrarea unui Osama bin Laden sigur de sine, care declara că misiunea organizației sale teroriste a fost să distrugă Statele Unite ale Americii.

Jihadul ajunsese în America.

După aproape 15 ani, acest exotic cuvânt arab a devenit înfricoșător de familiar. Cu toate acestea încă mai sunt unii care încearcă din răsputeri să disocieze cuvântul *jihad* de ceea ce vedem cu ochii noștri: războiul sângeros declanșat împotriva nemusulmanilor.

De pildă, un articol apărut în 2003 în *National Geographic*, îl citează pe Maher Hathout, autorul cărții *Jihad vs. Terrorism*, dornic să ofere „o versiune corectă a sensurilor jihadului". Hathout era de părere că jihad se referă la „o paletă de activități bazate cu toate pe înțelesul arab al sintagmei «efort susținut». În Coran, jihad înseamnă efortul îndârjit de a te schimba pe tine însuți și, de asemenea, în anumite situații, de a te opune fizic opresorilor, dacă nu există altă cale de acțiune".[59]

În ultima parte a lui 2012, Ahmed Rehab, directorul filialei din Chicago a Council on American – Islamic Relations (CAIR), organizație legată de Hamas, a început o susținută campanie de propagandă pentru redefinirea conceptului de jihad în ochii opiniei publice din Statele Unite ale Americii. El a beneficiat de sprijinul presei și, cu ajutorul sponsorilor, a lipit pe autobuzele principalelor orașe americane afișe cu musulmani zâmbitori, povestind despre jihadurile lor personale, nonviolente. Rehab explica pe site-ul său Myjihad.com: „Jihadul este angajamentul personal de a servi, de a îndura, de a fi hotărât s-o iei pe drumul cel greu; jihadul te supune încercărilor, făcându-te să te confrunți cu propriile slăbiciuni, vicii și carențe; jihadul înseamnă să-ți asumi tu însuți responsabilitatea"[60].

Profesorul John Esposito de la Universitatea din Georgetown este unul dintre cei mai importanți comentatori care-și pun o pâine albă pe masă ca apologet al jihadului. Din fotoliul său de director al Centrului „Prințul Alwaleed bin Talal"[61] pentru înțelegerea musulman-creștină, instituție generos subvenționată de saudiți, Esposito a devenit o figură proeminentă în presă în calitate de consultant al oficialilor guvernamentali. *What Everyone Needs to Know About Islam*, cartea sa apărută după 11 septembrie 2001, a declanșat în mare măsură confuzia referitoare la adevărata semnificație a jihadului. „Jihadul ca luptă are de-a face cu dificultatea și complexitatea trăirii unei vieți bune", spunea el. „Lupta interioară cu răul presupune a fi virtuos și moral, un efort serios de a face lucruri bune și a ajuta la reforma societății."[62]

Când Esposito nu e prea ocupat să le spună americanilor despre islam, joacă rolul de martor de bună purtare și susținător entuziast al Frăției Musulmane, atât în SUA, cât și peste granițe. Într-o scrisoare adresată unui judecător, îl lăuda pe Sami al-Arian[63], lider al Jihadului Islamic palestinian[64], acum deportat, că este „un cărturar extraordinar de strălucit și elocvent, un intelectual-activist, o conștiință deplin dedicată păcii și dreptății sociale"[65]. În ciuda prezentării lui Esposito, al-Arian însuși a recunoscut implicarea sa profundă în problemele Frăției Musulmane, considerată de Departamentul de Stat o organizație teroristă palestiniană[66].

La fel de îngrijorător este faptul că Esposito și-a exprimat admirația pentru juristul-șef al Frăției Musulmane, șeicul Yusuf al-Qaradawi. El descrie cu fervoare „interpretarea reformatoare pe care șeicul o dă islamului și relațiilor acestuia cu democrația, pluralismul și drepturile omului"[67]. Este același Qaradawi care, în ianuarie 2009, cerea musulmanilor să-i pună „la locul lor" pe evrei așa cum a făcut Hitler.

„De-a lungul istoriei", spunea Qaradawi, „Allah s-a impus asupra poporului evreu, pedepsindu-l pentru depravarea lui. Ultima pedeapsă a fost executată de Hitler. Prin tot ce le-a făcut – chiar dacă ei au cam exagerat pe această temă –, el a reuşit să-i pună la locul lor. Aceasta a fost pedeapsa divină pentru ei. De va voi Allah, data următoare vor fi pedepsiţi de mâna credincioşilor."[68]

Din fericire, nu depindem de profesorii de studii islamice de la Georgetown sau de bloggeri şi nici chiar de preşedinţi pentru a înţelege ce este cu adevărat jihadul – putem descoperi adevărul noi înşine studiind sursele islamice primare. Putem – şi trebuie – să cunoaştem ce citesc musulmanii despre propria religie. În cele din urmă, când vom face efortul să ne uităm pe texte, vom descoperi că legea islamică este extrem de clară în legătură cu jihadul.

Pentru a întări impresia amerianilor că jihadul este o luptă paşnică, interioară, apologeţii ei se referă la o singură afirmaţie atribuită lui Mahomed în *hadith*. Este distincţia între „marele jihad", nonviolent, şi „micul jihad", care înseamnă „a purta război".

Chiar dacă are un cuvânt greu în islam, *hadith*-ul are mai puţină autoritate decât Coranul, care este dictat de Allah însuşi. Unul dintre cei mai cunoscuţi şi onorabili cărturari ai legii islamice, Ibn Taymiyyah[69], explica diferenţa dintre cele două tipuri de jihad, spulberând ideea că jihadul este altceva decât războiul sfânt împotriva infidelilor:

> Într-un *hadith* relatat de mai mulţi, după bătălia de la Tabuk, profetul ar fi zis: „Ne-a întors de la Jihad Asghar (micul jihad) la Jihad Akbar (marele jihad)". Acest *hadith* nu are o sursă, nimeni care să aibă cumva legătură cu domeniul Înţelepciunii islamice nu l-a povestit. Jihadul împotriva necredincioşilor este cea mai nobilă acţiune, mai mult, este cea mai importantă acţiune făcută de dragul omenirii[70].

Cu toate acestea, chiar dacă un apologet va fi de acord cu punctul de vedere al lui Taymiyyah, că Mahomed nu a făcut nicicând deosebirea între „micul jihad" şi „marele jihad", ei vor insista că, în conformitate cu legea islamică, Allah va permite numai un jihad „defensiv". Jihadul, spun ei, este justificat doar dacă sunt atacate pământuri musulmane sau dacă musulmanii sunt persecutaţi.

Într-un articol apărut în *Huffington Post*, autorul sufit Kabir Melminski scrie că în islam „lupta este permisă doar pentru apărare şi este îndreptată împotriva celor care te atacă fără preget". Şi în continuare: „Cu toate acestea, islamul nu este o religie pacifistă, el acceptă posibilitatea că, din timp în timp şi ca ultimă soluţie, armele trebuie ridicate pentru un război drept"[71]. Sună suficient de paşnic şi moderat, nu? Poate fi contestat dreptul cuiva la autoapărare? Sau de a purta fără tragere de inimă „un război drept", ca ultimă soluţie?

În secolul al XIV-lea, Shihabuddin Abu al-Abbas Ahmad ibn an-Naqib al-Misri a scris *Nădejdea călătorului: manualul clasic al legii sacre islamice* sau *Umdat al-Salik,* în arabă. Volumul, cu mare autoritate printre credincioşi, este o sinteză a legii islamice, reflectând viziunea uneia dintre cele mai importante şcoli de jurisprudenţă, numită *Shafi'i*. În ciuda vechimii sale, este cel mai popular manual de lege islamică din Statele Unite ale Americii şi, pretutindeni în lume, una dintre cele mai autoritare surse. A fost tradus în engleză pentru că mulţi musulmani din America şi din alte ţări nu vorbesc araba clasică. De fapt, *Nădejdea călătorului* este primul tratat de legislaţie islamică apărut într-o limbă europeană care a fost certificat de cel mai important centru de jurisprudenţă sunnită islamică, Universitatea Al-Azhar din Cairo. Mai mult, în paginile de început se află şi susţinerea similară din partea Institutului Internaţional de Gândire Islamică, adică de la grupul de experţi ai Frăţiei Musulmane din Statele Unite ale Americii.

Secțiunea despre jihad din Nădejdea călătorului se află în capitolul 9, „Justiția". Acolo se spune:

> Jihadul înseamnă războiul împotriva celor care nu sunt musulmani și este derivat, etimologic, de la cuvântul *mujahada* care înseamnă războiul pentru fondarea religiei. Acesta este micul jihad[72].

Paragraful despre jihad devine chiar mai explicit atunci când *Nădejdea* subliniază „baza scripturală a jihadului" în trei versete definitorii despre Mahomed din Coran:

1. V-a fost prescrisă lupta (Coran, Al-Baqara 2:216).
2. Prindeți-i și omorâți-i, oriunde-i veți afla! (Coran, Al-Nisa' 4:89).
3. Luptați uniți împotriva politeiștilor (Coran, Al-Tawba, 9:36)[73].

De vreme ce aceste porunci se aflau în Coran, musulmanii considerau că proveneau de la Allah, fiind, prin urmare, obligatorii. *Nădejdea călătorului* continuă prin a face referință la justificările pentru războiul jihadului, așa cum se găsesc în cele mai autoritare colecții ale *hadith*-ului, Bukhari și Muslim, care relatează că însuși Mahomed ar fi spus:

> Mi s-a dat poruncă să mă lupt cu oamenii până când vor depune mărturie că nu există alt Dumnezeu decât Allah și că Mahomed este trimisul lui Allah, și se vor ruga și vor plăti *zakat*. Și dacă spun asta, își salvează sângele și proprietățile de mine, în afară de drepturile pe care le are islamul asupra lor. Iar socoteala lor finală va fi cu Allah[74].

După ce analizăm legea islamică, descoperim că jihadul se dovedește a fi o pledoarie pentru violență fizică și reală. De asemenea, tot acolo găsim porunca de a-i deposeda de proprietăți pe cei care „nu au depus mărturie că nu există alt Dumnezeu

decât Allah şi că Mahomed este trimisul lui Allah şi să se roage şi să plătească *zakat*"[75] – sau, cu alte cuvinte, cei care nu au devenit musulmani.

Această interpretare a jihadului este susţinută de numeroase alte surse autoritare scrise de cărturari islamici. Ibn Khaldun[76], unul dintre cei mai importanţi savanţi ai islamului clasic, discută înţelesul şi sensul jihadului ca „război sfânt" şi îl pune în opoziţie cu aspiraţiile altor religii sau naţiuni în apreciatul său tratat *Muqaddimah*:

> În comunitatea musulmană, din pricina universalităţii misiunii musulmane şi a obligaţiei de a-i converti pe ceilalţi oameni la islam, fie prin convingere, fie cu forţa, războiul sfânt este o îndatorire religioasă... Celelalte grupări religioase nu au o misiune universală. Pentru ele, războiul sfânt nu era o datorie religioasă, ci doar cu scop defensiv. Printre acestea, autoritatea regală revine celor care o au prin accident sau printr-o conjunctură care n-are de-a face cu religia. Le revine ca rezultat necesar al sentimentului grupului, care prin însăşi natura sa caută să obţină autoritate regală, după cum am mai spus mai înainte, şi nu pentru că sunt obligaţi să obţină puterea peste alte naţiuni, cum e cazul islamului. Li se cere mai degrabă să întărească religia printre propriii oameni[77].

Prin anii 1930, Hassan al-Banna, fondatorul Frăţiei Musulmane, a scris un pamflet în legătură cu importanţa jihadului:

> Jihadul este o obligaţie de la Allah pentru tot musulmanul care nu poate fi ignorată sau evitată. Allah a acordat mare importanţă jihadului şi a promis o recompensă minunată pentru martirii şi luptătorii în numele Său. Numai cei care au acţionat în această direcţie şi au vieţuit precum martirii, în împlinirea jihadului, pot să li se alăture pentru a fi astfel recompensaţi. Mai mult, Allah i-a onorat, în mod special, pe mujahedinii cu calităţi excepţionale, atât spirituale, cât şi

practice, pentru a beneficia de ele în această lume şi în următoarea. Sângele lor pur este simbolul victoriei din această lume şi însemnul succesului şi fericirii din lumea de apoi.

Islamul este preocupat de problema jihadului şi recrutează şi mobilizează [comunitatea mondială musulmană] să apere cu toată puterea cauza dreaptă mai mult decât orice altă societatea străveche sau contemporană, religioasă sau laică. Versetele din Coran şi Sunna lui Mahomed (PBUH[78]) mustesc de asemenea idei nobile şi îi cheamă pe oameni în genere (cu cea mai elocventă expresie şi cel mai clar înţeles) la jihad, la război, în armată şi la toate metodele de luptă pe uscat şi pe apă[79].

Cărturarul musulman Maulana Waris Mazhari din India recunoaşte că „înţelesul tradiţional al jihadului trebuie să fie cercetat, studiat şi degrabă revizuit". El scrie:

Cei mai mulţi jurişti islamici şi comentatori coranici (*mufasirin*) consideră că războiul este fundamentul relaţiilor dintre musulmani şi nemusulmani. Ei apreciază că necredinţa nemusulmanilor este cauza (*illat*) unui asemenea război. Ei cred că musulmanii trebuie să intre în permanenţă în război cu nemusulmanii până ce islamul obţine supremaţia asupra tuturor celorlalte religii. De vreme ce, de fapt, cum crede tot musulmanul, aceasta nu se poate întâmpla decât înainte de Ziua judecăţii, ei susţin că musulmanii trebuie să continue cu necesitate să poarte război împotriva nemusulmanilor până ce Ziua judecăţii, în fine, soseşte. Opinia imamilor Shafi'i şi a altor jurişti islamici este şi mai radicală în această privinţă – ei susţin că doar celor care fac parte din Ahl-e Kitab sau „Poporul cărţii" li se permite să rămână în viaţă dacă plătesc *jizyah* şi că toţi ceilalţi nemusulmani trebuie fie să accepte islamul, fie să moară[80].

Osama bin Laden, mişcarea Hamas, Statul Islamic, Boko Haram, Hezbollah şi toate celelalte grupări teroriste musulmane

şi-au justificat faptele pretinzând că lupta lor este un jihad defensiv. Ei cred că ţelul islamului este să disemineze sistemul său de legi în toată lumea, de aceea orice *opoziţie* la răspândirea legii islamice poate fi definită drept un act „defensiv".

În 1998, bin Laden şi al-Qaida au făcut publică o declaraţie adresată Occidentului şi lumii musulmane, de chemare la jihad defensiv împotriva Statelor Unite ale Americii. Documentul era numit „Declararea jihadului împotriva evreilor şi cruciaţilor pe frontul mondial islamic". Observaţi în cele ce urmează cât de important este pentru al-Qaida să-şi sprijine spusele pe referinţe la ceea ce musulmanii consideră un legământ important sau legal:

> Toate aceste crime şi păcate comise de americani sunt o declaraţie de război clară împotriva lui Allah, a trimisului său şi a musulmanilor. De-a lungul istoriei islamului, *ulema* a fost în permanenţă de acord că jihadul este datoria fiecăruia în parte dacă inamicul distruge ţările musulmane. Faptul a fost revelat de imamul Bin-Qadamah, în „Al-Mughni", de imamul al-Kisa'i, în „Al-Bada'i", de al-Qurtubi, în interpretarea sa, şi de şeicul de al-Islam în cărţile sale, unde scrie: „În ceea ce priveşte lupta pentru respingerea unui duşman, aceasta este menită să apere sanctitatea şi religia şi este o datorie, după cum au fost de acord cărturarii islamici. Nimic nu este mai sacru decât credinţa, cu excepţia alungării unui inamic care atacă religia şi viaţa[81].

De fapt, bin Laden şi autorităţile islamice pe care se sprijinea se refereau la Coran, suratul Al-Ma'ida 5:33, unde se spune:

> Iară răsplata acelora care luptă împotriva lui Allah şi a Trimisului său şi caută să semene pe pământ stricăciune este că ei vor muri omorâţi sau răstigniţi pe cruce sau li se vor tăia mâinile şi picioarele cruciş sau vor fi alungaţi din ţară. Aceasta va fi pentru ei ruşine în lumea de acum, iar în Lumea de Apoi vor avea ei parte de chin mare.

După Războiul din Golf din 1991, la invitația Arabiei Saudite, Statele Unite ale Americii au amplasat trupe în această țară pentru a se asigura că Saddam Hussein nu va mai încerca anexarea vreunui stat vecin. Dar bin Laden a interpretat altfel acțiunile americane. El și al-Qaida au învinuit America de „un atac împotriva religiei și vieții" în teritoriile controlate de musulmani.

Răposatul mare ayatollah libanez, șiitul Muhammad Hussein Fadlallah[82], definea natura jihadului defensiv în termeni pe care cu siguranță liderul al-Qaida i-ar fi aprobat (subliniem cu trei linii!):

> Jihadul în islam (confruntarea violentă cu inamicul) este acțiunea de luptă care-și propune să oprească inamicul să se înstăpânească cu forța asupra pământurilor și oamenilor prin mijloace violente care înlătură libertatea, ucid populația, uzurpă avuțiile și împiedică autodeterminarea oamenilor. De aceea, jihadul confruntă violența prin metode violente și forța prin forță, ceea ce face să aibă uneori o natură defensivă, iar alteori una preventivă... În lumina acestor lucruri, jihadul nu diferă de niciun alt concept uman și civilizat de autoapărare. El exprimă natura umană înnăscută a autoapărării sau îi împiedică pe alții să obțină capacitatea unei agresiuni rapide. Este vorba, de asemenea, despre apărarea celor obidiți care sunt persecutați de o putere arogantă și care nu au mijloacele să se apere singuri.[83]

După cum a limpezit apele Fadlallah, există o mulțime de lucruri pe care legea islamică le ia în considerare în cazul jihadului defensiv. Dacă autoritățile nu le permit musulmanilor din societățile nonislamice să-și ducă viața conform *sharia* – cu toate regulile ei obligatorii, antidemocratice și învechite –, se poate considera că acea comunitate musulmană este „persecutată".

Aceasta este o definiție foarte largă care lasă suficient loc de interpretări și justificări pentru jihadul defensiv. De exemplu, asasinii care i-au masacrat pe angajații ireverențioasei reviste satirice *Charlie Hebdo* din Paris nu credeau că sunt implicați într-o acțiune ofensivă. Ei credeau că *apără* de fapt reputația profetului islamului de cei care-o atacaseră. Mai mult, ei credeau că lumea va afla astfel despre pedeapsa prescrisă de *sharia* pentru batjocorirea sau contestarea lui Mahomed și că îi vor descuraja în acest mod pe cei care ar fi vrut să-i imite pe umoriștii de la *Charlie Hebdo.*

Chiar și autoritățile islamice considerate „moderate" în mediul academic și al mass-media, cum ar fi Yusuf al-Qaradawi – liderul Frăției Musulmane care-l apreciază pe Hitler și este superstarul talk-show-urilor de la televiziunea *Al Jazeera* – au acceptat acest raționament în ceea ce privește *jihadul* defensiv. Qaradawi este cel mai influent imam sunnit în viață. Programul său „*Sharia* și viața" are o audiență estimată la 60 de milioane de telespectatori din lumea musulmană[84].

În 2011, după cum bine se știe, Qaradawi a lansat o *fatwa* în care subliniază standardul islamic pentru jihad:

> Asigurarea libertății de propagare a chemării întru islam... și înlăturarea obstacolelor fizice care nu lasă chemarea întru islam să ajungă la mulțimea popoarelor. Acesta a fost motivul cuceririlor făcute de drept-călăuziți (califii) și de tovarășii profetului, de asemenea și de cei care i-au urmat în neprihănire. Ei au luptat pentru a înlătura puterea tiranilor care se țineau de gâtul și de mințile oamenilor...[85]

Este un standard foarte imprecis și se poate aplica într-o multitudine de scenarii unde există orice tip de obstacol, real sau imaginar, în calea convertirii în masă la islam. Aceeași logică se aplică blasfemiei, ridiculizării și oricărei alte situații permise de Primul Amendament[86] al Constituției SUA și pe

care voci influente ca aceea a lui Qaradawi l-ar putea considera ca interferând cu „chemarea întru islam". A-ți bate joc printr-o caricatură de Mahomed, a vorbi împotriva legii islamice sau chiar a scrie această carte pentru a dezvălui adevărul – toate acestea pot fi considerate acte care îi împiedică pe americani să se convertească la islam, țelul islamiștilor, și justifică prin urmare violența jihadului.

Musulmanii pot avea, fiecare în parte, pașnicul lor jihad interior, spiritual, și pentru dezvoltarea personală, dar acesta nu ar trebui folosit pentru a oculta amenințarea adevărată, a jihadului violent. Apologeții se concentrează pe primul pentru a se asigura că nu avem cum afla de ultimul. Legea islamică definește jihadul ca fiind „războiul împotriva celor care nu sunt musulmani" și ca „război pentru a impune religia", iar înțelesul tradițional dat de *sharia* termenului este o parte consistentă a doctrinei islamice de la Mahomed până astăzi.

Minciuna numărul 4

„De fapt, musulmanii nu caută să trăiască sub sharia *și cu atât mai puțin să le-o impună altora; oricum, sunt multe și diferite interpretările acesteia"*

În sens larg, sharia *este codul de conduită sau legea religioasă a islamului. Este un sistem care cuprinde criminalitatea, politica, economia și problemele personale cum ar fi sexualitatea, dieta, igiena, rugăciunea și postul... Nu există niciun document care să sintetizeze punctele de vedere convergente asupra* sharia. *Acest fapt duce la numeroase interpretări diferite*[87].

Council on American – Islamic Relations

Interpretările în legătură cu ce înseamnă cu adevărat sharia *sunt atât de multe că pe alocuri aceasta poate fi integrată cu relativă ușurință în cadrul sistemelor politice*[88].

Steven A. Cook, Consiliul pentru relații externe

În efortul de a părea tolerant și înțelegător față de islam, Center for American Progress, instituție finanțată de George Soros, l-a însărcinat pe Wajahat Ali, fost activist în cadrul Asociației studenților musulmani, să redacteze o sinteză de șapte pagini intitulată „Să înțelegem *sharia*". În paginile acestei lucrări, Ali scrie: „*Sharia* nu desemnează un singur lucru.

Există multe comunități musulmane și fiecare înțelege *sharia* în felul ei. *Sharia* nu cuprinde niciun document oficial de felul Decalogului. Este legea ideală a lui Dumnezeu așa cum a fost interpretată de cărturarii musulmani de-a lungul veacurilor și-și propune să le aducă oamenilor dreptatea, cinstea și mila". El merge mai departe și concluzionează: „În realitate, *sharia* este legea religioasă a fiecăruia și oferă călăuzire morală pentru cei mai mulți musulmani. Savanții musulmani au convenit de-a lungul istoriei asupra unor valori intrinseci ale *sharia*, care sunt teologice și etice, nu și politice. Mai mult, aceste valori intrinseci sunt în armonie cu valorile intrinseci ale spiritului american".

Avocatul și scriitorul Qasim Rashid[89], comentând pentru *Huffington Post,* subliniază în mod repetat că *sharia* este în căutarea unei societăți „bazate pe justiție, pluralism și echitate pentru fiecare membru" și că *sharia* nu ar permite ca aceste principii să fie impuse asupra „unei persoane care nu le dorește"[90].

În primul rând, haideți să vedem ce este *sharia.* Este codificarea regulilor pentru viață (sau *deen*) decretate de Allah, expresie perfectă a voinței și justiției sale divine. De aceea, este legea supremă peste toți și toate, indiferent unde trăiește fiecare în parte. Nu există aspect al vieții de care să nu se ocupe *sharia*; aceasta guvernează și dictează totul[91].

Sharia provine din patru izvoare principale: Coranul, *sunna* sau *hadith, Ijma* și *Qiyas.* De acum sunteți deja familiarizați cu textul sfânt fundamental al islamului și cu *hadith*-ul care ne prezintă exemplul personal al lui Mahomed și evenimente din viața acestuia conform tradiției orale. *Ijma* înseamnă „consens" și constă în opinia prevalentă a savanților musulmani. *Qiyas* înseamnă a raționa prin analogie, stabilind precedente în domenii în care Coranul și *hadith*-ul sunt neclare.

„Islamul, după cum s-a convenit în general, este un mod complet de viață", scrie Imran Ahsan Kahn Nyazee, unul dintre cei mai importanți profesori de lege islamică de la Universitatea Internațională Islamică din Islamabad, „iar miezul acestui cod este legea islamului... Musulmanii nu acceptă niciun alt suveran sau autoritate, dacă nu garantează aplicarea legilor (*sharia*) în integralitatea lor. Orice alt sistem legal, indiferent cât de atrăgător ar putea apărea la o primă vedere, este străin de musulmani și are puține șanse să fie soluția problemelor lor: ar fi compromis de la început"[92].

Aceasta este rădăcina islamului politic sau a ceea ce numim islamism. Este o credință împărtășită de milioane de musulmani că *sharia* este răspunsul la maladiile lumii și că reprezintă viziunea cuprinzătoare asupra lumii a lui Mahomed și a Coranului. Un sondaj Pew din 2013, efectuat pe aproximativ 40 000 de musulmani din 39 de țări, demonstrează, deloc surprinzător, cât de mare este sprijinul acordat adoptării *sharia*[93].

Sprijinul pentru *sharia*

Procente de musulmani care vor ca *sharia* să devină legea oficială a țării lor:

— Afghanistan	99
— Irak	91
— Teritoriile palestiniene	89
— Malaysia	86
— Pakistan	84
— Maroc	83
— Bangladesh	82
— Thailanda	77
— Egipt	74
— Indonezia	72
— Iordania	71
— Rusia	42

Nu ar trebui să ne mire numărul mare de musulmani care doresc să trăiască guvernați de *sharia*, mai ales după ce vom afla mai multe despre obiectivele și fundamentele islamului. Pentru musulmani, a trăi conform legii (*deen*) lui Allah – care cuprinde totul, de la legile familiei, ale afacerilor și ale tranzacțiilor comerciale, până la legi internaționale și multe altele – este cu certitudine un imperativ religios. În *Islamul: O lege sacră. Ce ar trebui să știe fiecare musulman despre sharia*, Feisal Abdul Rauf[94], imamul din centrul controversei moscheii din Ground Zero, unde s-au aflat și cele două Turnuri gemene, descrie astfel *sharia*:

> De vreme ce *sharia* este înțeleasă ca o lege care-l are pe Dumnezeu în centrul ei, în principiu este imposibil să limitezi *sharia* la anumite aspecte ale vieții umane, lăsând deoparte altele... *Sharia* acoperă astfel fiecare domeniu al legii – publice și private, naționale și internaționale – alături de multe alte aspecte pe care occidentalii nu le-ar considera defel de domeniul legilor, pentru că baza *sharia* este proslăvirea și ascultarea lui Dumnezeu prin fapte bune și moralitate. Astfel că a urma legea sacră definește credința musulmanului în Dumnezeu.[95]

Rauf este ceea ce presa numește „un moderat". Pe un ton pragmatic, el descrie cum legea islamică depășește granița dintre teologie sau dăruirea religioasă personală și legile care-i afectează și pe ceilalți din sfera publică. După cum vom vedea, în nenumărate părți, Constituția noastră intră în conflict cu legea islamică.

În *Shari'ah: The Islamic Law*, renumitul profesor musulman Abdur Rahman Doi[96] explică de ce musulmanii din Orientul Mijlociu și de aiurea simt nevoia de a trăi în acord cu *sharia*:

> Sfântul Coran (Al Ma'ida 5:47) i-a avertizat pe cei care nu reușesc să aplice *sharia* cu aceste cuvinte aspre: „Și dacă vreunul

nu reușește să judece în lumina dată lui de Allah, atunci nu este mai bun decât cei care se răzvrătesc"[97]; „Iar aceia care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt nelegiuiți" (5:45).

„Iar aceia care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia nu sunt mai buni ca necredincioșii" (5:44).

Un singur lucru unește fiecare grupare a terorismului islamic pe plan mondial – de la Boko Haram la al-Qaida și Statul Islamic, de la Hezbollah la Gărzile Revoluționare Iraniene și de la Frăția Musulmană la jihadiștii mercenari care pun la cale asasinate în America: dorința de a face din *sharia* legea locului, pretutindeni pe fața pământului. V-ar fi greu să descoperiți vreo scrisoare, vreun comunicat de presă, vreun mesaj pe Twitter sau pe Facebook de la vreun grup islamic care să nu pomenească obligația de a impune *sharia*, în primul rând în locurile controlate de musulmani și apoi în toată lumea.

Afirmațiile altor lideri islamiști sugerează că răspândirea *sharia* este într-adevăr un obiectiv mai presus de orice îndoială. În 2014, odată cu anunțul întemeierii califatului, ISIS s-a angajat „să constrângă oamenii să respecte ce le cere *sharia* (legea lui Allah) în propriul interes în viața de acum și în cea de Apoi, ceea ce este realizabil doar înfăptuind porunca lui Allah, impunând religia lui și judecând după legea lui"[98].

În 2002, Osama bin Laden declara:

Musulmanii, în special cei mai educați dintre ei, ar trebui să răspândească *sharia* în lume – atât și nimic altceva. Nu legi „sub umbrela justiției, moralității și drepturilor" cum înțeleg masele. Nu. *Sharia* islamică este fundamentul... În fapt, musulmanii sunt obligați să atace pământurile necredincioșilor, să le ocupe și să le schimbe sistemul de guvernare cu un sistem islamic, să interzică orice rânduială care oprește *sharia* să fie răspândită printre oameni, așa cum s-a întâmplat în zorii islamului... Ei spun că *sharia* nu le impune altora credința

noastră, dar această afirmație este falsă. Pentru că este, de fapt, parte a religiei noastre să le impunem și altora credințele noastre... Astfel, cine refuză principiul terorii împotriva adversarului refuză, de asemenea, porunca sublimului Allah, preamăritul, și a sa *sharia*... Și accentuăm, de asemenea pentru musulmanii virtuoși, că în mijlocul unor asemenea evenimente importante și în această atmosferă încinsă, ei trebuie să acționeze, să incite și să mobilizeze *umma* musulmană să se elibereze din robia față de acele regimuri de guvernare nedrepte și apostate, înrobite la rându-le Americii, și să statornicească *sharia* lui Allah pe pământ[99].

Chiar și atunci când era curtată de administrația Obama, Frăția Musulmană și-a declarat public obiectivul pe termen lung – instaurarea *sharia* în toată lumea. Iată ce declarau în 2010: „Frăția Musulmană este o organizație internațională a musulmanilor care își propune să impună legea lui Allah pe pământ, atingând țelul spiritual al islamului și al adevăratei religii..."[100]

Nu era, desigur, nimic nou. Pakistanezul Abul A'la Maududi[101], fondatorul Jamaat-e-Islami, cea mai mare organizație islamică din Asia, a ținut în 1939 un discurs intitulat „Jihadul în islam". Fără ocolișuri, el afirma că obiectivul său primordial era să impună legea islamică în toată lumea[102]:

> Obiectivul jihadului islamic este să elimine guvernarea unui sistem neislamic și să aplice fără ezitare un sistem islamic de guvernare. Islamul nu intenționează să limiteze această revoluție la un singur stat sau doar la câteva țări: dorința islamului este să provoace o revoluție universală... Nicio ideologie revoluționară care luptă pentru principiile bunăstării umanității ca întreg, în loc să susțină interesele naționale, nu-și va limita obiectivele și năzuințele la granițele unei țări sau ale unei națiuni. Scopul unei doctrine atotcuprinzătoare ca aceasta e, în mod natural, revoluția mondială[103].

Ca mulți jihadiști însemnați, Maududi nu era un marginal. S-a numărat printre cei mai influenți imami ai secolului al XX-lea, fiind, de asemenea, apreciat ca un savant islamic recunoscut pe plan mondial, autor al mai multor cărți, inclusiv *The Meaning of the Qu'ran*, o tălmăcire a Coranului foarte populară, scrisă într-un singur volum, foarte răspândită în America. În același timp, Maududi se prezenta drept un revoluționar îndârjit care urmărește, fără niciun ascunziș, răsturnarea tuturor formelor de guvernare nemusulmană din întreaga lume.

Aproape fiecare articol sau reportaj din presa occidentală despre Statul Islamic din Irak sau din Siria, despre Boko Haram din Africa sau despre Frăția Musulmană din Egipt, subliniază aplicarea *sharia* în aceste locuri – cel mai adesea în contextul îngrozitoarelor pedepse medievale aplicate conform legii islamice pentru actele criminale. Când sunt pomenite aceste atrocități, mereu legea islamică este descrisă ca „o versiune extremă a *sharia*". Jurnaliștii și așa-numiții experți ar vrea să credem că există o aplicare graduală a legii islamice: băieții răi aplică cu forța formula „extremă" asupra populației neputincioase, în vreme ce interpretările „moderate" sau chiar „liberale" sunt la fel de legitime, fiind practicate de vasta majoritate a musulmanilor din lume.

Dar știm că nu acesta este adevărul. Există o singură versiune a *sharia* – și o mulțime de musulmani din întreaga lume nu se vor potoli până nu vom trăi cu toții guvernați de ea.

Minciuna numărul 5

„*America este apărată de* sharia"

Sharia *este la fel de primejdioasă pentru sistemul juridic al Statelor Unite ale Americii pe cât sunt principiile Vechiului Testament. Cu toate acestea, o isterie bigotă alimentează legislaţia care, de fapt, ne subminează tribunalele*[104].

The Nation

Nu există nicio dovadă că legea islamică s-ar amesteca în atribuţiile tribunalelor noastre[105].

American Civil Liberties Union

Pe frontonul clădirii Curţii Supreme a Statelor Unite ale Americii din Washington D.C. stă scris: „Aceeaşi justiţie pentru toţi, după lege". Deşi sistemul nostru judiciar nu este mereu perfect, ne străduim să ne asigurăm că tribunalele noastre îi consideră pe toţi, indiferent de rang, la fel de răspunzători în faţa principiilor păstrate cu veneraţie în Constituţie şi votate de reprezentanţii noştri aleşi. Ce ar fi însă dacă un judecător american ar adopta o lege religioasă străină care insistă asupra inegalităţii dintre credincios şi necredincios în locul codurilor noastre legale? Ce s-ar întâmpla dacă ai fi supus unui sistem legislativ cu totul separat?

Cu siguranţă pare o halucinaţie produsă de febră că aşa ceva s-a putea întâmpla vreodată în Statele Unite ale Americii,

dar e mai aproape decât vă imaginați. Legea islamică – *sharia* – se infiltrează treptat în societatea americană și în sistemul nostru de justiție.

Înnebunită, stânga se străduiește să răspundă acestor avertismente referitoare la *sharia* americană, adoptând două tactici: fie prin acuzații de „conspirationism", fie prin acuzații de „islamofobie". The American Civil Liberties Union (ACLU) aplică ambele tactici.

ACLU a publicat în SUA un raport referitor la *sharia*, cu titlul neliniștitor „Nu avem de ce ne teme". În acest document scrie că „nu există dovezi că legea islamică s-ar amesteca în atribuțiile tribunalelor noastre". Cazurile care implică *sharia*, pretinde ACLU, sunt doar „probleme juridice de rutină". Cei care sunt preocupați că *sharia* ar putea influența justiția americană, sunt automat taxați drept „avocați antimusulmani", al căror nu scop este apărarea libertății, ci să „denigreze cu totul un sistem religios și să le interzică susținătorilor acestuia același acces la sistemul judiciar de care se bucură cetățenii care împărtășesc altă credință"[106].

Avocat, profesor de drept și pretins expert în *sharia*, Abed Awad vrea, de asemenea, ca toată lumea să stea liniștită. În *Nation*, el scrie că ar trebui să ne obișnuim cu *sharia*, considerat un beneficiu al globalizării:

> Adevărata poveste a *sharia* în tribunalele americane nu este a vreunui complot al unei cuceriri iminente ci, mai degrabă, un alt capitol al povestirii despre globalizare. Căsătoriile, divorțurile, corporațiile și tranzacțiile comerciale sunt globale, ceea ce înseamnă că tribunalele Statelor Unite ale Americii trebuie frecvent să interpreteze și să aplice legislație străină. Legislația islamică a fost luată în considerare de tribunalele americane în orice domeniu, de la recunoașterea

divorţurilor din străinătate şi a deciziilor de custodie până la validarea căsătoriilor, aplicarea hotărârilor fiscale şi plata daunelor în disputele comerciale şi în caz de malpraxis.[107]

Cine mai are nevoie de constituţie sau de suveranitate când pur şi simplu putem „interpreta şi aplica frecvent legislaţia străină"?

După cum am văzut mai sus, *sharia* este legea lui Allah – o „cale" eternă, neschimbătoare şi atotcuprinzătoare, un cod moral şi legal care prescrie totul până la cele mai mici amănunte ale vieţii de zi cu zi. Există o varietate de interpretări, dar se aşteaptă ca *sharia* să fie urmată de toţi musulmanii, indiferent unde locuiesc, având întâietate faţă de orice lege creată de oameni.

Coranul porunceşte ca *sharia* să-i conducă mereu pe toţi musulmanii din toate colţurile lumii, susţine Abdur Rahman Doi, un cercetător al legii islamice din Malaysia:

> Întreaga *umma* (comunitate) musulmană trăieşte sub *sharia* căreia cu toţii trebuie să i se supună, suveranitatea fiind a lui Allah singur... *Sharia* nu a fost revelată pentru a fi aplicată limitat într-o anumită epocă. Ea va fi potrivită oricărei vârste şi perioade istorice.[108]

Imran Ahsan Khan Nyazee[109], profesor pakistanez de drept, afirmă că doar *sharia* îi poate guverna cum trebuie pe musulmani:

> Orice alt sistem legal, indiferent cât de bun ar putea părea la suprafaţă, este străin de musulmani şi este improbabil să le soluţioneze problemele...[110]

Putem presupune că autorul se referă şi la legea constituţională americană. Cel puţin aşa reiese din lucrările Assembly of Muslim Jurists of America (AMJA), o organizaţie de clerici şi cărturari care „[emite] *fatawa* (pluralul de la *fatwa*, adică opinii sau decizii oficiale religioase – n. G.B.)... în conformitate

cu prevederile *sharia*" pentru musulmanii care locuiesc în America şi în Occident. La cea de-a V-a convenţie, ţinută în Bahrain, în noiembrie 2007, AMJA a decretat:

> Allah şi-a trimis mesagerii şi şi-a revelat cărţile pentru ca oamenii să trăiască în dreptate. Calea de a face aceasta este să judeci cu Legile Lui, să te lupţi pentru justiţie pură şi să renunţi la toate dorinţele deşarte şi la înţelegerile omeneşti care i se împotrivesc. De aceea, nu este legiuit să cauţi judecata în tribunalele constituite de oameni decât dacă lipsesc cu totul alternativele islamice...[111]

Musulmanilor li se permite să se folosească de tribunalele seculare când este necesar, dar *sharia* este considerată, în continuare, legea supremă. Mai mult, musulmanii din Occident trebuie să găsească pe cât posibil modalităţi de a urma *sharia*:

> Este de datoria comunităţilor musulmane să încerce să-şi rezolve disputele prin compromisuri în limitele judecăţii *sharia* şi pe căi legale în ţările de rezidenţă, care să le permită să se judece conform legii islamice...[112]

Unul dintre membrii de seamă ai Comitetului permanent pentru *fatwa* din AMJA, dr. Waleed al-Maneese de la Universitatea Islamică din Minnesota, recomandă ca, în cazul în care un musulman devine judecător în Statele Unite ale Americii, „să înţeleagă *sharia* în aşa fel încât să poată decide conform acesteia în toate cazurile care ajung în faţa lui sau cel puţin cât mai aproape poate... De asemenea, el trebuie să deteste în sinea sa legea stabilită de oameni"[113].

Coranul, *hadith*-ul şi consensul cărturarilor islamici sugerează că musulmanii trebuie să respecte *sharia* mai presus de legile oricărei naţiuni între graniţele căreia se întâmplă să trăiască. Nu ar trebui să fie o surpriză pentru nimeni. Oricum, ce ar trebui să ne şocheze este că *tribunalele americane i-au ajutat*

să realizeze acest lucru. Centrul pentru politici de securitate a identificat cel puțin 146 de cazuri în care *sharia* a intrat în conflict cu legea americană. Iată doar câteva dintre ele:

- SD vs. MJR, New Jersey, 2010: Unei femei musulmane i-a fost refuzat ordinul de interdicție pentru soțul ei, care a violat-o și a bătut-o în mod repetat. Soțul a afirmat că era dreptul său conform *sharia* să facă sex cu soția sa oricând, iar tribunalul a stabilit că, de vreme ce soțul considera că-și exercita „drepturile religioase", el nu a acționat cu intenții criminale. Din fericire, această decizie a fost anulată la recurs[114].
- In Re: Căsătoria lui Obaidi, Statul Washington, 2010: O femeie musulmană care divorța de soțul ei a cerut plata a 20 000 de dolari, conform unei înțelegeri prenupțiale încheiate în concordanță cu *sharia.* Înțelegerea fusese însă scrisă în farsi, limbă pe care soțul ei nu o înțelegea. În ciuda acestui fapt, tribunalul, citând în mod specific legea islamică, i-a cerut soțului să plătească cei 20 000 de dolari. Decizia a fost anulată la recurs, unde s-a stabilit că tribunalul „a greșit ținând cont de legea islamică"[115].
- In Re: Căsătoria lui Malak, California, 1986: Un cuplu musulman din Liban s-a mutat în Emiratele Arabe Unite. Câțiva ani mai târziu, soția a plecat în Statele Unite ale Americii cu cei doi copii și apoi a cerut divorțul și custodia copiilor în California. Cu toate acestea, un tribunal *sharia* din Liban i-a dat bărbatului custodia, care a cerut tribunalului californian să aplice decizia. Prima instanță a refuzat, dar la apel, custodia a fost încredințată bărbatului în Liban, moment în care „Curtea de Apel californiană a părut că se supune" tribunalului *sharia*[116]. Ceea ce demonstrează că nu trebuie să ne bizuim mereu pe recursul judiciar.

Poate că și mai îngrijorător este că, în februarie 2015, orășelul Irving (Texas), unde se află studiourile mele, s-a găsit în

mijlocul unei controverse naționale. Aici s-a înființat Tribunalul Islamic din Texasul de nord ca tribunal *sharia* din Irving[117].

Am stat de vorbă cu doi dintre cei trei judecători ai tribunalului și, deși afirmau că autoritatea lor a fost limitată, au oferit câteva puncte de vedere îngrijorătoare. Unul dintre judecători lăuda chiar asprele pedepse *sharia*, cum ar fi tăierea mâinii în cazul hoților, „pentru că, dacă simte că mâinile lui au fost tăiate din cauza asta, se va gândi de o sută de ori. Nu va mai face niciodată asta"[118].

Consiliul orășenesc din Irving a ripostat prin adoptarea unei rezoluții care recunoaște oficial Constituția Statelor Unite ale Americii drept legea pământului. Dar chiar și aceasta a fost adoptată cu cinci voturi la patru[119]. De ce? Pare-se pentru că teama a patru dintre consilierii orășenești de a nu apărea incorecți politic a fost mai mare decât hotărârea lor de a păstra integritatea legilor americane.

Pentru cei patru ar fi fost înțelept să studieze situația din Marea Britanie, unde, conform unei estimări, în 2009 funcționau mai mult de 80 de tribunale *sharia*[120]. Cele mai multe tratează probleme matrimoniale și familiale, multe cazuri fiind aduse în fața tribunalului de către femei. O anchetă BBC din 2013 a descoperit că „deciziile islamice date în aceste tribunale nu sunt mereu în interesul femeilor respective și că tribunalele islamice pot decide împotriva legii britanice". Sunt oferite exemple de tribunale *sharia* britanice care au somat femeile să se întoarcă la o căsătorie abuzivă sau să renunțe la custodia copiilor în favoarea unui soț violent[121].

Revenind în Statele Unite ale Americii, judecătorii din tribunalul *sharia* din Texas le-au spus jurnaliștilor locali că au primit telefoane de pe tot cuprinsul țării de la alți lideri musulmani care vor să înființeze propriile tribunale[122]. Primărița orășelului Irving, Beth Van Duyne, vede încotro par să ducă

toate acestea. „Națiunea noastră nu poate fi atât de receptivă la apărarea altei culturi, căci astfel vom înceta s-o mai protejăm pe-a noastră", afirma ea[123].

Din nefericire, exact acest lucru pare să se întâmple.

A fi etichetat drept adept al teoriei conspirației sau islamofob este atât de înfricoșător încât mulți vor ezita să ridice mâna și să afirme că da, Constituția Statelor Unite ale Americii este legea supremă a acestei națiuni. Corectitudinea politică întrece bunul simț. Odată deschise stăvilarele, odată ce se permite înființarea unui sistem de tribunale *sharia* care să coexiste cu legea Statelor Unite ale Americii, nu va mai fi cale de întoarcere. În acel moment nu se va mai spune despre noi că suntem „conspirați onișt i"; vor spune, pur și simplu, că au avut dreptate.

Minciuna numărul 6

„Califatul este un vis fantastic"

Când Glenn Beck bate câmpii despre califatul care cucereşte Orientul Mijlociu de la Maroc la Filipine şi enumeră legăturile dintre iniţiatorii califatului şi stânga americană, îmi aminteşte de nimeni altul decât Robert Welch[124] *şi Societatea John Birch.*[125]

Bill Kristol, *Weekly Standard,* februarie 2011

Strategia noastră este modelată de o înţelegere mai profundă a ţelurilor, strategiei şi tacticii al-Qaida câştigată în ultimul deceniu. Nu vorbesc despre ambiţioasa ei viziune de dominare globală prin intermediul unui sângeros califat islamic. Această viziune este absurdă şi nu ne vom organiza politicile noastre contrateroriste împotriva unei iluzii inepte care nu se va concretiza niciodată.[126]

John Brennan, director CIA, iunie 2011

Nu, nu cred deloc aşa ceva.[127]

Răspunsul lui Josh Earnest, purtătorul de cuvânt al Casei Albe, la întrebarea „Credeţi că ISIS a întemeiat ceva asemănător unui califat?"

„Ambiţioasă". „Absurdă". „O iluzie ineptă". „Nu se va concretiza niciodată".

Asta a avut de spus John Brennan, multă vreme consilier pe problemele contraterorismului în administrațiile Bush și Obama, în prezent director CIA, la ideea că undeva, într-o văgăună, de partea cealaltă a planetei, un calif și-ar putea întinde corturile.

Bill Kristol, scrib neocon[128] și arhitect al ineptei campanii dusă de Alan Keyes pentru Senat[129], m-a atacat acum câțiva ani pentru îndrăzneala afirmației că radicalii islamiști au ambiția de a crea un califat.

Acum, în 2015, aproximativ șase milioane de locuitori din Siria și Irak au descoperit că trăiesc în ceea ce *US News and World Report*[130] și alte oficine au numit „califatul" militanților[131].

Deci, ce este mai precis un califat?

După cum am spus în capitolul trei, termenul a fost folosit pentru a descrie imperiile islamice începând cu secolul al VII-lea d.H. Când profetul Mahomed a murit, în 632, socrul său, Abu Bakr, a fost desemnat primul calif sau „succesor", pentru a domni peste adepții și teritoriile strânse de Mahomed. Pe parcursul a mai multor domnii, după dispute pentru putere, frontierele de început ale califatului s-au extins și restrâns până când, în 1258, ultima sa capitală, Bagdad, a căzut în mâinile mongolilor invadatori. Puțin după aceea, turcii otomani au întemeiat un nou califat, în Constantinopol, care s-a dezintegrat după înfrângerea imperiului în Primul Război Mondial.

Speranța restaurării califatului a prins din nou aripi în 1928, atunci când Hassan al-Banna a pus pe picioare Frăția Musulmană, în Egipt. Conform lui Stephen Coughlin, cercetător în problemele terorismului, al-Banna a deplâns decăderea califatului, „o calamitate care a pus în lumină cât s-a îndepărtat lumea islamică de adevăratul mesaj al islamului și de sistemul acestuia de guvernare"[132]. Al-Banna nu făcea niciun secret din obiectivele grupului său. „Stă în firea islamului să conducă,

nu să fie condus", spunea bunicul grupărilor teroriste islamiste moderne, „să-şi impună legea tuturor naţiunilor şi să-şi extindă puterea în toată lumea"[133].

ISIS a înfăptuit această viziune în 28 iunie 2014, fondând oficial un califat, la aproape trei ani după ziua în care directorul CIA dădea asigurări că aşa ceva nu se putea întâmpla vreodată. În proclamaţia lor, liderii ISIS anunţau că „au câştigat ceea ce le trebuia pentru *khilifah* [califat], pe care musulmanii ar fi păcătoşi dacă nu ar încerca să-l întemeieze".

Musulmanii din toată lumea sunt blestemaţi dacă nu-şi îndeplinesc datoria religioasă de a sprijini noul stat, după cum spun cei din ISIS[134]. Ei şi-au înălţat liderul, pe Abu Bakr al-Baghdadi, la rangul de „imam şi *khalifah* [calif] pentru musulmanii de pretutindeni". Din acel moment urma să fie cunoscut sub numele de „califul Ibrahim".

Căpitanul „echipei de juniori" s-a trezit, pare-se, într-o dimineaţă şi s-a gratulat cu titlul de lider al lumii islamice.

Pur şi simplu, toţi cei surprinşi de această evoluţie (şi nu sunt puţini) au fost neatenţi. În 2005, membrii administraţiei Bush şi liderii militari ne-au vorbit despre visurile teroriştilor de a întemeia un califat. „Ei spun că ar vrea să reîntemeieze ceva ce aţi putea numi un califat de secol VII", avertiza vicepreşedintele Dick Cheney, „un califat guvernat de *sharia*, cea mai rigidă interpretare a Coranului"[135].

De asemenea, Donald Rumsfeld, secretarul apărării, a atenţionat că „Irakul ar putea servi ca bază pentru un nou califat islamic care să se extindă în tot Orientul Mijlociu şi care ar putea ameninţa guvernele legitime din Europa, Africa şi Asia"[136].

Apoi a urmat avertismentul generalului John Abizaid, comandantul trupelor americane din Orientul Mijlociu: „Vor încerca să reîntemeieze un califat în toată lumea musulmană. Aşa cum am avut ocazia să aflăm ce intenţionează naziştii să

facă din cele scrise de Hitler în *Mein Kampf*, trebuie să aflăm ce intenționează să facă indivizii ăștia din propriile cuvinte"[137].

Dar presa centrală nu a băgat nimic de seamă. Ziarul *New York Times*, printre alte publicații de stânga, a fost iritat de ideea califatului. În 2005, *Times* scria că „mai mulți savanți și foști oficiali guvernamentali nu sunt de acord cu avertismentele administrației în legătură cu un nou califat, comparându-le cu frica de comunism propagată în timpul Războiului Rece. Ei spun că, deși liderii al-Qaida susțin că obiectivul organizației este edificarea califatului, administrația exagerează dimensiunea amenințării"[138].

Times îl citează, de asemenea, pe Shibley Telhami, Anwar Sadat Professor for Peace and Development[139] la Universitatea din Maryland, care-și asigură cititorii: „Nu au nicio șansă să reușească. Este o amenințare prostească"[140].

Și totuși iată-ne ajunși aici.

În fiece săptămână, califatul controlează o regiune mai mare decât Marea Britanie și, cu aproape fiecare zi care trece, înghite și mai multe orașe și sate irakiene și siriene. Până acum, nucleul teritorial deșertic al califatului a acordat Statului Islamic controlul a mai bine de șase milioane de oameni.

Califatul continuă să se extindă în zonele bogate în petrol, care le furnizează milioane de dolari pentru finanțarea activităților teroriste și pentru continuarea expansiunii teritoriale. Și, spre deosebire de cele mai multe organizații teroriste clasice, ISIS administrează teritoriul capturat, furnizează apă, construiește drumuri și folosește un sistem judiciar care aplică *sharia*. Are celule distribuite pe largi teritorii, din Libia și Egipt până în Yemen și Nigeria, operând în mai mult de zece țări cu avanposturi unde guvernează enclave teritoriale.

Termenul de *califat* are înțelesuri și rezonanțe culturale profunde pentru musulmanii din toată lumea. Chiar dacă este

adevărat că, într-o copleşitoare proporţie, musulmanii nu recunosc legitimitatea califatului întemeiat de Statul Islamic, el a atras un flux constant de recruţi şi alte mijloace de sprijin pentru împlinirea unei viziuni politice care dispăruse de pe faţa pământului acum 90 de ani. Noul califat a devenit o profeţie care se împlineşte pe măsură ce radicalii islamişti aderă la entitatea politică amorfă, dată de la Allah şi destinată răspândirii în toate colţurile lumii. Osama bin Laden a spus cândva: „Când oamenii văd un cal puternic şi un cal slab, vor îndrăgi, natural, calul cel puternic"[141]. Pe măsură ce califatul se măreşte fără ca Occidentul să i se împotrivească, devine clar că sute de mii de tineri musulmani vor vedea calul cel puternic şi vor dori să fie parte a echipei câştigătoare.

De asemenea, este esenţial să ne amintim de ce este, în primul rând, important califatul: este un pas necesar pentru reîntoarcerea lui Mahdi, succesorul final al lui Mahomed, înainte de Ziua judecăţii. Islamiştii nu vor doar bani, putere sau pământ. Toate acestea sunt necesare, dar ele sunt doar căile de a ajunge la final.

Final care nu este altceva decât Sfârşitul vremurilor.

Ştim că extremiştii au planul lor foarte exact pentru a-şi atinge obiectivul în câţiva ani. După cum scriam în capitolul 4, în 2005 s-a dezvăluit opiniei publice viziunea în şapte etape pe care o au Zawahiri, al-Qaida şi aliaţii lor din ISIS. Strategia lor a anticipat răspunsul la atentatele de la 11 septembrie 2001 care au atras Statelor Unite ale Americii în război în Afghanistan şi în Irak, prefaţând cu succes aşa-numita Primăvară arabă, când guvernele seculare au fost înlăturate, şi crearea unui califat islamic cândva între 2013 şi 2016[142]. Totul a fost prevăzut cu mult timp înainte.

În cea de-a şaptea etapă, care se va încheia în anul 2020, „un miliard şi jumătate de musulmani" se vor alătura califatului,

asigurând succesul „definitiv" al acestuia[143]. Având în vedere realizările de până acum (califatul prevăzut în plan a fost înființat conform previziunilor), avem toate motivele să-i luăm în serios.

Statul Islamic a stat la baza unora dintre cele îngrozitoare crime împotriva umanității din timpurile moderne. Sclavia sexuală, execuțiile în masă și decapitările sunt transmise peste tot în lume. Ei se folosesc de Coran și *sharia* pentru a-și justifica acțiunile și pentru a conduce teritoriul pe care-l controlează după proclamarea așa-zisului calif. Ei nu ucid și nici nu cuceresc în nume personal, ci în numele lui Allah. Dacă toate acestea sunt „legitime" în ochii altor musulmani este o problemă irelevantă. Statul Islamic nu are nevoie și nici nu este preocupat să obțină recunoașterea ca adevărat calif din partea altora. Va continua să acționeze ca un calif și va crește ca un calif până când, conform planului inițial, va controla mai bine de un miliard de musulmani, iar restul lumii va fi neputincioasă în încercarea de a-l opri.

Minciuna numărul 7

„Islamul este tolerant cu cei care nu sunt musulmani"

De-a lungul istoriei, islamul a demonstrat, prin vorbe și fapte, disponibilitatea pentru toleranță religioasă și egalitate rasială... Islamul are o însemnată tradiție de toleranță[144].

Președintele Barack Obama, Cairo, 2009

Dacă singurul interes al islamului este bunăstarea omenirii, atunci islamul este cel mai puternic susținător al drepturilor omului oriunde în lume[145].

Mos Def, interpret hip-hop și actor

Niciodată în istoria sa, islamul nu a obligat vreun om să-și schimbe credința[146].

Sayyid Qutb, ideolog al Frăției Musulmane

Sunteți probabil familiarizați cu acel *sticker* purpuriu pe care scrie „COEXIST" – acela care are un *C* ca o semilună islamică, simbolizând angajamentul hotărât al musulmanilor pentru pace și dialog interconfesional. Este un refren popular, unul pe care l-am auzit la nesfârșit din partea islamiștilor și apologeților acestora: istoria islamului este una a cooperării și coexistenței pașnice cu cei care nu sunt musulmani.

Ca multe alte lucruri din Coran și din legea islamică, învățăturile despre modul în care trebuie tratați creștinii,

evreii şi alţi necredincioşi apar deseori tainice şi contradictorii. Dar, după cum am mai spus, aceste învăţături devin dureros de clare dacă ştii unde să te uiţi şi să găseşti pasajele din versiunea de mai târziu a Coranului, din Medina, care le-au înlocuit pe cele mai timpurii, mult mai paşnice, redactate în Mecca. Structura abrogativă – ceea ce înseamnă că acele versete din Coran dintr-o perioadă timpurie sunt depăşite ca importanţă doctrinară de versetele revelate de Mahomed într-o perioadă mai târzie – face ca adevăratul mesaj al lui Allah să fie înţeles cu uşurinţă: toţi nemusulmanii trebuie să fie „îngenuncheaţi".

Ca multe alte principii violente ale islamului, persecutarea nemusulmanilor de către fanaticii islamişti este tot mai des întâlnită pe măsură ce mişcarea globală jihadistă a căpătat putere. Barbaria împotriva necredincioşilor şi omorârea lor au devenit legea pământului în califat după ce creştinii au fost indicaţi drept ţinte legitime ale asasinatelor[147]. *Dabiq*, revista oficială de propagandă a Statului Islamic, i-a denumit pe „evrei, creştini, Rafida (şiiţi) şi pe promotorii democraţiei" duşmani de moarte ai jihadului[148].

Desigur, mulţi musulmani sunt oameni toleranţi şi pluralişti, minunaţi cetăţeni ai secolului al XXI-lea care-şi dau seama că persecuţiile religioase de tip medieval nu-şi au locul în lumea de astăzi. Dar este evident că legea islamică şi Coranul conţin ample justificări pentru îngenuncherea nemusulmanilor în faţa puterii musulmane. Inamicii noştri o recunosc fără ascunzişuri, iar noi îi ignorăm pe riscul nostru.

Ar trebui să fie evident pentru oricine citeşte această carte că însuşi Coranul îi contrazice pe cei care ne prezintă o imagine binevoitoare şi tolerantă a islamului. Cu toate acestea, în acest caz, Coranul pare să le ofere probe care să le susţină pretenţiile. În suratul 2 Al-Baqara, versetul 256 găsim:

> Nu există silire la credință. Limpede este deosebirea dintre calea cea dreaptă și rătăcire (...).

Pare frumos și pluralist. Prima propoziție chiar, „Nu există silire la credință", este folosită de unii ca probă că islamul, prin natura proprie, este pașnic și mulțumit să lase celelalte religii în plata Domnului. Juan Cole, profesor la Universitatea din Michigan, include chiar versetul în lista celor „Zece căi prin care islamul interzice terorismul". Conform analizei sale, „cartea sfântă a islamului interzice convertirea cu forța. Ei trebuie să-și aleagă credința cu bună-știință"[149].

Acest fapt pare să închidă chestiunea cu eleganță și să reducă îngrijorarea în legătură cu tratamentul islamic aplicat necredincioșilor pur și simplu la categoria „alarmism". Dar dacă săpăm mai adânc în Coran descoperim câteva mesaje contradictorii.

Să ne întoarcem la Cole care pretinde, de asemenea, că versetul 2:256 „nu a fost abrogat de niciun alt verset din Coran", ceea ce înseamnă că versetul poate fi considerat cuvântul definitiv al lui Allah despre acest subiect. Dar însăși demonstrația lui Cole nu este exhaustivă. De fapt, Stephen Coughlin, unul dintre experții de frunte în legea islamică ai Departamentului Apărării până la demiterea sa motivată politic[150], consideră că versetul 2:256 este un clasic caz de școală în ceea ce privește conceptul de abrogare.

Coughlin atrage atenția asupra faptului că mesajul pluralist al versetului 2:256 este, de fapt, anulat în chiar următorul capitol coranic, suratul 3 Al-Imran, unde versetul 85 sună așa:

> Acela care dorește o altă religie decât islamul, nu-i va fi acceptată, și el se va afla în Lumea de Apoi printre cei pierduți.

Poate că nu există „silire", dar nu există nici „acceptare". În continuare, Coughlin argumentează că suprimarea aparent

benignului verset 256 din suratul 2 poate fi confirmată în suratul 5 Al-Ma'ida, versetul 51:

> O, voi care credeți! Nu-i luați pe iudei și pe creștini ca aliați (*Auliya'* – prieteni, protectori, ajutoare etc.)! Ei sunt aliați unii cu alții. Aceia dintre voi care vi-i faceți aliați, sunteți ca și cum ați face parte dintre ei. Allah nu călăuzește pe calea cea bună un neam de oameni nelegiuiți (*Zalimun* – politeiști sau răufăcători sau oameni nedrepți) (Coran 5:51).

Conform analizei lui Coughlin, „suratul 2 este abrogat de suratul 3, iar suratul 3 înlesnește suratul 5". Pentru că suratul 5 „reflectă o poruncă divină venită de la Allah", el devine „înțelegerea definitivă a modului în care trebuie ca un musulman informat să-i privească pe creștini și pe evrei"[151].

Alte versete coranice par să consolideze ideea că suratul 2 nu este cuvântul final în această privință. Într-un verset extrem de tăios, cei care suferă mânia lui Allah – de pildă, necredincioșii – sunt numiți „maimuțe și porci":

> Spune: „Să vă vestesc eu despre ceva și mai rău decât aceasta, ca răsplată de la Allah? Aceia [evreii] pe care i-a blestemat Allah și pe care s-a mâniat și i-a prefăcut pe unii dintre ei în maimuțe și în porci, ca și cei care l-au adorat pe *Taghut* [falși Dumnezei], aceia au un loc și mai rău și sunt departe de calea cea dreaptă [în viața pe această lume]". (Coran, suratul 5 Al-Ma'ida, versetul 60)

Versetul care-l precede pe cel de mai sus spune clar că acest avertisment este adresat „Oamenilor Scripturii" sau „Oamenilor Cărții", o denominare coranică obișnuită pentru evrei și creștini („O, voi oameni ai Scripturii [evrei și creștini]! Ne urâți voi pe noi pentru altceva decât pentru că noi credem în Allah și în ceea ce ne-a fost trimis nouă și în ceea ce a trimis mai înainte? Dar cei mai mulți dintre voi sunteți nelegiuiți [*Fasiqun* – rebeli și nesupuși în fața lui Allah]!")

De fapt, sensurile acestei fraze ies la suprafață în alt pasaj care trece dincolo de insulte:

> Luptați împotriva acelora care nu cred în Allah și nici în Ziua de Apoi și nu opresc ceea ce Allah și trimisul său au oprit și nu împărtășesc religia Adevărului (i.e. islamul – n. G.B.), dintre aceia cărora li s-a dat Cartea (evreii și creștinii – n. G.B.), până ce ei nu vor plăti tributul (*jizyah*) cu mâna lor, fiind ei supuși [legilor]! (Coran, suratul 9 At-Tawba, versetul 29)

Supuși. Aceasta este starea normală, conform Coranului, pentru toți cei care nu cred în Allah. De-a lungul istoriei, procesul „supunerii" necredincioșilor s-a manifestat în fel și chip.

Armatele musulmane din veacurile trecute nu credeau că e sub demnitatea lor să măcelărească popoarele cucerite care refuzau „să se supună" islamului. De exemplu, Mahomed s-a pus în fruntea armatei care a măcelărit sute de bărbați din tribul evreiesc Banu Qurayzah din Medina. Bărbații au fost decapitați, iar femeile și copiii au fost luați în sclavie. Când orașul Otranto din Italia a fost cucerit de cei 20 000 de soldați trimiși în luptă de Imperiul Otoman – ultimul califat – aceștia au ucis 813 de cetățeni ai orașului care au refuzat să renunțe la credința lor creștină. Martirii din Otranto au fost printre primele persoane canonizate de papa Francisc în 2013[152].

Să nu uităm, de asemenea, de masacrarea și înrobirea milioanelor de hinduși de pe subcontinentul indian în veacurile al XI-lea și al XII-lea, de cei 1,5 milioane de armeni creștini uciși în 1915 și, mai recent, de creștinii decapitați de ISIS[153].

Cu toate acestea, moartea nu a fost mereu singura opțiune. Odată cuceriți de o armată musulmană, nemusulmanii pot deveni *dhimmi* – adică „o persoană protejată" – căreia i s-ar putea permite să trăiască într-o comunitate condusă de musulmani. Dar *dhimmi* poate însemna, de asemenea, și „vinovat"[154]. Iar pentru cel vinovat era un preț pentru protecție – adesea

în sensul cel mai propriu al cuvântului. Amintiți-vă Coranul: „Luptați până ce vor plăti tributul (*Jizyah*) cu mâna lor, fiind ei supuși [legilor]!" Conform lui Hugh Kennedy de la Universitatea din Londra, acest pasaj se referă la faptul „că oamenii Cărții (e vorba despre creștini și evrei cărora li se revelaseră scripturile) ar trebui cruțați dacă plătesc tributul și își recunosc statutul de cetățeni de categoria a doua"[155].

Acest tribut este *jizyah,* o taxă plătită de *dhimmi,* care reprezintă bani plătiți pentru a nu fi omorâți. Kennedy notează că *dhimmi*-lor li s-a cerut deseori să plătească impozite pe cap de locuitor și alte dări. În plus, se știe că *dhimmi* au fost supuși și altor reglementări, de pildă, li s-au restrâns practicile religioase, au fost obligați să le arate respect musulmanilor și să poarte elemente vestimentare distinctive[156].

De fapt, unii conducători musulmani au preferat, să mențină controlul asupra unui număr mare de *dhimmi* de la care puteau colecta tributul *jizyah*, în loc să-i forțeze să se convertească la islam (ceea ce ar fi dus la eliminarea taxei suplimentare pe care o plăteau). „Câștigul rezultat din *jizyah*", notează Kennedy, „era foarte util pentru că era plătit cu bani gheață. A fost o procedură extrem de valoroasă în anii în care structura financiară a califatului s-a prăbușit"[157].

Toate acestea ar putea suna cumva cunoscut. Soldații califatului contemporan întemeiat de Statul Islamic au executat sistematic creștini, alături de alți musulmani, atât pe teritoriile cucerite, cât și în afara lor. De exemplu, în Libia, unde domnește fărădelegea, ei au executat creștini și au amenințat întreaga „națiune a crucii". În filmulețele care au devenit virale pretutindeni în lume, la un moment dat, naratorul li se adresează creștinilor: „Vă plătiți taxele de bună voie, fiind voi înșivă supuși"[158]. Citează aproape cuvânt cu cuvânt din Coran, Al-Tawba 9:29[159].

În localitatea irakiană Mosul, comunității creștine care număra zeci de mii de oameni i s-a dat un ultimatum care ar fi avut mult mai mult sens pentru creștinii care se opuneau cuceririlor musulmane de acum multe secole. „Le oferim trei posibilități", au spus comandanții ISIS creștinilor din Mosul. „Islamul, contractul *dhimma* – care presupune plata *jizyah*, iar dacă refuză, nu rămâne altceva decât sabia"[160]. Creștinii au abandonat Mosulul în masă.

ISIS a rezervat o soartă și mai rea minorității yazide din Irak, o comunitate a cărei străveche credință combină elemente creștine, șiite și ale vechilor religii. Pe măsură ce forțele ISIS au avansat, zeci de mii de oameni au fost forțați să-și părăsească locuințele din regiunea Sinjar, din nordul Irakului. Mulți s-au refugiat în munți și au suferit cu greu asediul. Când soldații califatului au sosit, mii de yazidi au fost măcelăriți și mii de femei și fete au fost capturate de ISIS care le-a transformat în replica modernă a sclavelor sexuale. Printre luptători circula un „meniu" care lista prețurile fetelor yazide și creștine. O prizonieră care avea vârsta cuprinsă între un an și nouă ani putea fi cumpărată cu 172 de dolari[161]. ISIS s-a străduit chiar să justifice această practică citând *sharia*[162].

Istoria se repetă. O dată în plus, un calif cere necredincioșilor bani ca să le cruțe viețile. Cei care nu plătesc sunt „trecuți prin sabie". Motivarea plății *jizyah* nu s-a schimbat de-a lungul timpului, se găsește chiar acolo, în Coran.

Dacă aceasta este ideea voastră despre toleranța față de celelalte credințe, atunci mi-e teamă că definim extrem de diferit acest cuvânt.

Minciuna numărul 8

„Dacă ne concentrăm asupra frustrărilor, sărăciei, șomajului din lumea musulmană – poate chiar asupra schimbării climei – vom pune capăt terorismului"

Eforturile de a contracara terorismul extrem vor reuși doar dacă cetățenii vor încerca să pună capăt îngrijorărilor legitime cu ajutorul procesului democratic și-și vor putea exprima punctul de vedere în cadrul unor societăți civile puternice[163].

Președintele Barack Obama

Luptăm împotriva sărăciei pentru că speranța este un răspuns la terorism[164].

Președintele George W. Bush

Trebuie ca pe termen mediu și lung să căutăm rădăcina cauzelor care-i determină pe oameni să se alăture acestor grupuri, de pildă lipsa locurilor de muncă[165].

Marie Harf, purtătoare de cuvânt, Departamentul de Stat

Seceta extremă a dus la instabilitatea din Nigeria, stare exploatată de gruparea teroristă Boko Haram... Se crede că seceta, recoltele distruse și prețurile mari la alimente au ajutat la declanșarea primelor revolte din Siria, degenerând în războiul civil care a cuprins centrul Orientului Mijlociu[166].

Președintele Barack Obama

„Sunt supărați – și probabil că au motive." Este un refren aproape stereotipic în legătură cu islamiștii radicali care omoară și brutalizează oameni nevinovați, decapitează jurnaliști și dezmembrează copii: aceste suflete sărmane și sensibile sunt frustrate de soarta lor nefericită. Sunt împotmoliți în sărăcie, suferind de pe urma unor conducători tiranici. Suferă de secetă și de pe urma recoltelor compromise de emisiile de gaze ale SUV-ului tău. Suferă din cauza colonialismului. Suferă din cauza rasismului. Suferă din cauza islamofobiei.

Subtextul este aproape mereu că supărarea acestor teroriști ar fi provocată de ceva ce ar fi făcut America.

Probabil că fratele lor a fost ucis într-un atac cu drona. Probabil au auzit că un exemplar al Coranului a fost ars ori aruncat la closet în Guantánamo. Probabil că au văzut la Al Jazeera imagini din taberele refugiaților palestinieni care suferă din cauza liderilor evrei mereu însetați de sânge – imagini care probabil că nici nu erau din Gaza, ci ale violențelor înfăptuite de Bashar al-Assad în Siria. Sau poate că suferă din cauza târgurilor crude, cinice pe care le-au făcut, însetate de petrol, națiunile occidentale cu dictatorii din Orientul Mijlociu.

Indiferent de motiv, continuă raționamentul, acești tineri furioși au nevoie de ajutorul și înțelegerea noastră. Scriitorul Bil Siegel a descris cu măiestrie această tendință de a ne blama noi înșine pentru acțiunile teroriste. În cartea sa *The Control Factor,* Siegel sugerează că, atunci când ne confruntăm cu un pericol venit din partea islamului radical al cărui unic obiectiv este distrugerea noastră, avem tendința să ne schimbăm percepțiile din dorința de a stăpâni ceva ce, de fapt, nu controlăm. Făcând din noi înșine sursa violenței teroriștilor (din cauza opresivelor acțiuni coloniale din trecut, a sprijinului acordat puterii tiranice care controlează națiunile musulmane, a ocupării pământurilor musulmane, a insultării profetului, a

modului în care îi tratează evreii pe palestinieni sau a ocupării unor teritorii disputate, a eşecului soluţionării sărăciei şi lipsei de educaţie a arabilor sau musulmanilor etc.), oricât de neplăcut ne-ar face să ne simţim, este mai puţin periculos decât a recunoaşte că nu controlăm defel ceea ce se întâmplă. Ne permite să credem că, de vreme ce noi suntem de vină, putem îndrepta situaţia schimbându-ne comportamentul. Adevărul este că nu suntem responsabili şi nu putem îndrepta nimic.

Siegel spune că acest impuls de a ne blama pe noi înşine seamănă relaţiei dintre dependenţi de droguri şi cei care-i încurajează. Un dependent dă mereu vina pentru comportamentul său pe cel care-l ajută, îşi asumă responsabilitatea şi caută mereu căi pentru a-l aduce pe calea cea bună. Din nefericire, astfel se creează un cerc mortal care devine tot mai periculos: în vreme ce apropiatul îşi închipuie de bună credinţă că ajută la repararea unei nedreptăţi, transferul şi asumarea responsabilităţii încurajează şi mai mult acel tip de comportament. Doar când vom putea vedea deplin ameninţarea în întregul ei, ne sugerează Siegel, vom putea acumula voinţa şi claritatea necesare pentru a transforma relaţia noastră şi a lupta pentru ea. Simplificând: vor să ne distrugă pentru că nu suntem ca ei; nu pentru ceea ce am făcut.

Prin urmare, teroriştii vor continua să pozeze ca victime. Şi noi ne vom lăsa în continuare păcăliţi.

Multe persoane, mai ales de stânga, suferă de necesitatea endemică de a încerca să empatizeze cu cei care ne urăsc. Să-i înţeleagă pe adversarii noştri pentru a putea astfel să-i dea pe brazdă. Să se folosească de lentilele marxiste ale luptei de clasă şi ale inechităţii distribuirii veniturilor pentru a cerceta probleme care nu au defel de-a face cu economia. Savurează această gargară savantă de parcă ar putea reduce astfel furia pe care aceşti sărmani şi nefericiţi terorişti trebuie c-o simt,

domolindu-şi deopotrivă propriul sentiment de vinovăţie pentru că trăiesc o viaţă îndestulată într-o ţară prosperă.

În orice caz, aceasta este abordarea pe care a adoptat-o repetat preşedintele Obama de prima dată când a deţinut o funcţie publică. Ca senator al statului Illinois, Obama declara: „Cel mai adesea, totuşi, [terorismul] se dezvoltă într-un climat de sărăcie şi ignoranţă, neajutorare şi disperare"[167].

Referindu-se la teroristul Umar Farouk Abdulmutallab[168], Obama a vorbit despre greutăţile Yemenului, ţara natală a lui Abdulmutallab: „Ştim că... Yemenul este o ţară în ghearele unei sărăcii lucii şi ale revoltelor sângeroase"[169].

„Nu putem ieşi aşa din acest război", spunea purtătorul de cuvânt al Departamentului de Stat Marie Harf. „Trebuie ca, pe termen mediu şi lung, să mergem la rădăcina cauzelor care-i fac pe oameni să adere la aceste grupări, dacă este vorba despre lipsa oportunităţilor de angajare... Îi putem ajuta să-şi consolideze economia pentru a putea oferi de lucru acestor oameni."[170]

Mulţi alţi oameni de stânga au urmat acelaşi fir călăuzitor. Touré Neblett, unul dintre moderatorii emisiunii *The Cycle* de la *MSNBC*, a spus la un moment dat că „sărăcia musulmanilor este ceea ce ne ameninţă securitatea. Dacă le-am da acestor oameni şansa de a munci aici, le-am putea reduce sărăcia, furia şi neînţelegerea pentru Statele Unite ale Americii, înainte să se radicalizeze..."[171]

E uşor să înţelegi de ce ar prefera cineva ca teroriştii să fie motivaţi de emoţii primordiale cum ar fi furia. Dacă sunt furioşi pe tine, poţi vorbi cu ei. Poţi să te înţelegi cu ei. Să le analizezi revendicările. Este echivalentul acelui bezmetic legiuitor american care spunea cândva, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: „Dumnezeule, dacă aş fi vorbit cu Hitler, toate acestea ar fi fost evitate"[172].

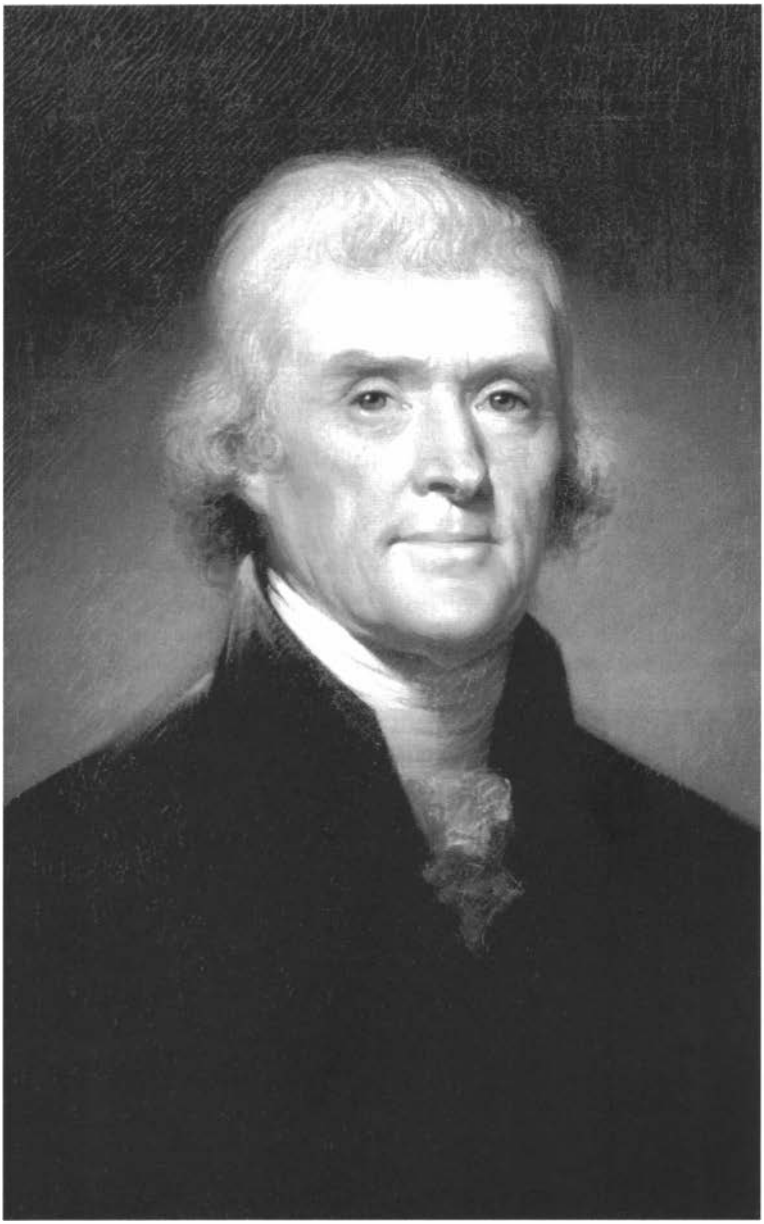

Thomas Jefferson (1743–1826), unul dintre autorii Declarației de independență, al treilea președinte american (1801–1809). A fost printre primii care au avertizat asupra naturii violente a islamului.

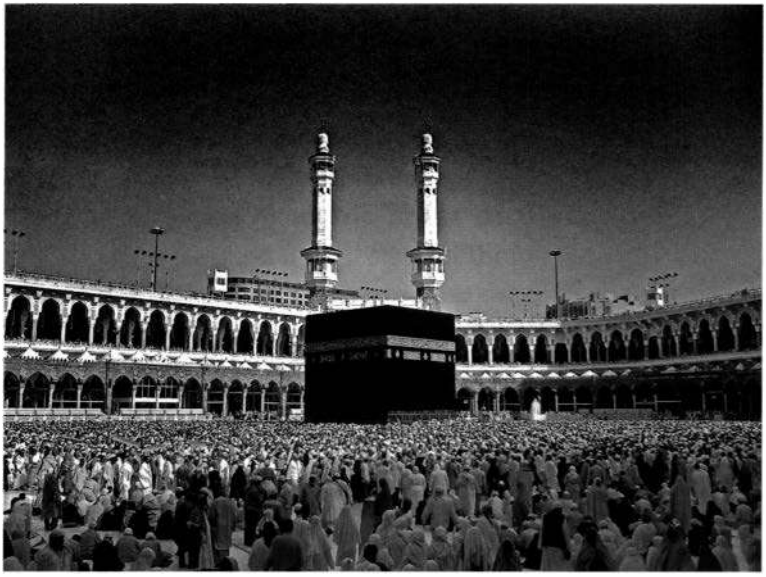

Pelerinii venerează *kaaba*, socotită primul templu de rugăciuni al musulmanilor. Acest cub de granit este situat în complexul ce adăpostește moscheea Al-Masjid al-Haram, din Mecca, Arabia Saudită.

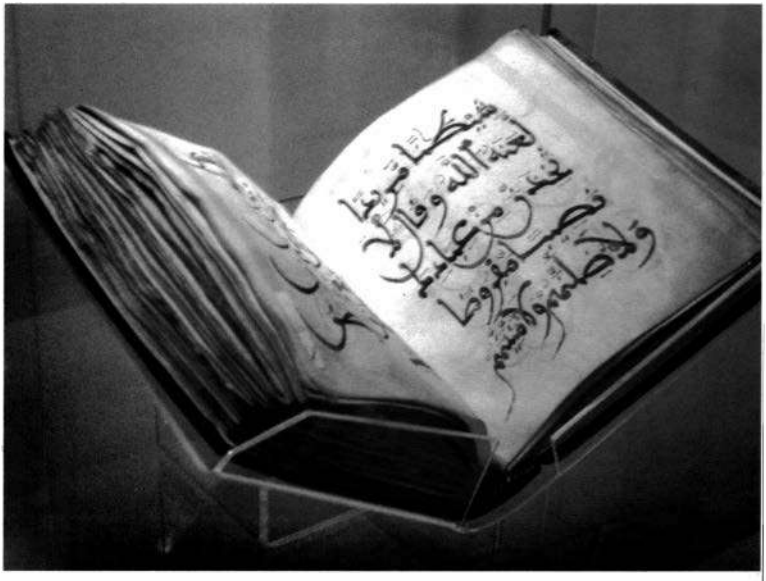

Ediție a **Coranului datând din secolul al XI-lea, păstrată la British Museum.**

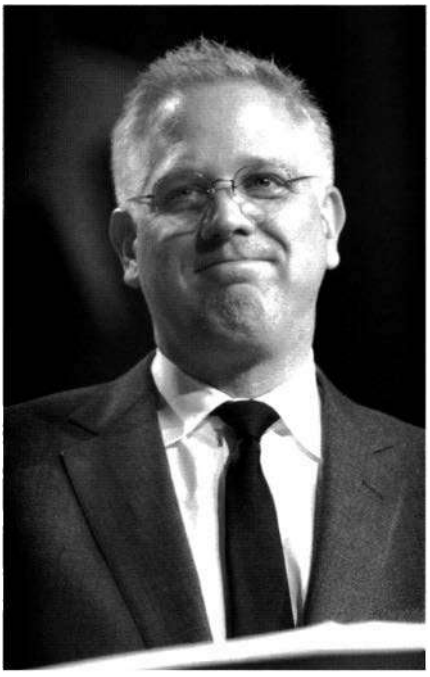

Glenn Beck (n. 1964), **realizator** american de **talk**-show-uri radio-tv, **colaborator** al posturilor de televiziune CNN, Fox News Channel, TheBlaze TV.

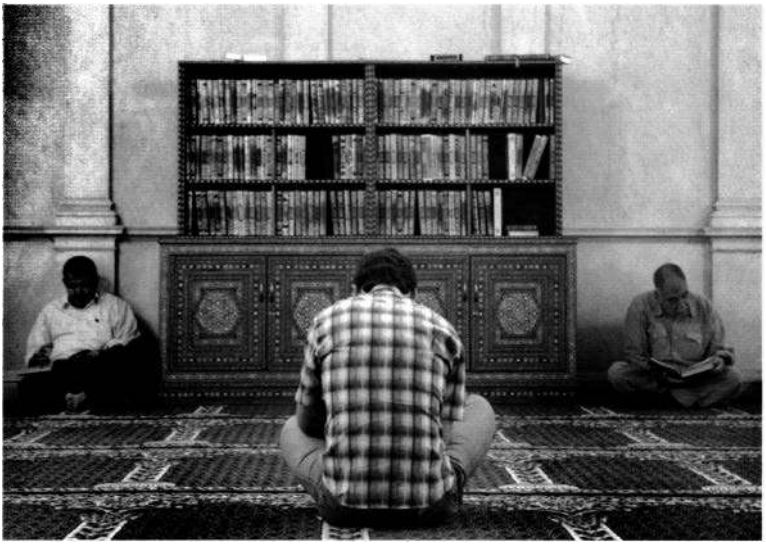

Lectura zilnică a câtorva versete din Coran este o **obligație pentru credincioșii musulmani. Aspect** din Marea Moschee din Damasc, Siria.

Demonstrație publică în favoarea introducerii *sharia* în Maldive, 2014.

În 2010, locuitori ai Lower Manhattan s-au opus construirii unui centru al comunității islamice și a unei moschei.

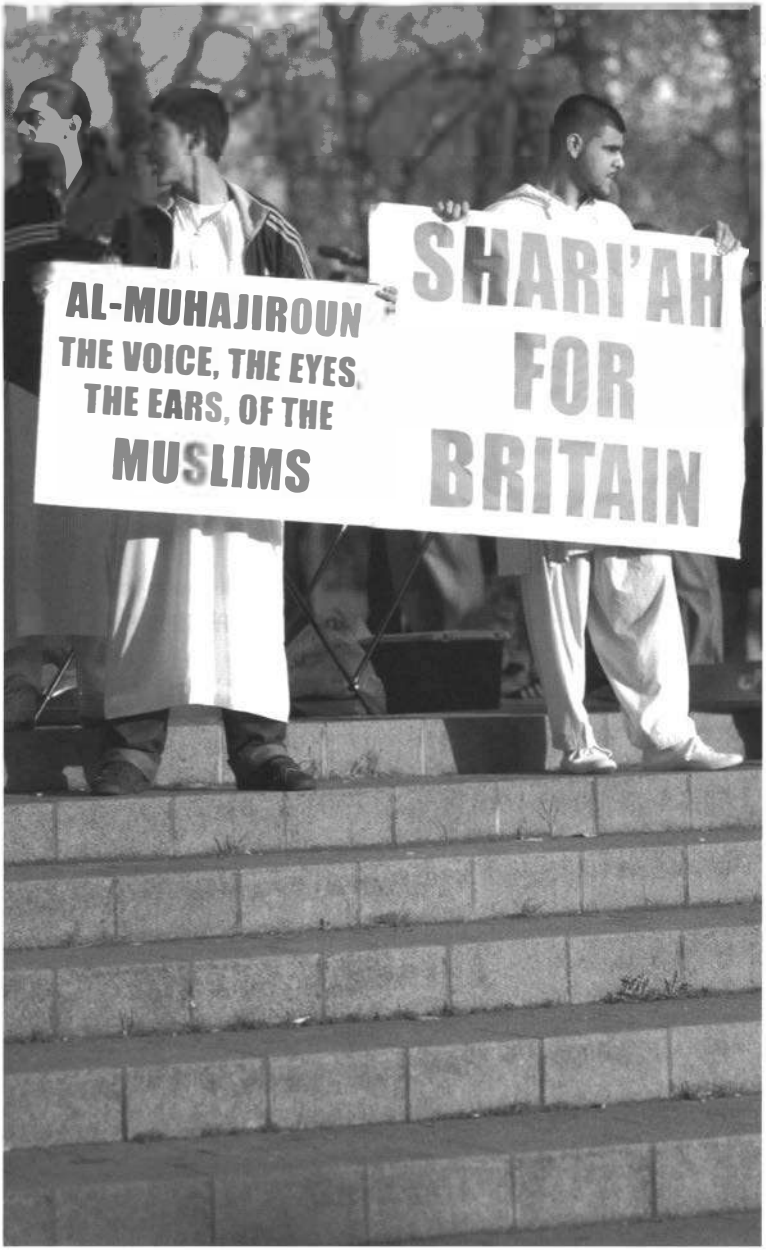

Musulmani britanici militând pentru introducerea *sharia* în Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord.

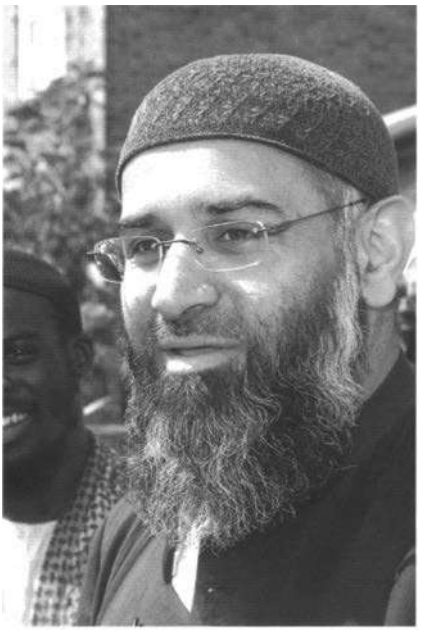

Anjem Choudary (n. 1967), activist politic britanic islamic. Purtător de cuvânt al organizației islamice radicale Islam4UK (2008–2010). A susținut intens aplicarea *sharia* pe teritoriul Marii Britanii. Fotografie din 2011.

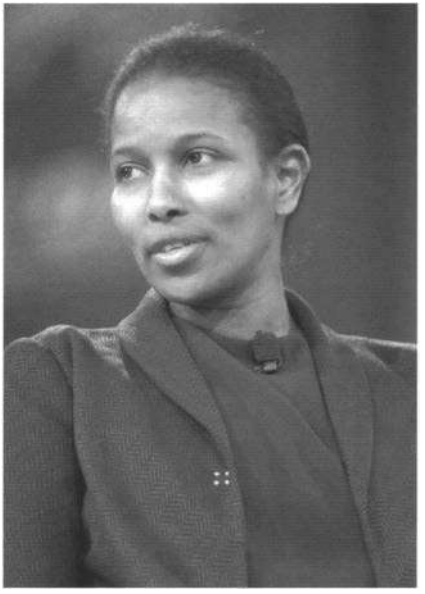

Somaleza Ayaan Hirsi Ali (n. 1969), activistă și autoare, apărătoare a drepturilor omului, avertizează opinia publică mondială în privința islamului de mai mult de un deceniu.

Luptători ai Gărzii revoluționare islamice iraniene.

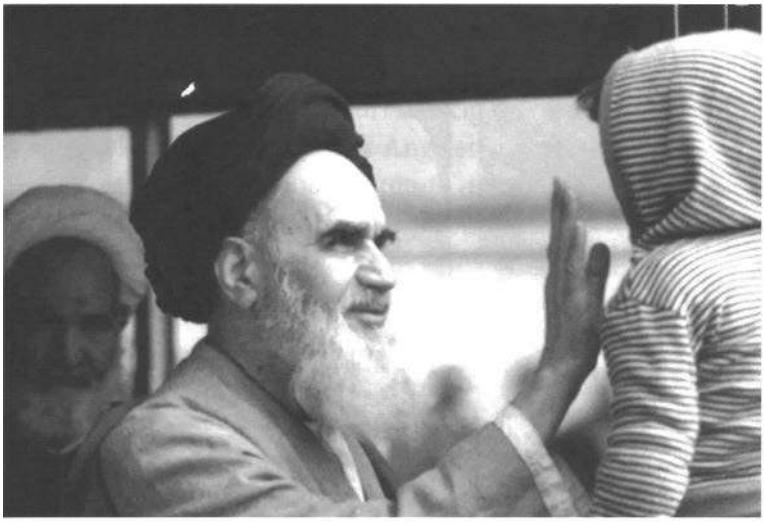

Ruhollah Khomeini (1901–1989), lider religios șiit,
fondator al Republicii Islamice Iran.

Ruinele clădirii cu numărul 131 din Khobar, Dhahran, Arabia Saudită, unde, la 25 iunie 1996 a avut loc un atentat terorist. Clădirea era folosită drept sediu de militarii americani din compania 4404th Wing (Provisional) a aviației militare. Americanii au acuzat Iranul și mișcarea Hamas pentru punerea la cale a atentatului, soldat cu moartea a 19 americani.

Sayyid Qutb (1906–1966), poet și teoretician islamist de origine egipteană, lider al Frăției Musulmane.

Problema pe care o ridică ipoteza că teroriştii ne atacă pentru că sunt frustraţi şi supăraţi pe condiţiile lor de viaţă este, pur şi simplu, falsă. Teroriştii nu ne atacă din pricina politicilor sau năravurilor noastre din trecut sau pentru că am fi spus ceva care i-a ofensat. Ei ne atacă pentru că sunt motivaţi de o ideologie care le cere să ucidă în numele Domnului, care preţuieşte mai mult martiriul decât viaţa, care susţine că martiriul va fi răsplătit cu plăceri cereşti.

Să ne gândim o clipă la cele spuse de preşedinte. Da, faptul că nu poţi exercita dreptul de a vota la alegeri generale în Siria este îngrozitor. Dacă ai avea vreo revendicare în această privinţă, aceasta ar fi legitimă. Dar ar putea avea alegerile vreo însemnătate asupra modului de a gândi al unor lunatici care cred că omorând oameni nevinovaţi vor fi recompensaţi în ceruri?

Ar fi contramandat Osama bin Laden atentatele de la 11 septembrie dacă i s-ar fi dat o carte de alegător?

Dacă sărăcia şi furia împotriva *establishment*-ului ar fi cauza principală a terorismului, atunci zilnic ar trebui să aibă loc atentate cu bombă şi atacuri sinucigaşe pe străzile din Washington D.C., Detroit sau Los Angeles, South Central.

Osama bin Laden, autorul unuia dintre cele mai devastatoare acte de terorism împotriva Occidentului din istorie, era un milionar saudit care, conform estimărilor, deţinea o avere de 300 de milioane de dolari[173]. Talibanii, în calitate de conducători ai Afghanistanului, o duceau mai bine ca mulţi dintre nefericiţii supuşi domniei lor sângeroase. Acest lucru nu i-a oprit să susţină terorismul.

Au fost scrise nenumărate studii despre cei care se alătură grupărilor teroriste islamice. De fapt, o cercetare întreprinsă de britanici a descoperit că bogăţia şi educaţia erau indicatori *pozitivi* pentru posibile activităţi teroriste[174]. Un alt studiu care

a analizat 400 de biografii ale teroriştilor al-Qaida a dezvăluit că mai bine de 60% dintre membrii grupării au absolvit facultatea şi că mulţi proveneau din clasa de mijloc sau din cea superioară[175]. Studiul asupra teroriştilor sinucigaşi palestinieni a dovedit că „niciunul dintre atacatori nu era fără educaţie, extrem de sărac, slab de minte sau deprimat. Mulţi aparţineau clasei de mijloc şi, dacă nu erau fugari, erau salariaţi... Doi erau fii de milionari"[176].

Un studiu efectuat de Universitatea Harvard începe cu „rezonabila presupunere că terorismul îşi are rădăcinile în sărăcie". La final, studiul stabileşte că „nu există nicio relaţie semnificativă" între condiţiile economice şi terorism[177]. „În trecut, am auzit că oamenii se refereau la strânsa legătură dintre terorism şi sărăcie", spune Alberto Abadie, profesor asociat de politici publice la John F. Kennedy School of Government din cadrul Harvard. „Dar, de fapt, când te uiţi la date, descoperi că nu este aşa. Este un adevăr legat nu doar de evenimentele aparţinând terorismului internaţional, după cum au demonstrat studiile făcute înainte, dar probabil şi mai surprinzător este că e valabil pentru toate palierele terorismului, atât pentru cel intern, cât şi cel venit din exterior."[178]

Islamul interzice în mod expres furia ca justificare a jihadului. Analizaţi cuvintele lui James Cromitie, un individ din New Jersey, care s-a convertit la islam în închisoare şi şi-a luat numele de Abdul Rahman. În 2009, el a fost arestat de FBI după ce a încercat să arunce în aer două sinagogi din New York şi să atace o bază a Gărzii Naţionale cu rachete antieriene Stinger.

În timpul lungii sale conversaţii cu un informator secret FBI (CI), Cromitie vorbea despre o confruntare pe care a avut-o cu un evreu la hotelul unde stătea:

> Cromitie: Însă uneori vreau pur şi simplu să-l iau de piept şi aahhh, pur şi simplu să-l omor! Dar sunt musulman, *insh'Allah,* Allah se va îngriji de el.

CI: *Insh'Allah*, dacă tu, frate, dacă ai ceva de făcut cu adevărat, trebuie să faci în jihad şi să încerci să faci ceva...

Cromitie: Nu, pentru că, vezi, pentru că eşti furios.

CI: Furios.

Cromitie: Nu, trebuie s-o faci când este *fisabilillah*[179].

Fisabilillah. Literal, acest cuvânt înseamnă „pentru cauza lui Allah"... Şi, conform Coranului, este singurul motiv legitim pentru ca un musulman să declanşeze jihadul.

Cromitie nu este singurul care respinge ideea că imboldurile lumeşti, cum ar fi furia, pot fi un motiv pentru masacru. Unul dintre primii membri ai al-Qaida, Sayyd Imam al-Sharif, cunoscut de asemenea şi ca Doctorul Fadl, a scris „Jihadul şi efectele intenţiei asupra acestuia", în care cita versete coranice şi pilde din *hadith* pentru a dovedi că dorinţa de bogăţie, faimă, glorie sau emoţiile meschine nu erau suficiente pentru ca un jihadist să obţină răsplata cerească[180].

Printre citatele şi pildele din *hadith* atribuite lui Mahomed, reproduse de Fadl, se află şi acesta: „Cel care e omorât sub un steag fals[181], furios şi angajat în luptă în numele grupului, atunci el nu face parte din *ummah* a mea"[182].

În ciuda afirmaţiilor contrare făcute de presă prietenoasă islamului, furia împotriva colonialismului sau a rănilor provocate de „dominaţia străină" nu este motivul violenţei jihadiste[183]. Este doar o scuză.

În schimb, bazându-se strict pe teologia islamică, Fadl le cere teroriştilor în devenire:

> Aşa că străduiţi-vă din motive virtuoase să trageţi foloasele din acţiunile şi *jihadul* vostru. Căci *sharia* răsplăteşte jihadul în funcţie de intenţiile fără prihană ale celui care-l înfăptuieşte...[184].

Cu alte cuvinte, teroriştii care se înghesuie să-şi pună vesta cu explozibili pentru că sunt supăraţi sau pentru că au primit cartonaşul roşu la slujbă, renunţă, de fapt, la biletul către paradis.

Totul fiind atât de clar, de ce oare conducătorii noştri occidentali tolerează periculoasa iluzie că, alinând furia şi lipsa de speranţă din lumea musulmană, ar face ca lucrurile să meargă ca unse? Pentru că, socotind că noi suntem cei responsabili de terorism, alinăm sentimentul profund de vinovăţie şi îndoială de sine al Occidentului modern. Conducătorii noştri vor să creadă că există o cale de a pune capăt terorismului fără violenţă. Ei cred că, investind destui bani, în cele din urmă problema va dispărea.

Desigur, modul acesta de gândire nu va funcţiona. Revendicările teroriştilor au mai puţin de-a face cu furia şi nemulţumirea personală şi mai mult cu ideologia religioasă pe care ei au jurat s-o urmeze. Aceasta necesită o abordare fundamental diferită. Ei nu pot fi aduşi la sentimente mai bune. Nu te poţi înţelege cu ei. Nu pot fi mituiţi cu slujbe sau maşini mai bune şi nici cu drepturi democratice.

Ei pot fi doar înfrânţi.

Minciuna numărul 9

„Cei care critică islamul sunt bigoți"

Consider că este parte a responsabilității mele ca președinte al Statelor Unite ale Americii să lupt împotriva stereotipurilor negative legate de islam indiferent de unde apar[185].

Președintele Barack Obama

Islamofobia este un fenomen în creștere în societatea noastră și trebuie combătută prin eforturi proactive. Fiecare trebuie să-și facă treaba[186].

Nihad Awad, director executiv al
Council on American-Islamic Relations (CAIR)

În după-amiaza zilei de 26 aprilie 2014, Paul Weston, candidat britanic la alegerile pentru Parlamentul European, a fost arestat pentru un discurs ținut în orașul Winchester. Weston vorbea despre „nenorocirile" islamului, care ar fi „cumplite" pentru cei care-l urmează. El deplângea ideea că „orice femeile trebuie să aparțină unui bărbat care să aibă drepturi depline asupra ei" și susținea că islamul „paralizează dezvoltarea socială a celor care-i urmează preceptele". Și încheia cu concluzia că islamul este „o credință militantă care face prozeliți".

Pentru afirmațiile sale, Weston a fost arestat pentru suspiciunea de hărțuială religioasă/rasială"[187] și a stat după gratii câteva ceasuri înainte să fie eliberat[188].

Mulţi s-au grăbit să-l acuze de „islamofobie" pentru discursul său. Este o etichetă la modă, aruncată de apologeţi pentru a-i face pe oameni să nu critice islamul.

Dar iată cea mai interesantă parte a poveştii: vorbele spuse de Paul Weston în acea zi – cele pentru care a fost arestat – nu-i aparţineau. La origine, fuseseră scrise de cel căruia Marea Britanie îi datorează însăşi existenţa: sir Winston Churchill.

Churchill a pus pe hârtie aceste rânduri cu decenii înainte, într-o carte intitulată *Războiul fluviului: O povestire despre recucerirea Sudanului*:

> Năravurile nechibzuite, sistemele agricole neglijente, un comerţ dezlânat şi nesiguranţa propriei avuţii există pretutindeni unde conduc sau trăiesc urmaşii profetului. Au devenit cu miile soldaţi curajoşi şi loiali ai credinţei lor: toţi ştiu să moară, dar influenţa religiei paralizează dezvoltarea socială a celor care-o urmează. Nu există forţă retrogradă mai puternică pe faţa pământului. Departe de a fi muribund, mahomedanismul este o credinţă militantă care face prozelitism[189].

În Marea Britanie zilelor noastre, locul lui Winston Churchill, salvatorul Europei, apărătorul Occidentului, campionul valorilor democratice şi aliat apropiat al lui Franklin Roosevelt[190] ar fi, pare-se, în spatele gratiilor, etichetat ca islamofob notoriu care îndrăzneşte să critice islamul şi învăţăturile acestuia.

Apologeţii islamului depun mari strădanii să demonstreze că oamenii sunt liberi să pună întrebări în legătură cu islamul – câtă vreme rămân în cadrul unor limite cu grijă trasate. De exemplu, CAIR pretinde că „noi nu-i catalogăm drept islamofobi pe toţi, nici măcar pe majoritatea celor care se îndoiesc de islam şi de musulmani. De asemenea, credem că nu este islamofobic să denunţi crimele comise de un musulman anume sau pe cei care invocă islamul ca motiv pentru acţiunile lor"[191].

Dar exact asta fac.

CAIR şi aliaţii lor seculari de stânga, cum ar fi grupul, ironic numit, Fairness&Accuracy in Reporting (FAIR)[192], sunt încântaţi să arunce acuzaţia de „islamofobie" asupra oamenilor care doar „cercetează islamul şi pe musulmani".

De fapt, ca şi Nixon, FAIR are o „listă de ţinte" cuprinzându-i pe presupuşii săi inamici, pe care-i etichetează ca „unii dintre cei mai importanţi predicatori din presă care răspândesc bigotismul antimusulman şi au diferite roluri în mişcarea islamofobică". Aceşti pierde-vară abjecţi, susţine în continuare organizaţia pe ton paranoic, „formează o reţea care-i învaţă pe americani să se teamă de islam şi să vadă în vecinii lor musulmani potenţiali suspecţi". Printre cei luaţi în vizor sunt Bill O'Reilley, scriitorul Mark Stein şi Sean Hannity.

Şi, desigur, eu[193].

Grupul *Media Matters*[194], finanţat de George Soros, are propria „listă a urii" pe care, în mod curios, descrişi ca antiislamişti fanatici, se află doar conservatorii: Brian Kilmeade, Roger Ailes, Newt Gingrich, reverendul Franklin Graham şi Greg Gutfeld.

Şi, desigur, din nou eu[195].

Nu trebuie să ne surprindă că originile termenului *islamofobie* pot fi descoperite în Marea Britanie. Într-un studiu întreprins în 1997 de Runnymede Trust care se prezintă drept „principalul *think tank* independent din Marea Britanie în domeniul egalităţii de rasă"[196], grupul defineşte „islamofobia" ca „ostilitatea fără motiv faţă de islam şi, pe cale de consecinţă, frica sau antipatia faţă de toţi sau de mare parte a musulmanilor"[197].

De fapt, nu este o definiţie greşită. Ostilitatea „fără motiv" faţă de islam şi antipatizarea tuturor sau majorităţii musulmanilor ar putea fi foarte bine „islamofobică" – dar cu certitudine această definiţie nu mi se aplică defel mie şi pariez că nu li se aplică nici celorlalte persoane de pe „listele de ţinte" ale FAIR şi Media Matters.

De altminteri, nu astfel definesc „islamofobia" grupări precum CAIR care, trebuie să spunem, are o istorie documentată de legături radicale – inclusiv legături cu Hamas şi Frăţia Musulmană – fiind unul dintre conspiratorii-complici necondamnaţi din dosarul Statelor Unite ale Americii împotriva Fundaţiei Pământului Sfânt[198] (organizaţie care finanţa gruparea Hamas[199]). Iată cum defineşte CAIR acest concept: „Islamofobia este prejudecata sau ura intolerantă împotriva islamului şi a musulmanilor. Un islamofob este un individ cu opinii intolerante faţă de islam, promovând prejudecăţile sau ura împotriva musulmanilor"[200].

Pentru ei, partea convenabilă a acestei definiţii este că „intoleranţă" şi „prejudecată" pot însemna ce vor ei să însemne. Este mai mult decât limpede că definiţia dată de CAIR „islamofobiei" se referă la toţi cei care au făcut vreodată cel mai mic comentariu negativ în legătură cu islamul sau cei care i-au convins pe alţii să analizeze critic relaţia dintre islam şi terorismul islamic. Întâmplător, este o listă lungă, care include unele dintre cele mai distinse minţi ale lumii occidentale, de la Tocqueville şi Patton la foşti preşedinţi americani.

Bunăoară, în 1843, faimosul gânditor Alexis de Tocqueville scria că a studiat „din greu" Coranul. Concluzia sa era că „există în lume puţine religii la fel de mortale pentru oameni ca aceea a lui Mahomed"[201].

Se spune că John Quincy Adams, fost preşedinte al Statelor Unite ale Americii şi susţinător al drepturilor sclavilor eliberaţi, a criticat din răsputeri islamul cu vorbe care acum l-ar fi condamnat şi trimis în puşcărie: „Ca parte a religiei sale, El [Mahomed] a declarat război total şi distrugător împotriva restului umanităţii", nota Adams. „Preceptul Coranului este războiul etern împotriva tuturor celor care nu văd în Mahomed profetul lui Dumnezeu."[202]

Generalul George Patton, unul dintre eliberatorii Europei, de asemenea a spus despre islam vorbe nu prea măgulitoare. „Mi se pare sigur", zicea Patton, „că învățăturile fataliste ale lui Mahomed și cumplita degradare a femeilor sunt cauzele principale ale lipsei de progres a arabilor. Ei sunt la stadiul la care se aflau și în jurul anului 700, în vreme ce noi am continuat să ne dezvoltăm."[203]

Liberalul Bill Maher nota că „nu există decât o singură credință care te omoară sau vrea să te omoare dacă desenezi o caricatură a profetului" și că „nu există decât o singură credință care te omoară sau vrea să te omoare dacă renunți la ea". El a mai adăugat că nu e vorba doar despre un mic grup de fanatici[204]. „E ceva mai mult decât un segment marginal". El a adăugat că a compara violența musulmană cu creștinismul este „o porcărie liberală"[205].

Mulți oameni serioși au făcut observații pătrunzătoare despre islam de-a lungul anilor. A arunca, la grămadă, acuzația de „islamofobie" a devenit un fel de lovitură cu copita, un retevei cu care sunt altoiți toți cei care caută (sau spun) adevărul. Scopul său și agenda grupărilor care folosesc acest termen sunt țelul intolerant de a înăbuși orice punct de vedere diferit.

„Islamul are mari pretenții pentru sine însuși", scria cândva răposatul Christopher Hitchens, cunoscut scriitor foarte îndrăgit de elitele stângiste. „În arta sa există ideea preconceptă de a nu reprezenta defel chipul omului. Interdicția de a-l portretiza pe profet – care era doar un alt mamifer mascul – este, se pare, totală. La fel cum sunt interzișii porcul, alcoolul și, în unele societăți musulmane, muzica și dansul. Foarte bine, atunci, să-i permitem unui musulman bun să se abțină riguros de la toate acestea. Dar dacă el pretinde că are dreptul să mă facă și pe mine să mă abțin, acesta este cel mai clar avertisment sau dovadă că are intenții agresive."[206]

Acesta nu este fanatism, sau intoleranță, sau teamă irațională de cineva diferit. Este vorba doar despre cineva care spune adevărul. Cei care intenționează să azvârle cu acuzații de ură, intoleranță și bigotism în capul celor care, ca noi, au curajul să discute și să se îndoiască de unele învățături sau tradiții ale islamului proiectează, de fapt, realitatea propriei uri, intoleranțe și fanatism asupra noastră, a celorlalți.

Nu putem permite ca acuzațiile acestora să ne abată din drum. Tu știi ce este în inima ta, iar eu știu ce este în a mea. Întreabă cu îndrăzneală, spune adevărul, iar restul se va petrece de la sine.

Minciuna numărul 10

„Islamul respectă drepturile femeilor"

Pe de-o parte, trebuie să admitem că au fost comise atrocități împotriva femeilor în numele Islamului, dar, pe de altă parte, trebuie să recunoaștem, de asemenea, că aceste practici nu au nicio legătură cu religia în sine. Acum mai bine de 1 400 de ani islamul a permis femeilor drepturi comparabile celor din legislația internațională referitoare la drepturile omului[207].

Ghena Krayem și Haisam Farache, *Sydney Morning Herald*

Contrar modului în care cultura populară descrie drepturile și privilegiile femeilor musulmane, islamul le dă femeilor multe drepturi, inclusiv dreptul de moștenire, de a lucra în afara casei și de a se educa. Ca în toate culturile și comunitățile, aceste drepturi sunt deseori violate. Acesta este rezultatul intersecției islamului cu normele culturale existente care ar putea fi reflexia unei societăți dominate de bărbați. În comunitățile musulmane, femeile au deseori o puternică influență în familie, la locul de muncă, în religie și în societate, în general[208].

Credințele și viața zilnică a musulmanilor, *PBS Frontline*

Actele violente de terorism în numele islamului au ajuns un loc comun. Mai puțin vizibile, însă nu mai puțin șocante,

sunt actele individuale de cruzime efectuate asupra femeilor în numele islamului radical. În vreme ce unii ar prefera, fără îndoială, să le ignore, cei care comit atacurile își pot găsi lesne justificări pentru ele în legea islamică.

Islamul are apologeți atât în interiorul credinței, cât și în afara ei, care susțin că nu există nimic în preceptele acestei religii care să ducă la oprimarea femeilor sau la violențele împotriva lor. Pentru ei, mereu altcineva este culpabil, o forță sinistră din exterior este responsabilă de situațiile pentru care islamul este pe nedrept învinuit.

Doi musulmani australieni, un imam și un cercetător în domeniul legii islamice a familiei, au scris împreună un comentariu îngrijorător în apărarea *sharia*. Editorialul a fost publicat în *Sydney Morning Herald*, în anul 2008. Cei doi pretindeau că islamul a fost, cu secole în urmă, deschizător de drumuri în domeniul drepturilor femeii și că „atrocitățile... comise împotriva femeilor în numele islamului" – atrocități despre care măcar recunosc că s-au petrecut – „nu au nicio bază în religie". În schimb, ei dădeau vina pe „alți factori, în special practici culturale străine de religia în sine"[209].

Programul de televiziune Frontline, transmis pe Public Broadcasting Service, post subvenționat de guvernul Statelor Unite ale Americii, duce jocul de-a acuzațiile la un nivel superior. Conform *Ghidului pentru profesori* în ceea ce privește „Credințele și viețile cotidiene ale musulmanilor", violarea drepturilor femeilor din comunitățile musulmane „este rezultatul intersecției islamului cu normele culturale existente care ar putea fi reflexia unei societăți dominate de bărbați"[210]. Islamul în sine, par ei să sugereze, este un paradis al femeilor, perturbat doar de un patriarhat violent care este, însă, separat și aparte de religia însăși.

De fapt, Coranul în sine pare să susțină ideea că femeile – cel puțin femeile musulmane – sunt egale cu bărbații când e vorba despre răsplată pentru credința lor:

> Domnul îi auzi (le primi ruga și le răspunse – n. G.B.): „Eu nu las să se piardă nicio faptă plinită de vreunul dintre voi, bărbat sau muiere, deopotrivă unul cu altul! (Coran, Al'Imran 3:195)

> Pe cel ce face o faptă bună – bărbat sau femeie – și este credincios (al monoteismului islamic – n. G.B.), îl vom dărui Noi cu o viață bună. Și Noi îi vom răsplăti pe ei după faptele cele mai bune pe care le-au săvârșit (i.e. Paradisul de după aceea – n. G.B.). (Coran, An-Nahl 16:97)

Versurile acestea se referă la răsplata pe care femeile urmează să o primească după viață, care ar putea fi egale cu ale bărbaților. Dar pe pământ, realitatea e foarte diferită pentru femeile aflate sub autoritatea islamului. O privire în Coran și în alte învățături islamice demonstrează că umilirea femeilor și chiar violențele împotriva lor cu greu pot fi considerate „străine de religie". Mai multe versete coranice trasează o diferență clară între drepturile bărbaților și ale femeilor în diferite situații ale vieții cotidiene – iar bărbații par avantajații acestui tratament.

Un bărbat se poate căsători cu mai multe femei (atâta vreme cât simte că se poate descurca):

> Iar dacă vă temeți că veți fi nedrepți cu orfanii, luați de soții pe acelea care vă plac dintre femei – două, trei sau patru; dar dacă vă temeți că nu veți fi drepți [cu ele], atunci luați una singură sau ce se află în stăpânirea mâinilor voastre drepte. Aceasta [este situația care] vă dă cea mai mică putință de a purcede nedrept. (Coran, An-Nisa 4:3)

Femeile primesc în mod automat mai puțin din moștenire:

> Allah vă poruncește în privința moștenirii copiilor voștri: un fiu are o parte cât partea a două fiice. Dacă sunt mai mult decât două fiice, primesc ele două treimi din ceea ce a lăsat defunctul. Dacă este una singură, capătă ea jumătate. (Coran, An-Nisa 4:11)

Într-un proces, un martor bărbat valorează cât doi martori femei:

> ... Și luați drept martori doi dintre bărbații voștri, iar dacă nu sunt doi bărbați (la dispoziție – n. G.B.), [luați] un bărbat și două muieri, dintre aceia pe care îi acceptați ca martori, așa încât, dacă va greși una dintre ele, să-și amintească una celeilalte... (Coran, Al-Baqara 2:282)

În cazurile de divorț, bărbații au automat mai multe drepturi:

> Muierile divorțate trebuie să aștepte trei menstruații și nu le este îngăduit să ascundă ce a făcut Allah în pântecele lor, dacă ele cred în Allah și în Ziua de Apoi. Iar bărbații lor sunt mai îndreptățiți să le aducă înapoi în acest răstimp, dacă vor împăcare. Ele au drepturi egale cu obligațiile lor, după cuviință. Dar bărbații au o treaptă peste ele. (Coran, Al-Baqara 2:228)

În 2007, într-o apariție în cadrul emisiunii *Today* de la *NBC*, Massoumeh Ebtekar, prima femeie care a făcut parte dintr-un guvern iranian, pretindea că situația femeilor s-a îmbunătățit în țara ei. „Trebuie să treacă timp să schimbi legile în favoarea femeilor," spunea ea, „dar se înregistrează o mulțime de îmbunătățiri."[211]

Presupun că nici nu e greu să îmbunătățești când pornești de la un nivel atât de primitiv. Iată câteva lucruri care le erau încă interzise femeilor conform legii islamice atunci când Ebtekar apărea la televizor, în 2007:

- Să nu poarte nimic pe cap[212].
- Să ceară paşaport fără permisiunea soţului[213].
- Să cânte cum vrea ea[214].
- Să divorţeze de soţ fără motiv (soţul poate, indiferent de motiv)[215].
- Să comită adulter şi să fie lăsată în viaţă[216].
- Să moştenească o parte egală cu a fratelui ei[217].
- Să se uite la sporturi masculine[218] (cu câteva excepţii)[219].
- Să se mărite cu un bărbat care nu este musulman[220].
- Să aibă o relaţie cu altă femeie.
- Să socializeze în public cu bărbaţi[221].
- Să stea pe locurile din faţă ale unui autobuz[222].
- Să candideze la preşedinţie[223].
- Să călătorească, să muncească sau să meargă la şcoală fără permisiunea soţului ei[224].
- Să participe la funeraliile tatălui ei fără permisiunea soţului ei[225].
- Să-şi exprime opoziţia faţă de guvern (nenumărate femei au fost torturate pentru că au făcut-o)[226].
- Să dea interviuri fără permisiune presei străine[227].
- Să menţină custodia copiilor, dacă soţul s-a decis să-şi ia altă soţie[228].
- Să protesteze dacă i-a fost aruncat acid în faţă[229].
- Să decidă să nu aibă copii (lege suspendată)[230].
- Să facă sex în afara căsătoriei[231].
- Să-şi ia licenţa în inginerie, fizică, IT, literatură engleză sau afaceri[232].

Dar femeile din Iran pot măcar conduce maşina, spre deosebire de femeile din alte ţări islamice ca, de pildă, Arabia Saudită[233].

Nimic din aceasta nu i-a oprit pe zevzecii de la revista *Vogue* să numească Teheranul – da, Teheranul! – „noul Aspen"[234]. Se pare că nu şi-au dat seama că, în conformitate cu legea islamică

a Iranului, femeilor nici măcar nu li se permite să schieze neînsoțite pe pârtie[235].

Probabil că singurul verset din Coran care le dă în cea mai mare măsură mână liberă bărbaților asupra femeilor, servește de asemenea ca ghid amănunțit asupra modului în care trebuie pedepsite:

> Bărbații sunt proteguitori ai muierilor, datorită calităților deosebite cu care i-a dăruit Allah și datorită cheltuielilor pe care le fac din bunurile lor. Iar cele evlavioase [dintre femei] sunt ascultătoare și păzitoare ale celor care trebuiesc păzite în absența soților lor pe care și Allah le păzește. Pe acelea de a căror neascultare vă temeți, povățuiți-le, părăsiți-le în paturi și loviți-le. Dar dacă ele revin și ascultă de voi, atunci nu mai căutați pricină împotriva lor. Allah este Cel mai Înalt, Măreț [*Aliyy, Kabir*]. (Coran, An-Nisa 4:34).

Femeile musulmane despre care bărbații lor cred că se poartă cu „neascultare", trebuie admonestate, apoi le trebuie interzise relațiile maritale și după aceea bătute. Din fericire, ele pot fi iertate, câtă vreme se supun, firește.

Alt verset din Coran exprimă voința lui Allah ca femeile să poată fi ținute prizoniere pentru relații sexuale în afara căsătoriei:

> Asemenea vă este oprit să luați femeile căsătorite, afară de acelea care se află sub stăpânirea dreptei voastre. Aceasta e porunca lui Allah pentru voi! (Coran, An-Nisa 4:24).

În tradiția islamică, „cei care se află sub stăpânirea dreptei voastre" este un eufemism pentru sclavii păstrați ca pradă de război.

Justificările coranice pentru tratarea nevrednică și violentă a femeii sunt clare, dar ar mai putea fi unii care speră ca această viziune să se fi schimbat de-a lungul secolelor următoare. În

1997, Yusuf al-Qaradawi, un influent cleric musulman, le spunea telespectatorilor:

> Bărbatul are voie să recurgă la bătaie în câteva cazuri foarte limitate şi numai dacă e vorba despre o soţie care se revoltă împotriva soţului ei. Ea nu va fi bătută, desigur, cu biciul, cu un băţ sau cu o scândură[236].

Aceste spuse sunt extrem de îngrijorătoare dacă ne gândim la foarte răspândita convingere în lumea musulmană că femeile trebuie să li se supună soţilor. Este un fapt confirmat de studiul efectuat în 2013 de Pew Research Center care a întrebat musulmani (atât bărbaţi, cât şi femei): „Trebuie ca soţia să se supună mereu bărbatului ei?" În 20 dintre cele 23 de ţări studiate, cel puţin jumătate dintre cei chestionaţi au răspuns „da"[237].

Concepţiile islamice retrograde faţă de femei nu se limitează la domeniul teoretic. În Pakistan, o femeie poate dovedi că a fost violată doar dacă patru adulţi de un caracter „ireproşabil" pot confirma că penetrarea s-a petrecut cu adevărat[238]. „Ghidul de căsătorie" islamic numit *Un dar pentru cuplurile musulmane* îi sfătuieşte pe bărbaţi asupra celor mai eficiente modalităţi de a-şi bate soţia. (S-a dovedit că este mai eficient s-o faci „cu mâna, sau cu un băţ, sau s-o tragi de urechi")[239]. Iar mutilarea genitală a femeilor, una dintre practicile cele mai barbare concepute de mintea omenească, este practicată în unele părţi ale lumii islamice ca modalitate de a controla, zice-se, dorinţele sexuale ale femeilor.

Am văzut cum se folosesc de Coran islamiştii radicali ai Statului Islamic pentru a justifica ororile indescriptibile care, într-o lume sănătoasă, ar fi fost condamnate deplin de feministe autoproclamate ca Lena Dunham, Susan Sarandon, Jane Fonda, Sandra Fluke şi bărbătoasele prefăcute din National Organization of Women[240].

Pe măsură ce Statul Islamic își extinde granițele în Irak și Siria, informațiile despre femeile ce trăiesc sub *sharia* sunt tot mai cumplite. Un sălbatic din ISIS, pe nume Abu Anas al-Libi, a ucis, se spune, mai mult de 150 de femei și fete care au refuzat să devină „miresele jihadului", adică sclave sexuale ale luptătorilor ISIS[241]. Printre ele, fete de 14, 15 ani, ba chiar și mai tinere. Femeile capturate de Statul Islamic sunt atât de traumatizate de violuri și tortură încât se strangulează una pe cealaltă, sinucigându-se în grup[242]. ISIS a ordonat ca toate fetele și femeile din Mosul, care au între 11 și 46 de ani să fie mutilate genital[243].

Mai rea este soarta femeilor nemusulmane, de exemplu, cele din minoritatea yazidă din nordul Irakului. Supraviețuitoarele au descris în culori lugubre, de Ev Mediu, piețele de sclavi ale califatului:

> Ne-au scos la vânzare. Veneau multe cete de luptători la cumpărat... Uneori aduceau înapoi fete care fuseseră bătute, rănite. Când își reveneau, erau vândute din nou. Până la urmă, au luat toate fetele.[244]

Desigur, „Departamentul de cercetări și *fatwa*" al ISIS s-a străduit să publice o broșură care trasează cu atenție regulile pentru tratamentul sclavelor, inclusiv relațiile sexuale cu cele care nu au atins încă pubertatea. Este intitulat prietenos „Întrebări și răspunsuri despre luarea ostaticilor și a sclavilor" și e împănat de citate coranice[245].

Ținând cont de ce am văzut, nimeni nu ar trebui să fie surprins. Dacă oamenii ar dori măcar să-și deschidă ochii și să se uite la sursele gândirii islamice ar putea vedea că supunerea femeilor este totuna cu viziunea unui califat „modern".

Minciuna numărul 11

„Putem avea încredere în Iran în privința armei nucleare"

Armele nucleare și alte arme de distrugere în masă nu-și găsesc locul în doctrina de securitate și apărare a Iranului și contrazic convingerile noastre fundamentale religioase și etice[246].

Președintele iranian Hassan Rouhani

Suntem, de fapt, mai aproape ca niciodată de înțelegerea bună și cuprinzătoare pe care ne-am dorit-o și, dacă o vom realiza, întreaga lume va fi mai sigură[247].

Secretarul de stat John Kerry

Se pare că Barack Obama are obsesia încheierii unui acord nuclear cu liderii iranieni. În 2007, el promitea cu înflăcărare că va declanșa „o diplomație personală insistentă" pe lângă clericii din Teheran[248]. Chiar și Hillary Clinton își bătea joc de Obama pe atunci, spunând că e „naiv" în probleme de politică externă[249].

Dacă am vorbi măcar cu adversarii noștri! Acesta e refrenul pe care l-am auzit de multe ori de-a lungul istoriei, deseori de la oameni care presupuneau, în mod eronat, că fiecare conducător este lucid și receptiv când vine vorba despre diplomație. De fapt, era poziția pe care au avut-o mulți inși de stânga în cea mai mare parte a Războiului Rece, protestând împotriva lui Ronald Reagan, „belicosul" care întărea armata pentru

confruntarea cu Uniunea Sovietică. Mereu şi mereu i-am auzit pledând pentru o „coexistenţă paşnică" cu sovieticii. Negări, discuţii...

Când Reagan, Margaret Thatcher, papa Ioan Paul al II-lea, Lech Wałęsa şi alţii s-au ridicat împotriva ameninţării şi apoi au răsturnat guvernele comuniste, minciunile pe care acei tipi de stânga le-au spus, au fost date în vileag. De fapt, am aflat noi, era foarte adevărat că mulţi sovietici ar fi dorit să invadeze sau să distrugă Statele Unite ale Americii. Din convingerea că viitorul omenirii era în comunism, plănuiseră cucerirea Europei occidentale şi apoi a Americii.

Stânga s-a înşelat în timpul Războiului Rece. Şi azi se înşală şi mai mult în privinţa Iranului.

După ce a fost reales în 2012, Obama şi-a intensificat eforturile în privinţa acordului cu Iranul şi a cerut negocieri „mai serioase şi substanţiale"[250] pe tema ambiţiilor nucleare ale Teheranului.

Trei ani mai târziu, după ce a negociat un acord care ar putea permite Iranului să dezvolte producţia nucleară în scopuri „paşnice", secretarul de stat John Kerry[251] triumfa: „Este un acord bazat pe transparenţă, responsabilitate, control"[252].

Făcându-se ecoul lui Kerry, preşedintele Obama a pretins în mod repetat că Iranul nu intenţionează să realizeze arma nucleară – citând o presupusă *fatwa* dată de liderul suprem spiritual al Iranului, ayatollahul Ali Khamenei, care susţine că a avea o asemenea armă ar fi împotriva islamului.

După cum spunea Obama, se sărbătorea „un acord care le permite iranienilor să profite de puterea nucleară în scopuri paşnice, în vreme ce noi avem siguranţa absolută că putem verifica faptul că ei nu intenţionează să fabrice o armă nucleară". Preşedintele a adăugat că „dacă e adevărat ceea ce susţin ei, adică nu şi-au propus să obţină o armă nucleară, căci, de fapt,

conform liderului lor suprem, obținerea unei arme nucleare ar fi contrară credinței lor, dacă acest lucru e adevărat, ar putea exista posibilitatea să ajungem la un acord"[253].

OK, în regulă. Doar că nu este adevărat.

După cum concluziona un articol recent din *US News & World Report,* nu există nicio dovadă că ayatollahul Khamenei ar fi dat această *fatwa*[254]. Și, chiar de-ar fi, de ce, Doamne-iartă!, l-am crede? James S. Robbins, unul dintre principalii experți în chestiuni de securitate națională al American Foreign Policy Council, a întreprins unele cercetări suplimentare pe tema acestei presupuse *fatwa.* Iată ce a scris:

> Textul care se apropie cel mai mult de un document oficial poate fi găsit pe pagina de internet a Misiunii permanente iraniene la Națiunile Unite. În acest material, datat 19 februarie 2012, se spune: „Națiunea iraniană nu a încercat și nici nu va încerca să obțină arme atomice. Nu încape nicio îndoială că liderii care iau decizii în țările care ni se opun, știu bine că Iranul nu și-a propus să obțină arme nucleare, pentru că Republica Islamică, din punct de vedere logic, religios și teoretic, consideră că posesia armelor nucleare este un păcat grav și crede că proliferarea unor asemenea arme este fără sens, distructivă și periculoasă". Totul este nemaipomenit, dar nu este chiar o *fatwa.* Nu face nicio referire la Coran ori la alte texte sau tradiții islamice, așa cum fac în mod tradițional alte edicte religioase. Mai degrabă oferă impresia unei declarații de politică guvernamentală și, în felul acesta, poate fi schimbată în funcție de situație. De fapt, chiar și *fatwa* veritabile pot fi amendate și schimbate în funcție de circumstanțe[255].

În 2012, Alireza Forghani, un guvernator iranian și consilier al ayatollahului Khamenei, a scris un articol foarte popularizat în Iran, în care se spune că musulmanii trebuie să obțină arma atomică. „Lumea islamică trebuie să se ridice și să strige

că o bombă nucleară este dreptul nostru", scria Forghani, „şi să tulbure visurile pe care şi le-au făcut America şi Israelul"[256].

Acesta e adevărul şi e foarte simplu: radicalii care deţin puterea în Iran vor să ne distrugă. Vor să ne omoare. Dar nu trebuie să mă credeţi pe mine – au spus-o ei înşişi. Există o frescă în capitala iraniană Teheran – o pictură murală pe care nimeni n-ar fi îngăduit-o dacă n-ar fi reflectat opinia guvernului iranian – care cuprinde şi vorbele „Jos Statele Unite ale Americii" scrise în engleză. E destul de ameninţător, dar mult mai ameninţătoare este traducerea în persană, scrisă sub pictura murală: „Moarte Statelor Unite ale Americii"[257].

„Moarte Americii" este o lozincă pe care o strigă iranienii tot timpul – în timpul mitingurilor politice şi chiar în timpul rugăciunilor de vineri. Este adesea însoţită de arderea unui drapel american.

În martie 2015, Ali Khamenei, liderul suprem iranian şi cleric de frunte musulman, scanda „Moarte Americii" în timpul unui discurs rostit în faţa unei mulţimi frenetice din Iran[258]. Striga aceste vorbe în vreme ce preşedintele Obama îl numea pe acelaşi Khamenei drept motivul pentru care ar trebui să ne încredem în Iran pe tema acordului nuclear.

Chiar negociem cu tipii ăştia?

Chiar îi ajutăm să se înzestreze nuclear?

Suntem nebuni?

Iranienii nu vor să ne fie prieteni. Nu vor o coexistenţă paşnică.

Vor ca noi, Marele Satan, să dispărem.

A spune altceva este o minciună periculoasă.

Benjamin Netanyahu, prim-ministrul Israelului, înţelege asta. Netanyahu le-a spus americanilor că un Iran nuclear este o ameninţare cu mult mai mare decât ISIS[259]. El a stăruit pe lângă americani să-i asculte avertismentele, dar, practic, a fost

ignorat de administrația Obama. Președintele a refuzat chiar să-l întâlnească pe Netanyahu cu ocazia unei recente vizite la Washington. În ciuda relațiilor reci cu Casa Albă, mesajul lui Netanyahu a fost întâmpinat călduros în sala Congresului american, unde a fost primit cu brațele deschise ca un erou, așa cum și merită.

„Odată ce Iranul, cel mai important stat terorist din timpurile noastre, va face rost de arma nucleară", a avertizat Netanyahu, „va fi de o sută de ori mai periculos, de o mie de ori mai periculos și mai distructiv"[260].

Neatanyahu vede dincolo de minciunile sfruntate spuse în Occident de diplomații iranieni – și nu sunt puține. De exemplu, referitor la Vechiul Testament, Mohammad Javad Zarif[261], ministrul iranian de externe, afirmă: „Dacă ai citi Cartea Esterei, ai vedea că un rege iranian i-a salvat pe evrei"[262]. Iranul, vezi tu, ar fi un *prieten* istoric al poporului evreu și nu ar avea nici cea mai mică intenție să distrugă Israelul. Afirmații de genul acesta sunt puse în circulație prin comunicate de presă și documente de Ministerul iranian al informațiilor, Departamentul de Stat al Statelor Unite ale Americii și de alți lachei ai regimului iranian.

Dar săpați ceva mai adânc și veți vedea că Iranul își recunoaște pe față intenția de a face rost de arme nucleare și de a distruge Israelul. Au tendința să spună asta în farsi, ca vorbele lor să nu fie preluate de presa occidentală, dar fiți atenți la următoarele citate:

- PREȘEDINTELE IRANIAN MOHAMMAD HATAMI[263] (2000): „Dacă ne-am supune legilor cu adevărat legitime, ar trebui să mobilizăm întreaga lume islamică pentru a ne confrunta fățiș cu regimul sionist... Dacă ne-am supune Coranului, ar trebui să ne mobilizăm cu toții să-i ucidem"[264].

- AYATOLLAHUL ALI KHAMENEI (2001): „Este misiunea Republicii Islamice a Iranului să șteargă Israelul de pe harta acestei regiuni"[265].
- YAHYA RAHIM SAFAVI, FOSTUL COMANDANT AL GĂRZII REVOLUȚIONARE IRANIENE (2008): „Cu ajutorul lui Dumnezeu, a sosit vremea pentru sentința la moarte a regimului sionist"[266].
- MOHAMMAD HASSAN RAHIMIAN, REPREZENTANTUL LUI KHAMENEI LA FUNDAȚIA MOUSTAZAFAN (2010): „Am construit rachetele care ne permit ca, atunci când va fi necesar, să înlocuim (sic!) Israelul în întregime cu un mare Holocaust"[267].
- MOHAMMAD REZA NAQDI, COMANDANTUL FORȚEI PARAMILITARE BASIJ (2011): „Le recomandăm [sioniștilor] să-și strângă lucrurile și să se întoarcă în țările lor. Iar dacă se încăpățânează să rămână, trebuie să știe că va veni vremea când nu vor avea timp nici măcar să-și facă boccelele"[268].
- AYATOLLAHUL KHAMENEI (2012): „Regimul sionist este o celulă canceroasă care va fi extirpată"[269].
- AHMAD ALAMOLHODA, MEMBRU AL ADUNĂRII EXPERȚILOR (2013): „Distrugerea Israelului este ideea Revoluției islamice din Iran și unul dintre principiile regimului islamic iranian. Nu putem pretinde că nu intenționăm să intrăm în război cu Israelul"[270].
- HOJATOLESLAM ALI SHIRAZI, REPREZENTANTUL LUI KHAMENEI ÎN GARDA REVOLUȚIONARĂ (2013): „Regimul sionist va fi distrus în curând și generația noastră va fi martora distrugerii sale"[271].
- AYATOLLAHUL KHAMENEI (2014): „Acest regim barbar, sângeros, infanticid al Israelului, care nu cruță nimic, nu are alt leac decât să fie anihilat"[272].

- HOSSEIN SALAMI, COMANDANT ADJUNCT AL GĂRZII REVOLUȚIONARE (2014): „Vă vom vâna, israelieni, din casă în casă și vom răzbuna fiecare strop de sânge al martirilor noștri din Palestina, iar acesta este momentul în care națiunile islamice se deșteaptă pentru a te înfrânge"[273].
- HOSSEIN SALAMI (2014): „Suntem conștienți azi că regimul sionist este încet-încet șters de pe fața pământului și că, într-adevăr, nu va trece mult și nu va mai exista urmă de regim sionist pe fața pământului"[274].
- HOSSEIN SHEIKHOLESLAM, SECRETARUL GENERAL AL COMITETULUI PENTRU SPRIJINUL INTIFADEI PALESTINIENE (2014): „Chestiunea distrugerii Israelului este importantă, nu contează pe ce cale. Vom aplica, desigur, strategia imamului Khomeini și a conducătorului Khamenei în problema distrugerii sioniștilor. Regiunea nu-și va găsi liniștea câtă vreme va exista Israelul aici"[275].
- MOHAMMAD ALI JAFARI, COMANDANTUL-ȘEF AL GĂRZII REVOLUȚIONARE (2015): „Gărzile Revoluționare vor lupta pentru a pune capăt regimului sionist... Nu ne vom găsi liniștea defel pînă când acest exemplu total al viciului nu va fi șters cu totul din geopolitica regiunii"[276].

Să amenințI cu anihilarea o țară înarmată atomic nu este ceea ce ar face un guvern care acționează rațional sau judecă faptele prin prisma propriilor interese. După cum am spus în primul capitol, liderii iranieni sunt călăuziți de credința întoarcerii iminente a celui de-al doisprezecelea imam, o reîntoarcere care concide cu distrugerea lumii și cu Ziua judecății. Conform mai multor istorii din *hadith*, întoarcerea lui Mahdi este precedată de conflictul total care cuprinde Orientul Mijlociu. Oficialii regimului iranian au declarat că Mahdi nu poate veni în actuala situație: numai războiul și distrugerea finală

a Israelului pot aduce Sfârşitul vremurilor[277]. După cum ar fi spus însuşi Mahomed, conform unui *hadith*:

> Ultima oră nu va putea putea veni până ce musulmanii nu vor lupta împotriva evreilor şi musulmanii îi vor ucide, iar evreii se vor ascunde după o piatră sau un copac şi piatra sau copacul ar spune: „Musulmane, sau slujitor al lui Allah, în spatele meu se află un evreu, vino şi omoară-l..."[278]

Cu alte cuvinte, anihilarea Israelului este pasul următor care trebuie făcut pentru a asigura reîntoarcerea lui Mahdi.

Ultimul discurs al preşedintelui iranian Mahmoud Ahmadinedjad la Naţiunile Unite, în 2012, conţinea numeroase aluzii retorice la profeţia şiită a întoarcerii celui de-al doisprezecelea imam. „Dumnezeu Atotputernicul ne-a făgăduit un om al blândeţii, un om care iubeşte oamenii şi care iubeşte justiţia absolută, un om care este o fiinţă umană perfectă şi care este numit imamul al-Mahdi, un om care va sosi în compania lui Iisus Hristos, pacea fie cu el, şi a celui drept", spunea el. „Sosirea acestui Salvator final va marca un nou început, o renaştere şi o resurecţie."[279] Dar, Ahmadinedjad nu a evocat cu atâta vehemenţă venirea lui Mahdi într-un discurs cu uşile închise într-o moschee din Teheran, ci şi-a rostit discursul la cel mai prestigios forum internaţional din lume.

Alţi membri ai conducerii politico-religioase a Iranului consideră că destinul naţiunii lor este legat de apariţia lui Mahdi şi percep evenimentele din trecutul şi viitorul Iranului drept semne ale întoarcerii sale. Agenţia de presă Reuters relata că Ruhollah Hosseinian, politician şi cărturar islamic, a numit revoluţia iraniană din 1979 „preludiul apariţiei lui Mahdi"[280]. El mai crede că alianţa dintre trupele iraniene şi Hezbollah în Siria este împlinirea unei profeţii din secolul al VIII-lea şi un alt „semn al venirii sfinţeniei sale", pentru că o profeţie islamică

vorbește despre armate „cu steaguri galbene"[281], asemănătoare celor pe care le are Hezbollah.

Într-un articol publicat în *Times of Israel,* analistul iranian Saeed Ghasseminejad își relata conversația unuia dintre savanții atomiști iranieni – ucis mai târziu de o mașină-capcană[282] – cu ayatollahul Azizollah Khoshvaght, membru al cercului apropiaților liderului suprem, ayatollahul Khamenei. Omul de știință l-a întrebat pe ayatollahul Khoshvaght când va apărea Mahdi. I s-a răspuns: „Depinde de ce faceți la Natanz"[283]. După cum se știe, Natanz este una dintre cele mai importante instalații nucleare iraniene.

Conform aceluiași Ghasseminejad, se spune că un alt cleric, ayatollahul Ali Saeedi – reprezentantul personal al conducătorului suprem pe lângă Garda revoluționară iraniană – ar fi spus: „Ayatollahul Khamenei pregătește reapariția lui Mahdi și Garda revoluționară este instrumentul care o va face"[284]. Conducători de frunte ai Iranului se consideră a fi ei înșiși instrumentele pentru reîntoarcerea lui Mahdi.

Sunt credințele înflăcărate ale unor oameni care au stat de partea cealaltă a mesei, negociind cu diplomații Statelor Unite ale Americii legitimitatea programului nuclear iranian.

Dacă Iranul obține o armă nucleară, există posibilitatea, dacă nu probabilitatea, că o vor folosi pentru a distruge Israelul și a amenința Statele Unite ale Americii.

Știm acest fapt pentru că liderii lor au spus-o de nenumărate ori.

Minciuna numărul 12

„Frăția Musulmană este un grup islamic moderat, care aparține mainstream*-ului politic"*

Denumirea Frăția Musulmană este un termen-umbrelă pentru o varietate de mișcări, în cazul Egiptului, un grup extrem de eterogen, în mare măsură secular, care s-a ferit de violență și a acuzat al-Qaida că pervertește islamul... Și-au propus obiective sociale, îmbunătățirea ordinii politice...[285]

James Clapper, director al National Intelligence, 2011

Ținta noastră este Allah. Profetul este conducătorul nostru. Coranul este legea noastră. Jihadul este calea noastră. Să murim pe calea lui Allah este speranța noastră cea mai mare. Allahu-Akbar! Allahu-Akbar![286]

Slogan al Frăției Musulmane

Hassan al-Banna a creat Frăția Musulmană sau Ikhwan (se pronunță *ik-wahn*) cum i se spune în arabă, în 1928, ca o modalitate de a reîntemeia califatul. Încă de pe-atunci a numărat printre membrii săi importante repere jihadiste, cum ar fi Sayyid Qutb și Ayman al-Zawahiri[287]. Grupul, care a crescut haotic și necontrolat, are acum filiale în țări din toate colțurile lumii, inclusiv una în Statele Unite ale Americii, foarte conectată și tot mai puternică.

În 2011, lungul braț egiptean al Frăției a cucerit puterea, după ce l-a înlăturat pe Hosni Mubarak în timpul Primăverii arabe.

Au făcut asta cu ajutorul activ și adesea vocal al administrației Obama[288]. Secretarul de stat Hillary Clinton s-a întâlnit cu liderul de-atunci al Frăției Musulmane, Mohammad Morsi[289], în Cairo[290]. (Trei ani mai târziu, Morsi a fost judecat de un tribunal egiptean pentru rolul său în timpul revoltelor și a fost condamnat la moarte)[291]. Ar putea părea surprinzător, numai că, doi ani mai devreme, Obama i-a invitat pe membrii Frăției la discursul susținut la Cairo[292].

Președintele Obama și directorul serviciului secret, James Clapper, credeau, după cum se pare, că Frăția Musulmană reprezintă alternativa bună a islamiștilor, spre deosebire de „tipii cei răi" din al-Qaida și ISIS. Frăția, în viziunea lor, era moderată, general acceptată și demnă de sprijinul american.

Nimic nu putea fi mai neadevărat.

FBI a descoperit aproape accidental arhivele Frăției Musulmane din America de Nord. Dacă Ismail Elbarasse nu ar fi fost reținut la Chesapeake Bay Bridge alături de soția sa, în 2004, ne-am putea încă iluziona cu gândul că Frăția și grupările afiliate din America ar fi simple asociații seculare de susținere. Așa cum pretindea că sunt o altă organizație care face lobby identitar, un fel de NAACP[293] sau de Ligă catolică pentru musulmani.

Dar faptul că soția lui Elbarasse a fost prinsă filmând structura de susținere a podului peste golful Chesapeake din mașină, a stârnit suspiciuni. După ce autoritățile au oprit mașina, au descoperit că pe numele lui Elbarasse fusese emis un mandat de aducere. Se pare că acesta era martor într-un caz referitor la colectarea de fonduri pentru Hamas. În consecință, FBI a solicitat un mandat de percheziție pentru casa celor doi soți. Într-o fosă din beciul casei lor din Annandale, Virginia, s-au descoperit în jur de 80 de cutii cu documente[294].

Hârtiile confirmau ceea ce mulți experți în contraterorism bănuiau de ceva vreme: multe grupuri musulmano-americane

erau controlate de Frăția Musulmană, iar obiectivele lor, după cum rezulta cu claritate din documente, nu erau deloc pașnice.

Printre actele descoperite era unul intitulat „Memorandum explicativ asupra strategiei generale a grupului în America de Nord". Datat 22 mai 1991, memoriul era redactat de Mohammad Akram, membru al consiliului de conducere al Frăției Musulmane și lider Hamas, și fusese aprobat de Consiliul consultativ al Frăției. Sunt 16 pagini înfricoșătoare. Iată câteva pasaje-cheie:

> Procesul de instalare este un „proces jihadist civilizator" în toate aspectele. Ikhwan [Frăția Musulmană, în arabă] trebuie să-și dea seama că activitatea lor în America este un fel de mare jihad, cu scopul de a elimina și distruge civilizația occidentală din interior și a-i „sabota" vatra cu mâinile lor și cu cele ale credincioșilor, în așa fel încât să fie eliminată, iar religia lui Dumnezeu să fie victorioasă asupra tuturor celorlalte religii[295].

Akram dorea ca acest document să fie cunoscut doar de membrii Frăției, însă în 2007 FBI l-a prezentat ca probă într-un proces de finanțare a terorismului[296]. Prin urmare, planul Frăției Musulmane de a transforma America într-o societate islamistă a devenit public pentru prima dată.

Contrar opiniei pacifiștilor și apologeților, Frăția musulmană nu doar că a dat naștere celor mai criminale grupări teroriste din lume, dar este la fel de hotărâtă să distrugă democrația seculară occidentală ca și verișorii ei mai violenți. După spusele lui Mohammad Badie[297], călăuzitorul suprem al Frăției: „rezistența este unica soluție împotriva aroganței și tiraniei sionisto-americane"[298]. El indică și cum trebuie să funcționeze „rezistența": „Progresul și schimbarea pe care le caută națiunea [musulmană] pot fi obținute doar prin creșterea unei generații de jihadiști care să meargă în căutarea morții, după cum inamicii noștri sunt în căutarea vieții".[299]

Frăția Musulmană este decisă să poarte pe termen lung un „jihad de civilizație", sintagmă folosită de Frăție și pomenită în *Memoriul explicativ,* unde face distincția dintre acesta și formele mult mai violente de jihad. Din anumite puncte de vedere, pe termen lung, acest tip de jihad reprezintă o amenințare mult mai subtilă pentru Occident. Chiar dacă nu implică vestele cu explozibili ale sinucigașilor și nici decapitarea necredincioșilor, acesta este un plan de a influența și a infiltra societățile occidentale prin *dawa,* care înseamnă, literal, chemarea nemusulmanilor să adere la islam sau prozelitism. „Vom cuceri Europa, vom cuceri America, nu cu sabia, ci cu *dawa*"[300], spune Yusuf al-Qaradawi. *Dawa* este arma de bază a jihadului camuflat dus de Frăția Musulmană.

Țelul Frăției nu e altul decât islamizarea societăților noastre libere. Ei acționează pentru materializarea acestui obiectiv cu ajutorul războiului politic și psihologic care înseamnă subversiunea culturală, cooptarea liderilor de vârf, operațiuni de influențare, propagandă și alte mijloace prin care să impună societăților occidentale *sharia* picătură cu picătură[301].

Este un efort extrem de bine coordonat care face de rușine, batjocorește și-i intimidează pe oponenți, convingându-i, pe de altă parte, pe aliați și pe chibiți că *sharia* și supunerea față de islam sunt cea mai bună soluție. „Ar trebuie să fim cu toți foarte atenți să nu fim colonizați de ceva care să provină din această societate consumeristă", spunea Tariq Ramadan[302], nepotul fondatorului Frăției Musulmane, Hasan al-Banna. „Ar trebui ca noi, cu înțelegerea noastră a islamului, cu principiile noastre, să colonizăm pozitiv Statele Unite ale Americii."[303] (Aceste vorbe sunt spuse de cel pe care revista *Time* l-a pus pe lista celor mai importanți „gânditori" ai lumii[304] și pe care *Slate* îl numea „unul dintre cei mai importanți intelectuali ai lumii"[305] și „Martin Luther al musulmanilor"[306].)

Planul Frăției începe cu crearea unor mici enclave musulmane, comunități separate cu totul de legile seculare ale națiunilor noastre, în care musulmanii sunt liberi să trăiască urmând preceptele *sharia*. „Dacă ar fi să-i convingem pe lideri și legiuitori de dreptul nostru de a trăi conform credinței noastre – ideologic, legislativ și etic – fără a le impune altora viziunea noastră sau a le face rău, am depăși o barieră uriașă în calea întemeierii unui stat islamic"[307], spunea Qaradawi. Este exact ce se întâmplă la această oră în Europa, unde au răsărit echipe de justițiari *sharia* care interzic alcoolul și-i apostrofează pe cei care nu se îmbracă suficient de modest[308].

Esențiale pentru planurile Frăției sunt refuzul asimilării și păstrarea viziunii supremației islamice a *dar al-Islam* (casa islamului) în opoziție cu *dar al-harb* (casa războiului, mai precis restul lumii). În acest punct, atașamentul Frăției Musulmane față de *dawa* devine problematică pentru noi, americanii, care considerăm Constituția noastră legea pământului pentru toți cetățenii țării, indiferent de religie.

Acesta este jihadul de civilizație în derulare – un program de acțiune paralel, dar mult mai subtil, în comparație cu jihadul violent dus de ISIS și al-Qaida. Ambele le sunt necesare pentru a-și atinge scopul. Ambele funcționează.

Unul dintre cele mai îngrijorătoare lucruri referitor la Frăția Musulmană este modul alunecos în care acest grup respinge orice asociere cu principiile supremației islamice pe care le-a adoptat. Aparent n-au nicio problemă cu aceste neadevăruri, conceptul minciunii în apărarea islamului nu este doar permis, ci chiar încurajat. *Nădejdea călătorului*, un text juridic citat de mulți savanți islamici și un îndrumar de nădejde pentru Frăția musulmană, îi sfătuiește:

> Să spunem clar că minciuna este uneori permisă pentru anume scop... Când este posibil să atingi asemenea scop

minţind şi nu spunând adevărul, este permis să minţi dacă a-ţi atinge scopul este admisibil şi e obligatoriu dacă scopul este obligatoriu[309].

Această strategie este cunoscută ca doctrina islamică *taqqiya* – a minţi pentru islam. În cartea a treia a Coranului, Al'Imran, la versetul 28 scrie: „Dreptcredincioşii să nu-i ia pe necredincioşi drept aliaţi (*Auliya*) în locul dreptcredincioşilor. Cel care face asta nu va mai avea legătură cu Allah, *afară de situaţia în care căutaţi o pavăză să vă feriţi de ei*" (subl. G.B.).

Doctrina *taqqiya* este folosită pentru a ţine secret, a deturna sau a masca credinţa sau convingerile cuiva cu scopul de a deruta adversarul. Este o stratagemă clasică folosită de Frăţia Musulmană când le spune occidentalilor ceva şi opusul susţinătorilor ei. Din acest motiv, Essam el-Errian, membru în consiliul de conducere al Frăţiei egiptene, declara pentru *New York Times* în momentele cele mai intense ale Primăverii arabe: „Intenţionăm să aplicăm reforme pentru toată lumea şi să acordăm drepturi tuturor: nu doar pentru Frăţia Musulmană, nu doar pentru musulmani, ci pentru toţi egiptenii"[310]. Ei nu voiau să facă nimic de genul ăsta. Îndată ce Frăţia şi-a consolidat puterea, creştinii aparţinând de Biserica Coptă au fost masacraţi şi persecutaţi[311].

Frăţia Musulmană s-a integrat în cultura americană folosindu-se de diverse asociaţii de faţadă (care nu duceau cu ele povara violenţei sau a terorismului) pentru a-şi promova cauza. De exemplu, Frăţia a creat Asociaţia Studenţilor Musulmani, care a organizat în campusurile universitare nenumărate alte grupuri: Asociaţia Sociologilor Musulmani, Asociaţia Oamenilor de Ştiinţă şi a Inginerilor Musulmani, Asociaţia Medicală Islamică, Asociaţia Comunităţii Islamice şi altele[312]. De asemenea, în anii 1970, Frăţia Musulmană a format şi alte asociaţii studenţeşti, inclusiv Adunarea Tinerilor Arabi Musulmani,

Tinerii Musulmani din America de Nord și Societatea Islamică din America de Nord[313].

Deja unele guverne și-au dat seama de pericolul reprezentat de Frăția Musulmană. În noiembrie 2014, guvernul din Emiratele Arabe Unite a publicat o listă cu organizații teroriste, în care nu exista nicio distincție între ISIS, al-Qaida, Boko Haram și Frăția Musulmană[314].

Nu e și cazul guvernului Statelor Unite ale Americii. Conducătorii noștri par să creadă că tipii ăștia sunt prietenii noștri.

Stephen Coughlin, ofițer de contrainformații, își amintește că, în octombrie 2011, indivizi asociați cu Frăția Musulmană din Statele Unite ale Americii au scris Casei Albe cerând un „embargo sau o întrerupere" a diseminării „informațiilor sau materialelor care se referă la terorismul islamic". Aparent, cuvintele *terorism* și *islam* nu puteau fi folosite în aceeași propoziție. Frăția cerea recalificarea sau „epurarea" angajaților de la Casa Albă care aveau legătură cu astfel de materiale. Imediat după aceea, spune Coughlin, John Brennan, unul dintre consilierii cei mai importanți la vremea aceea, acum director al CIA, le-a răspuns: „Vă împărtășim îngrijorarea în legătură cu recentele și nefericitele incidente și luăm măsuri pentru a ne asigura că vom găsi urgent soluții pentru problemele semnalate"[315].

Brennan a dispus crearea de urgență, la Casa Albă, a unei unități care să reunească toate agențiile de informații. El a declarat că persoanele sau documentele considerate de Frăția musulmană „părtinitoare, false sau extrem de ofensatoare" vor fi înlăturate[316]. Este doar o mostră din politica administrației de la Casa Albă de a se abate din drum pentru a face pe plac Frăției, chiar trimițând oficiali importanți, cum ar fi directorul FBI, la întâlniri cu liderii organizației, în ciuda obiecțiilor Congresului[317].

Campania Frăției Musulmane de a-i intimida și a-i reduce la tăcere pe oficialii de la Washington care fac legătura dintre islam și terorism funcționează perfect. Raportul Comisiei de investigare a atentatelor de la 11 septembrie a folosit cuvântul *jihad* de 126 de ori, *musulman* de 145 de ori și *islam* de 322 de ori[318]. Un deceniu mai târziu, aceste cuvinte au fost practic interzise în documentele oficiale ale guvernului Statelor Unite ale Americii. *Counterterrorism Analytical Lexicon* și *National Intelligence Strategy* din 2009, documente redactate de FBI, nu menționează deloc termenii jihad, musulman sau islam. În locul acestora, se referă la „extremismul violent" în general[319].

Nebunie curată! Vrem să-i înțelegem pe acești oameni și grupările din care fac parte cum sunt cu adevărat – și nu ceea ce am vrea noi să fie. Frăția este în centrul unui jihad de civilizație. Nu este (încă) nici sângeros, nici violent, dar este la fel de amenințător pentru supraviețuirea pe termen lung a Constituției noastre ca planurile jihadiștilor iranieni sau ai Statului Islamic.

Minciuna numărul 13

„Islamul respectă libertatea de exprimare"

Standardul coranic al libertății de vorbire promovează gândirea independentă, încurajând, în același timp, dezacordul respectuos... Pe scurt, islamul pledează pentru libertatea de exprimare, promovând în același timp un discurs moral care să-i determine pe musulmani să atingă un standard superior de înțelepciune[320].

Qasim Rashid, autor și avocat, *USA Today*

Poziția noastră de bază este că Primul Amendament înseamnă că fiecare este liber să fie fanatic sau chiar idiot[321].

Ibrahim Hooper, Council on American-Islamic Relations

Ca americani, înțelegem importanța dreptului la libertate de opinie și de exprimare. Musulmanii americani prețuiesc acest drept în numele tuturor cetățenilor americani și nu se vor da în lături să îl apere de va fi nevoie[322].

Islamic Circle of North America

La 3 mai 2015, Nadir Soofi și Elton Simpson care locuiau împreună, au călătorit 1 600 de kilometri din Phoenix, Arizona, până în Curtis Culwell Center, în Garland, Texas, unde American Freedom Defense Initiative (AFDI) inaugura expoziția-concurs dedicată lui Mahomed[323]. Acești doi „lupi

singuratici" înarmați cu arme de asalt AK-47, îmbrăcați cu veste antiglonț, au năvălit spre intrarea centrului unde avea loc întrunirea și au deschis focul asupra poliției și gărzilor de securitate care patrulau afară.

Un agent de securitate a fost împușcat în gleznă, iar cei aproape 200 de participanți au fost norocoși că un ofițer de poliție i-a împușcat pe cei doi atacatori înainte să-și ducă la capăt crima în masă cu miros de jihad[324].

FBI a stabilit rapid că Soofi și Simpson erau musulmani radicali care frecventau forumurile ISIS de pe internet, descărcau filme jihadiste și jurau credință lui *Amir al-Mu'minin* – „conducătorul credinței" din Statul Islamic. De fapt, ISIS și-a asumat responsabilitatea atacurilor și a promis că vor urma multe altele.

Concursul „Desenează-l pe Mahomed" și ADFI sunt opera Pamelei Geller[325], probabil cea mai neobosită voce împotriva jihadismului domestic și *shariei* tot mai extinse în America de azi. Ei nu-i este teamă să-i scoată pe oameni din confortul lor, spunându-le adevăruri neplăcute. Prin urmare, și-a făcut o mulțime de dușmani de ambele părți.

A ales să organizeze convenția în Garland pentru că era același loc unde, în ianuarie, avusese loc conferința „Alături de profet". Geller și alți circa două mii de susținători au protestat împotriva acestui eveniment care avea loc la doar câteva săptămâni după masacrul de la *Charlie Hebdo* din Paris.

Cu prilejul concursului cu premii de zece mii de dolari, Geller a declarat: „Acest eveniment susține libertatea de exprimare și va arăta că americanii nu vor fi reduși la tăcere de agresivele intimidări islamice. Este o poziție crucială pe care trebuie s-o susținem pentru că atacurile islamice asupra libertății de exprimare, libertatea noastră cea mai de preț, sunt tot mai insistente". Geller i-a avertizat pe cei care intenționau să participe la

eveniment că exista o prezență masivă a trupelor de securitate. Dar a adăugat: „Dacă nu le vom arăta jihadiștilor că nu ne pot face să tăcem de frică, jihadul împotriva libertății va deveni și mai agresiv"[326].

S-a dovedit că avea dreptate pe jumătate. Geller și grupul ei au demonstrat că nu le este frică să-și apere drepturile în fața adevăratelor amenințări. Cu toate acestea, jihadul împotriva libertății a devenit și mai periculos.

Nu e surprinzător că ISIS și-a asumat meritele că ar fi inspirat atacul de la Garland[327]. Sau că unul ca Anjem Choudary[328], imamul extremist cu mare trecere la presă, i-a putut spune lui Geller, la *Fox News*, că „știa care sunt consecințele"[329] dacă organizează un concurs pentru reprezentarea lui Mahomed – un act pe care mulți musulmani, nu doar jihadiști, îl consideră o gravă insultă[330].

Nu, adevărata insultă a fost graba cu care presa a condamnat-o pe Geller și a blamat-o pentru organizarea evenimentului dedicat libertății de exprimare, susținând că ar fi inspirat un act jihadist violent.

Incidentul de la Garland abundă în ambiguități. Avem un grup de americani, reuniți pașnic pentru a-și exercita drepturile rezultate din Primul Amendament. Ei sunt atacați cu armele de indivizi care intenționau să-i ucidă pentru că se uitau la niște caricaturi. Pentru curajul lor în fața terorii, *New York Times* și-a îngăduit să le spună lui Geller și susținătorilor ei că libertatea lor de vorbire este inferioară... Mă rog, tipul de libertate de expresie pe care *Times* îl consideră acceptabil.

„Este mai presus de orice îndoială că imaginile care ridiculizează religia, oricât de ofensatoare pot fi ele pentru credincioși, intră în categoria libertății de expresie în Statele Unite ale Americii și în cele mai multe democrații occidentale", scriau editorialiștii ziarului *New York Times*, la câteva zile după atac.

„De asemenea, nu se pune problema cât de ofensatoare ar fi imaginile, ele nu justifică asasinatul şi intră în sarcina liderilor de toate credinţele religioase să le explice asta credincioşilor."

Articolul ar fi trebuit să se încheie cu această frază – scurt, liniştitor şi fără cusur. În schimb, redactorii au decis să distribuie masiv articole dispreţuitoare faţă de cetăţenii americani: „Dar" – *Dar!* (n. G.B.) – „este la fel de clar că Expoziţia-concurs dedicată lui Mahomed în Garland, Texas, nu a avut legătură cu libertatea de exprimare. A fost un exerciţiu de fanatism şi ură, o palmă dată libertăţii... A pretinde că a fost motivată de orice altceva decât ură este un nonsens"[331].

Deci în colegiul editorial de la *New York Times* au apărut aşa, din senin, cititori de gânduri? Ştiu ei, cu certitudine absolută, că evenimentul organizat de Geller a fost inspirat de „fanatism" şi „ură" – şi nimic altceva? Că tot vorbim de nonsensuri.

Editorialiştii de la *Times* nu au fost singurii care au ratat înţelesurile incidentului.

Ziariştii s-au întrecut să denunţe concursul de caricaturi şi s-o acuze pe Geller că a umblat, singură, noaptea, prin Mosul, purtând fustă scurtă. Cu siguranţă ştia ce urma să se întâmple! Pe *MSNBC*[332], Matthews cugeta că Geller i-a provocat cumva pe Soofi şi Simpson – de parcă ei nu mai aveau de ales şi ar fi fost nevoiţi să conducă cincisprezece ore pentru a comite teribile acte de violenţă. Rukmini Callimachi, reporter la *New York Times* specializat în islam şi terorism, întreba pe Twitter: „Lăsând libertatea de exprimare deoparte, de ce ar face cineva ceva atât de provocator ca un concurs de caricaturi cu Mahomed?"[333] Lăsând libertatea de exprimare *deoparte*? N-o poţi pune *deoparte* – n-are sens!

Dacă Rukmini Callimachi i-ar fi pus această întrebare victimei unui viol, ar fi fost vânată pe internet şi probabil ar fi fost concediată. Dar presa are standarde diferite pentru femeile

conservatoare care nu doresc să-şi piardă drepturile în faţa fanaticilor religioşi.

Jurnalistul Chris Cuomo de la *CNN* a admonestat-o pe Geller în emisiunea sa, acuzând-o că a organizat concursul pentru a declanşa o confruntare violentă cu „nebunii extremişti" care „şi-au pierdut minţile cu o ideologie atât de nebunească"[334]. El a dus absurdul mai departe comparând desenarea caricaturilor lui Mahomed cu o insultă rasială superuzată: „Cuvântul care începe cu N[335] stârneşte aceleaşi reacţii ca şi portretizarea lui Mahomed", spunea Cuomo. „Nu-l spunem pentru că este jignitor, nu pentru că nu am voie legal să-l spun"[336]. Am ajuns în momentul în care vorbăreţii de la televizor nu mai pot face deosebirea dintre un discurs politic de bună credinţă şi o jignire pur şi simplu rasistă.

Pe *Fox News*, Greta Van Susteren spunea că drepturile lui Geller la liberă exprimare nu ar trebui să fie mai importante ca siguranţa ofiţerilor de poliţie. „Mesajul meu e simplu: protejaţi poliţia. Nu-i împingeţi nesăbuit în braţele pericolului, căci asta e ceea ce s-a întâmplat în Garland, Texas, la concursul de caricaturi ale lui Mahomed", spunea Greta la începutul emisiunii ei din 5 mai. „Da, desigur, avem drepturile conferite de Primul Amendament şi acestea sunt importante, dar exercitarea acestor drepturi presupune şi folosirea lor cu discernământ."[337]

De fapt, nu există niciun „dar" în Primul Amendament. Iar Greta părea să fi uitat că guvernul există pentru a ne proteja *pe noi* şi drepturile *noastre,* nu viceversa.

În ciuda faptului că au transmis subiectul din plin, multe instituţii de presă au preferat să bruieze imaginile, părând să susţină teoria că „mai bine să te asiguri decât să-ţi pară rău".

Adevărul este că presa şi politicienii noştri se tot împleticesc de la o vreme prin libertatea de exprimare.

Când caricaturile lui Mahomed au fost publicate pentru prima dată în ziarul danez *Jyllands-Posten,* în 2005, au stârnit proteste şi revolte în toată Europa şi în Orientul Mijlociu[338]. La acea vreme, spre veşnica lor ruşine, în cea mai mare proporţie, ziarele americane, inclusiv *Wall Street Journal, New York Times, Washington Post, Chicago Tribune* şi *Los Angeles Times* au refuzat publicarea caricaturilor care au pricinuit atâta prăpăd. Doar un mic număr de publicaţii – printre acestea *New York Sun, Philadelphia Inquirer*[339] şi revista de stânga *Harper's*[340] – a tipărit una dintre controversatele ilustraţii. Mulţi au preferat să se ascundă sub frunza de smochin a sensibilităţii religioase.

După cum a explicat un purtător de cuvânt pentru *Wall Street Journal*: „Cititorii noştri au beneficiat de o scurtă relatare, fără să fie nevoie să publicăm caricatura. Nu am vrut să publicăm nimic care să fie perceput ca ofensator de mediul cultural al cititorilor noştri, dacă nu aducea informaţii suplimentare articolului nostru"[341]. Cititorii ziarului, se pare, nu erau suficient de maturi şi nu puteau fi lăsaţi să decidă ei înşişi dacă desenele cu pricina erau ofensatoare sau interesante.

V-aţi fi aşteptat ca măcar Association of American Editorial Cartoonists (AAEC) să se solidarizeze cu colegii lor de breaslă danezi. Dacă e aşa, veţi fi dezamăgiţi. „Doar pentru că ai dreptul să le publici, nu înseamnă că ai şi obligaţia", spunea Nick Anderson, vicepreşedinte al AAEC pe când controversa caricaturilor atinsese punctul culminant. Fără a avea cea mai mică dovadă, el susţinea că editorii de la *Jyllands-Posten* „au vrut să le ia ochii clericilor locali şi au făcut-o intenţionat, bagatelizând şi luând peste picior fondatorul unei religii". Le-a spus celor de la *New York Times* că ziarele care au publicat caricaturile au căzut într-o cursă. „Dacă faci ceva din solidaritate, uită-te să vezi cu cine te solidarizezi."[342]

Anderson ar fi trebuit să-şi urmeze propriul sfat şi să se uite la caricaturiştii şi editorii despre care spusese că nu au avut alt motiv decât să-i întărâte pe musulmani. Ar fi putut găsi ceva amănunte de culise în editorialul semnat de Flemming Rose, editorul de la departamentul de cultură al ziarului *Jyllands-Posten,* în care explica motivul publicării caricaturilor. „Societatea modernă şi seculară este respinsă de unii musulmani", susţinea Rose. „Ei cer un statut anume, insistând pe acordarea unei atenţii speciale propriilor sentimente religioase. Este ceva incompatibil cu democraţia contemporană şi cu libertatea de expresie, în care oamenii trebuie să fie gata să se împace cu insultele, batjocura şi ridicolul. Cu certitudine, nu este mereu atrăgător şi drăguţ să le priveşti", continuă el, „şi nu înseamnă că trebuie să facem băşcălie cu orice preţ de sentimentele religioase, dar în contextul acesta nu are prea mare importanţă... Mergem pe o potecă alunecoasă şi nimeni nu ne poate spune cum va sfârşi autocenzura. De aceea *Morgenavisen Jyllands-Posten* a invitat membrii sindicatului editorial al caricaturiştilor danezi să-l deseneze pe Mahomed cum îl văd ei"[343].

Pe când cele douăsprezece caricaturi erau publicate peste tot – alături de două imagini adăugate ulterior, deliberat incendiare, înfăţişându-l pe Mahomed cu rât de porc şi un câine călărind un musulman aplecat pentru rugăciune – editorii şi caricaturiştii ziarului au fost copleşiţi de ameninţările cu moartea. Mulţi au fost forţaţi să se ascundă[344], iar câţiva dintre caricaturişti încă mai au nevoie de protecţia non stop a poliţiei[345].

Ulterior, Rose a explicat că nu a crezut că publicarea acestor ilustraţii are vreo legătură cu tradiţionala libertate de expresie. „Spuneam că acest act avea legătură cu autocenzura, nu cu libertatea de expresie", i-a spus el lui Daniel Pipes, de la *Middle East Quarterly.* „Libertatea de exprimare e menţionată în cărţi, avem legea şi nimeni nu s-a gândit, deocamdată, s-o rescrie.

Asta s-a schimbat după ce au început să curgă ameninţările cu moartea; a devenit un exemplu de *sharia* care calcă în picioare dreptul fundamental la liberă exprimare."[346]

Acest drept fundamental a fost călcat în picioare şi mai mult în anii următori. Masacrul de la *Charlie Hebdo* a ajutat presa să-şi consolideze noul ethos al autocenzurii şi laşităţii. *Jyllands- Posten* a dat un final de o ironie tristă acelei zile teribile printr-un alt editorial – de astă dată explicând de ce ziarul nu va republica nicio caricatură sau ilustraţie.

„Am trăit cu frica unui atac terorist nouă ani şi da, aceasta este explicaţia de ce nu vom scoate o nouă ediţie a caricaturilor, fie că e vorba despre ale noastre, fie că sunt din *Charlie Hebdo*", a admis editorul ziarului *Jyllands-Posten*. „Suntem conştienţi, de asemenea, că ne înclinăm în felul acesta în faţa violenţei şi intimidării... Asta dovedeşte că violenţa funcţionează."[347]

Apologeţii islamului depun eforturi de mare amploare pentru a încerca să rupă aceste acte de violenţă de doctrina islamică, să le prezinte ca fiind separate de principiile religioase de bază. Imediat după atacurile de la *Charlie Hebdo*, Christiane Gruber, profesoară la Universitatea din Michigan, scria că, de fapt, în islam nu există nicio interdicţie pentru a folosi imaginea lui Mahomed[348]. Ea amintea mai multe momente în care imaginea lui Mahomed a fost folosită în trecut şi susţinea că nu există, în Coran şi nicăieri în legea islamică, o justificare pentru această interdicţie.

Lărgind discuţia, alţii susţin că islamul apreciază şi protejează libertatea de expresie, ceea ce face ca asasinarea unuia care insultă religia să fie profund neislamică. Qasid Rashid, avocat şi autor, a condamnat atacurile de la Paris şi, într-un comentariu publicat în *USA Today*, a afirmat că, de fapt, Coranul „promovează gândirea independentă" şi că „islamul luptă pentru libertatea de expresie". În sprijinul afirmaţiilor sale, el

citează versete din Coran, pretinzând că, în locul violenței, musulmanii încurajează practicarea „unui dezacord respectuos". De pildă, el citează suratul Al'Maida 5, versetul 8, care le reamintește credincioșilor: „Să nu vă împingă ura împotriva unui neam și să fiți nedrepți"[349].

Ibrahim Hooper, purtător de cuvânt la nivel național pentru CAIR, a scris că „tradițiile islamice includ un număr de situații în care profetul are ocazia de a le da riposta celor care-l atacau, însă se abține s-o facă"[350]. El a întrebat neîncrezător: „Cum ar putea orice scriptură spirituală să fie folosită ca justificare pentru crime în masă?" Printr-o aluzie la războiul din Irak, Brand a pretins că ucigașii de la *Charlie Hebdo* „nu reprezintă islamul mai mult decât reprezintă creștinismul George Bush, Tony Blair și Halliburton"[351].

Este de înțeles că musulmanii și alții doresc să izoleze acele atacuri de curentul general acceptat al islamului. Poți să-i crezi pe cuvânt sau poți face propria cercetare, căutând singur în legea și învățăturile islamice. Printre altele, vei descoperi o tradiție împământenită care interzice utilizarea imaginii profetului și suprimarea libertății de expresie, în special la adresa profetului.

Un text islamic cunoscut sub numele de *Ash-Shifa,* considerat de editorul său „probabil cel mai des folosit și comentat manual în care sunt descrise în detaliu viața, calitățile și miracolele profetului"[352], scris de Qadi Iyad[353], vorbește fără echivoc despre ce trebuie făcut cu cei care nu-l respectă pe Mahomed:[354]

> Aflați că toți cei care-l insultă pe Mahomed, Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace, sau îl blamează sau îi atribuie imperfecțiuni lui, în persoana sa, în ascendența sa, în religia [*deen*] sau în oricare altă calitate a sa, sau fac aluzii la aceasta sau la cei asemenea prin orice mijloc, fie sub forma unei insulte, fie din dispreț sau bagatelizându-l, sau micindu-l, sau găsindu-i pricină, sau bârfindu-l, judecata asupra acestei persoane este

asemenea celei împotriva celui care-l insultă. El este omorât, ca să fie clar. Nu avem nicio tresărire în această privire, că e vorba despre o afirmație clară sau doar o aluzie[355].

În capitolul următor, *Ash-Shifa* furnizează îndrumările concise ale lui al-Husayn Ibn Ali, fiul celui de-al patrulea calif și nepot al profetului, prin fiica lui Mahomed, Fatima[356]. Conform lui al-Husayn Ibn Ali, Mahomed a spus: „Pe cel care-l insultă pe profet, omoară-l. Pe cel care-mi insultă tovarășii, bate-i"[357]. Scrierile lui Qadi Iyad justifică mai presus de îndoială (depășind consensul general al cărturarilor) violența împotriva tuturor celor care-și exercită libertatea de vorbire într-un mod insultător la adresa lui Mahomed.

Nu e loc de compromis atunci când este vorba despre onoarea sau demnitatea profetului Mahomed. Aceste principii se aplică și reprezentării sale imagistice, după cum spune Azzam Tamimi[358], cărturar islamic din zilele noastre: „Coranul în sine nu spune nimic, însă toate autoritățile sunt de acord că profetul Mahomed și toți ceilalți profeți nu pot fi reprezentați grafic și nici reproduși în picturi, pentru că sunt, conform credinței islamice, indivizi infailibili, modele de urmat pentru toți ceilalți și de aceea nu ar trebui prezentați în ipostaze care i-ar putea face pe privitori să nu-i mai respecte"[359].

Viziunea clericului modern șeicul Ibrahim Mogra[360] este și mai simplă: „În general, Islamul interzice utilizarea imaginilor și, când este vorba despre reprezentarea trimisului lui Allah, Mahomed, pacea fie cu el, această interdicție devine și mai precisă: nu ni se permite să-l reprezentăm în niciun aspect, nicio ipostază și nicio formă"[361].

Când creatorii serialului TV de desene animate *South Park* au vrut să prezinte o imagine a lui Mahomed într-un episod din 2006, simplul ei zvon a stârnit o furtună de proteste printre grupările musulmane. O organizație radicală musulmană

a transmis o amenințare cu moartea, spunând că realizatorii serialului, Trey Parker și Matt Stone, vor fi executați ca Theo van Gogh[362], care a fost ucis în 2004, după ce a produs un documentar despre abuzarea femeilor în lumea islamică[363].

Amenințările împotriva creatorilor serialului *South Park* includ versete din rugăciunea imamului al-Qaida Anwar al-Awlaki, care spunea că oricine l-ar defăima pe Mahomed ar trebui ucis: „Orice ofensă la adresa lui Allah și a trimisului său este un motiv să-i încurajezi pe musulmani să ucidă pe cei care o fac"[364].

Șefii de la rețeaua de televiziune *Comedy Central*, producători ai showului, s-au panicat. Musulmanii din toată lumea s-au revoltat, ca urmare a ceea ce ei consideraseră a fi o reprezentare insultătoare a profetului, apărută într-un ziar danez. Producătorii serialului se temeau de represalii similare[365].

Controversa i-a lăsat cu gura căscată pe creatorii *South Park*. La urma urmei, era vorba despre un program care-i lua frecvent peste picior pe catolici, evrei, mormoni și mulți alții. „Îi putem face ce vrem lui Iisus, și chiar i-am făcut", spune Matt Stone. „L-am făcut să spună măscări. L-am făcut să poarte o armă. L-am făcut să omoare oameni. Putem face ce vrem. Dar nu am putut arăta nici măcar o simplă imagine a lui Mahomed."[366]

Directorii de la *Comedy Central* au făcut un pas înapoi. În loc să înfățișeze imaginea lui Mahomed în acel episod, *South Park* a inserat un ecran negru pe care scria: „*Comedy Central* a refuzat să reprezinte o imagine a lui Mahomed în rețeaua pe care o deține"[367].

Creatorii *serialului* au respins pretențiile de toleranță ale rețelei de televiziune față de musulmani. „Nu, nu sunteți toleranți", le-a transmis Stone într-un interviu apărut la *ABC News*. „De fapt, vă este frică să nu vă pună o bombă. De asta vă

e frică. *Comedy Central*, hai, admite chestia asta: «Ne e frică să nu sărim în aer»"[368].

Conform ideii islamice a libertății de exprimare, nu poți discuta liber anumite lucruri. Este ceea ce spune și renumitul cărturar expert în *sharia*, Yusuf al-Qaradawi: „Islamul accentuează asupra principiului libertății" – dar nu necondiționat[369]. „Această libertate este garantată cu condiția ca religia să nu fie ironizată, iar onoarea și demnitatea oamenilor să nu fie călcate în picioare."[370]

Un studiu realizat în 2012 de Pew Research Institute a descoperit că aproape un sfert din țările și teritoriile lumi – multe aparținând lumii musulmane – aplică legi sau politici împotriva defăimării celor sfinte. În raport se spune că „pedepsele legale pentru aceste infracțiuni variază de la amendă până la moarte"[371]. Lista cuprinde națiuni islamice ca Algeria, Egipt, Sudan, Arabia Saudită, Kuwait, Iordania, Oman, Qatar, Afghanistan, Pakistan și Iran[372]. Și, după cum am spus într-un alt capitol din această carte, cu certitudine sunt multe societăți islamice care nu permit femeilor, nemusulmanilor sau homosexualilor libertatea de exprimare.

Unele cazuri de blasfemie au ținut prima pagină a presei internaționale. În 2013, un blogger tunisian a fost închis pentru că „insulta islamul"[373]. Anul următor, guvernul pakistanez a acuzat de „blasfemie" o populară televiziune, deoarece a transmis un cântec considerat insultător pentru credința musulmană[374]. După cum a transmis agenția de presă *Reuters*: „Blasfemia este pedepsită cu moartea în Pakistan, însă nu este definită prin lege; toți cei care consideră că sentimentele lor religioase au fost rănite dintr-un motiv sau altul, pot înregistra o plângere".[375]

Și mai îngrijorător este că multe țări, inclusiv Statele Unite ale Americii, încearcă să facă din îngusta versiune islamică a

libertății de vorbire, parte a legislației internaționale. Ca exemplu al eficienței agendei islamice și al dorinței *establishmentului* politic american să i se alăture în semn de „cooperare", țările islamice au convins Organizația Națiunilor Unite să adopte o hotărâre care să „criminalizeze" anumite formulări ofensatoare la adresa islamului. Este o parte a efortului îndelungat al liderilor musulmani „să determine Națiunile Unite să adopte o rezoluție internațională împotriva islamofobiei și să cheme toate statele să aplice legi pentru contracararea acesteia, *inclusiv pedepse care să o descurajeze*"[376] (subl. G.B.).

În martie 2011, acestor apologeți au început să li se îndeplinească dorințele. Consiliul ONU pentru Drepturile Omului a adoptat Rezoluția 16/18 care încurajează țările „să creeze un climat de toleranță religioasă, pace și respect" și, printre altele, „să adopte măsuri pentru criminalizarea incitării la violență iminentă bazată pe religie sau credință"[377].

Această rezoluție aparent inofensivă a fost propusă de Organization of Islamic Cooperation (OIC), un grup format din 57 de națiuni musulmane, cu sprijinul entuziast al Statelor Unite ale Americii. Hillary Clinton, care pe atunci era secretar de stat, sublinia că este „o importantă declarație care trebuie aplicată cu o hotărâre susținută"[378].

Desigur, întregul scop al acestei rezoluții nu era protejarea creștinilor și evreilor de persecuțiile musulmanilor, ci să-i cenzureze pe cei care ar îndrăzni să insulte islamul.

Însăși Clinton a admis-o, în 15 iulie 2011, când a călătorit în Turcia pentru a se întâlnit cu Ekmeleddin Ihsanoğlu[379], secretarul general al OIC. Acolo, printre liderii islamici, ea a promis ajutorul OIC pentru ca rezoluția să fie adoptată de ONU și „să folosească unele metode mai demodate, de la om la om, de intimidare și compromitere" pentru a-i reduce la tăcere pe americanii care nu vor să stea în banca lor[380].

Într-un interviu acordat unei televiziuni franceze, secretarul-general OIC a declarat, la rândul său, că susținea blocarea publicării caricaturilor lui Mahomed și că aceia care vor continua pe această cale se vor confrunta cu consecințele atitudinii lor: „Dacă nu respecți sentimentele unui miliard și jumătate de oameni și nu te simți responsabil că-i insulți, atunci avem în continuare o problemă"[381]. Dacă nu reușești să eviți criticarea profetului, mai spunea el, se poate ajunge la demonstrații și violență[382].

Cererile OIC au avut reale implicații internaționale. „Nu extremiști din umbră, ci reprezentați ai unor guverne, aproape 60, au cerut ca națiunile occidentale să suprime discursurile care pun islamul într-o lumină proastă"[383], notează Jeremy Rabkin, profesor la Facultatea de Drept în cadrul Universității George Mason.

Administrația Obama pare să fie întru totul de acord cu această idee. La urma urmei, diplomația americană, reprezentată la cel mai înalt nivel și acționând în timpul mandatului oficial, a vizitat o țară străină, promițându-le unor lideri străini că guvernul Statelor Unite ale Americii se va folosi de metode extralegale pentru a le închide gura și a-i intimida pe cetățenii americani, împiedicându-i să exercite ceea ce ar trebui să fie dreptul lor la liberă exprimare, așa cum prevede Primul Amendament constituțional. Efectele acestei promisiuni încep să se facă simțite.

Musulmanii americani au și ei, cel puțin conform unui sondaj de opinie, o viziune la fel de restrictivă, prin care așază interdicțiile religioase deasupra protecției constituționale garantate de țara lor de adopție. La întrebarea „Credeți că ar trebui permisă criticarea islamului și a lui Mahomed conform Primului Amendament constituțional?", 58% dintre musulmanii din Statele Unite ale Americii au răspuns negativ[384].

Desigur, e uşor să fii partizanul libertăţii de exprimare şi al Primului Amendament, când oamenii spun lucruri cu care eşti de acord. Este cu mult mai greu când încerci să-ţi imaginezi cum e să susţii dreptul cuiva de a spune cele mai insultătoare lucruri pe care ţi le poţi imagina. De fapt, aceasta este esenţa. Reprezentarea lui Mahomed le poate părea unora ofensatoare, la fel cum a-l pune pe Hristos în urină şi a numi produsul „artă", poate fi ofensator pentru alţii[385].

S-ar putea să nu-mi placă protestele organizate la funeraliile soldaţilor sau faptul că unii jurnalişti râd de religia mea mormonă, dar voi susţine dreptul lor de a face asta.

Dacă ne ploconim în faţa cuiva sau a ceva şi pretindem sus şi tare că este sacrosanct şi mai presus de orice critică, nu doar că ne-am pierdut şira spinării, ne-am pierdut şi libertatea.

Partea a treia

CE SE POATE FACE

Adevărul înaintează, în vreme ce minciuna dă înapoi, însă totul doar pas cu pas, iar pentru a le face semenilor noştri cel mai mare bine care ne stă în putinţă, trebuie să conducem încotro putem şi să urmăm unde nu putem şi totuşi să mergem în continuare umăr la umăr, mereu în căutarea celui mai bun moment pentru a-i ajuta pe ceilalţi să facă încă un pas.[1]

Thomas Jefferson, 1814

Pe 26 iunie 2015, Curtea Supremă americană a decis în favoarea căsătoriei între persoanele de acelaşi sex. În Statele Unite ale Americii, decizia a produs protestul vehement al celor care i se opun. În Orientul Mijlociu, aceeaşi decizie a dus la măcel.

Membrii ISIS aruncă homosexualii de pe acoperişul clădirilor. În paginile de socializare, ei folosesc chiar eticheta *#Love Wins*[2] pentru a batjocori decizia Curţii Supreme[3].

În aceeaşi lună, jihadiştii din ISIS au pus alte victime într-o cuşcă de oţel pe care au scufundat-o într-un bazin cu apă. De barele cuştii au fost ataşate camere video, astfel că tot mapamondul i-a putut urmări pe „necredincioşi" suferind o moarte îngrozitoare, prin înec, pe măsură ce apa s-a ridicat către acoperişul cuştii[4].

Alte victime aveau camere în jurul gâtului astfel că s-a putut înregistra cum erau decapitați[5].

Niciuna din aceste forme șocante de asasinat nu îngrijorează opinia publică prea mult și iată de ce: am fost mințiți. Am fost orbiți. Am fost obișnuiți de politicienii mincinoși de la Washington să ne concentrăm pe „nedreptățile" prefabricate de acasă – așa-zisele războaie împotriva femeilor sau homosexualilor.

E adevărat, s-a declanșat un război împotriva femeilor. Și se desfășoară un război împotriva homosexualilor. Dar acesta războaie nu se petrec în America. Ele au loc acolo. În lumea musulmană. Dar nu-i auzim pe Lena Dunham sau pe George Takei[6] vorbind despre ele.

Încearcă să-i ții o lecție unui homosexual din Iran – dacă îndrăznește să iasă la suprafață – despre „intoleranța" americană la homosexuali și-ți va râde în față. Spune-i unei refugiate yazide despre „necazurile" femeilor americane care nu au acces la măsuri anticoncepționale și ea va râde de tine. Micile prostii cu care ne ocupăm existența în America sunt ridicole. Mai rău chiar, sunt periculoase.

Pur și simplu nu încape comparație.

Chiar acum se fac nedreptăți concrete și la lumina zilei, dar noi nu le putem vedea, de vreme ce suntem orbiți la tot pasul de atât de multe nedreptăți exagerate sau chiar false.

Trebuie s-o luăm din nou de la capăt. Trebuie să ne întoarcem la lucrurile primare. Trebuie să reînvățăm să devenim puternici. Puternici în credință. Puternici în valori și principii.

Trebuie să ne rearanjăm prioritățile. Și apoi să-i ducem și pe alții către lumină.

Costurile jihadului asupra civilizației sunt incalculabile. Vreme de secole, armatele musulmane au incendiat biblioteci, au ras orașe de pe fața pământului și au cucerit mari teritorii

în Orientul Mijlociu, Asia, Africa şi Europa. Au înrobit, înfometat şi masacrat milioane de bărbaţi, femei şi copii, toate în numele islamului.

După cum am văzut, jihadiştii *nu-şi distorsionează* religia. Ei cred că acţionează în concordanţă cu credinţa lor şi pot cita capitole şi versete pentru a-şi justifica fiece decapitare, crucificare, act de vandalism şi umilire a „necredincioşilor" care le ies în cale.

Conducătorii noştri aleşi refuză adesea să recunoască aceste fapte. Preşedintele Obama spunea că inamicii noştri sunt „oameni care au pervertit islamul"[7]. Preşedintele George W. Bush susţinea că teroriştii din al-Qaida şi-au trădat „credinţa, încercând, de fapt, să confişte însuşi islamul"[8].

Reticenţa lor este cumva de înţeles. Administraţia Bush dorea să preîntâmpine acuzaţia că Statele Unite ale Americii ar fi în război cu islamul şi, prin extensie, cu mai mult de un miliard şi jumătate de musulmani din întreaga lume. Deseori preşedintele Bush a afirmat că Războiul împotriva terorii este orientat „contra celor care urăsc la modul absolut valorile Americii" şi contra „răului, nu a islamului"[9].

Aceste declaraţii ale preşedintelui denaturează deopotrivă inamicul cu care luptăm şi cum ar putea arăta victoria contra sa. Nu există nicio îndoială că răul există. Dar are un nume: *islamismul.* A spune că islamismul nu are nimic de-a face cu islamul este ca şi cum am spune că o porţie de friptură de vită nu are nimic de-a face cu o vacă. Sunt inexorabil legate: una creşte în interiorul celeilalte. Sunt multe căi de a practica islamul – şi o mulţime de preferinţe când vine vorba despre bucăţile de antricot –, dar toate au aceeaşi origine.

Chiar preşedintele Obama a spus într-un interviu acordat *CNN*, în februarie 2015, că există, „în anumite părţi ale lumii, un procent în creştere în cadrul comunităţilor musulmane

care a adoptat o interpretare nihilistă, violentă, aproape medievală, a islamului". Însă tot el a spus: „Este absolut adevărat că eu personal resping ideea că islamul a declanşat un război religios, pentru că în proporţie copleşitoare musulmanii resping acea interpretare (violentă – n. red.) a islamului. Ei nici măcar nu-l recunosc a fi islam"[10].

În realitate, zeci de milioane de musulmani chiar îl recunosc a fi islam. Nu face nimănui bine să îndulcim adevărul. Conducătorii noştri pot spune că nu purtăm un război religios, însă jihadiştii cu siguranţă îl poartă.

Această carte este un bun început pentru înarmarea voastră cu adevărul. Dar este doar un început. Trebuie să facem mai mult. Un popor educat trebuie să riposteze. Şi iată cum o poate face.

1. Trebuie să ne înţelegem adversarii

Nu trebuie să ne fie teamă să ne înţelegem adversarii – interni sau externi – după cum se înţeleg ei înşişi, definiţi de regulile şi învăţăturile care-i motivează şi le organizează filosofia.

Cu toate acestea, nepriceperea (sau poate lipsa noastră de voinţă) de a ne confrunta cu un inamic care îşi declară fără ascunziş filosofia, legile pe care le respectă şi ţelurile lor, oglindeşte ceea ce a devenit societatea noastră.

Orbirea noastră voită – din pricina corectitudinii politice sau poate a fricii copleşitoare – *ne omoară*.

Prea mulţi americani acceptă fără crâcnire minciunile conducătorilor noştri că islamul este, în principiu, „o religie a păcii" şi că organizaţii ca ISIS, Boko Haram, al-Qaida şi alte asemenea „nu sunt islamice pentru că l-au distorsionat". De asemenea, considerăm că în America separarea bisericii de stat este indiscutabilă. Însă nu există separarea moscheii de stat în islamul drept-credincios. Singura lege valabilă este legea lui Allah.

După cum am văzut pe parcursul acestei cărți, regulile islamice ale războiului și cele pentru subjugarea propriu-zisă a creștinilor și evreilor au fost formulate clar de musulmani încă de la începuturi, cu mai mult de 1 400 de ani în urmă. Învățăturile lor despre război, cucerire și supunere rămân esențiale în islamul tradițional de azi. Aceste mesaje sunt auzite în fiecare vineri în moscheile din Ann Arbor și Boston, din Londra și Cairo, până în cele din Islamabad și Jakarta.

Pentru a construi un nou califat, ISIS distruge din temelii locul de naștere al civilizației umane în Irak și în Siria. La începutul anului 2015, Statul Islamic a jefuit și a distrus neprețuite obiecte de artă din Muzeul de istorie irakiană din Mosul. Într-un material filmat, un purtător de cuvânt al ISIS, cu chipul acoperit de cagulă, acuza de politeism vechii asirieni și akkadieni, motiv pentru care găsea normal să distrugă ce mai rămăsese din civilizația lor: „Dacă Dumnezeu a poruncit distrugerea civilizației lor, statuile și idolii, aceste obiecte de artă, au devenit inutile pentru noi, chiar dacă ar valora miliarde de dolari".[11]

Nu mult după aceea, vandalii ISIS au demolat ruinele de la Hatra, o localitate strategică și centru comercial din Imperiul parților, o mare putere în vechea Persia acum vreo două mii de ani[12]. De asemenea, au jefuit și demolat sute de obiecte de artă din Nimrud, străvechea cetate asiriană, unde se ridica odinioară Turnul Babel, pentru ca apoi să culce totul la pământ cu ajutorul explozibililor[13]. În unele cazuri, obiecțiile religioase ale ISIS în fața presupușilor „idoli" nu au fost la fel de importante ca dorința de a scoate profit din vânzarea lor. Gruparea a trecut peste graniță și a vândut obiecte antice în valoare de milioane de dolari. „Fură tot ce pot vinde și ce nu pot vinde, distrug"[14], declara ministrul adjunct irakian al antichităților și patrimoniului.

Boko Haram – o grupare al cărei nume se traduce aproximativ prin „Educația occidentală este interzisă" – a măcelărit

mii de creştini în Nigeria[15]. Grupul, care a jurat credinţă Statului Islamic în martie 2015, răpeşte fete creştine, unele în vârstă de abia nouă sau zece ani, pentru a le transforma în sclave sexuale[16]. Liderul Boko Haram, Abubakar Shekau[17], nu are nicio reţinere faţă de această practică. Iată ce spunea în 2014: „În islam sunt sclavi, ar trebui să ştiţi asta. Profetul Mahomed a luat el însuşi sclavi în timpul războiului de la Badr"[18].

Războiul de la Badr a fost bătălia decisivă dată în 624 d.H., prin care Mahomed a cucerit Mecca, oraşul său natal, şi mai apoi întreaga Peninsulă Arabică. Jihadiştilor din secolul al XXI-lea le-ar plăcea foarte mult ca istoria să se repete.

Devastarea făcută de jihad nu se limitează la Orientul Mijlociu, Africa şi Asia de Sud. Înainte ca Osama bin Laden să devină un nume atât de familiar, al-Qaida deja îşi făcuse publice Statelor Unite ale Americii şi lumii întregi intenţiile şi principiile – totala respingere a valorilor occidentale. De fapt, un document descoperit la Manchester, Marea Britanie, intitulat „Manualul al-Qaida", descrie fără ambiguităţi misiunea organizaţiei:

> Confruntarea pe care o vrem cu regimurile apostate nu cunoaşte dezbaterile socratice, idealurile platonice sau diplomaţia aristotelică. Dar ştie cum dialoghează gloanţele, are idealurile asasinatului, bombelor şi distrugerii, precum şi diplomaţia tunurilor şi mitralierei.
>
> Guvernele islamice nu s-au întemeiat şi nu se vor întemeia pe soluţii paşnice şi pe consilii de colaborare. Aşa cum au făcut-o mereu, acestea se fundamentează :
>
> „prin peniţă şi armă,
> prin cuvânt şi glonţ şi
> prin limbă şi dinţi"[19].

Ca niciodată în istoria noastră, Statele Unite ale Americii acordă multă atenţie credinţelor personale şi intime ale

inamicilor. Când americanii au luptat împotriva nazismului și fascismului, Franklin D. Roosevelt și *New York Times* nu afirmau „nu toți germanii..." sau „nu toți italienii..." Cei mai mulți au înțeles că „nu toți rușii" doreau să șteargă Statele Unite ale Americii de pe fața pământului în timpul Războiului Rece. Cu toate acestea, regimurile Germaniei naziste, Italiei fasciste și Rusiei sovietice au fost adversari neîmpăcați și amenințători pentru modul nostru de viață. Ei trebuiau înfrânți militar *și* (subl. G.B.) ideologic.

Același lucru trebuie spus despre musulmanii care se grupează sub steagul negru al jihadului. În februarie 2015, revista de stânga *Atlantic* a publicat o poveste explozivă scrisă de Graeme Wood, intitulată „Ce vrea ISIS cu adevărat". Am vorbit în detaliu despre acest articol în cadrul programului meu de la radio. Toți cei care vor să înțeleagă cu adevărat obiectivele Statutului Islamic ar trebui să citească articolul.

Wood începe prin a-și asigura cititorii că „aproape toți" musulmanii resping ISIS. „Dar", scrie el, „pretenția că Statul Islamic nu este o grupare religioasă, milenaristă, cu o teologie care trebuie înțeleasă dacă vrem s-o combatem, a condus Statele Unite ale Americii la subestimarea și susținerea unor formule naive de contracarare a sa."[20]

Wood subliniază faptul că mulți americani „tind să considere jihadismul un monolit și să aplice logica al-Qaida unei organizații care cu certitudine a eclipsat-o[21]. Este greșit", susține el. „Sunt de acord cu el că, deși sunt diferite nuanțe ale jihadului, toate aceste facțiuni se sprijină pe aceeași carte sfântă, pe aceleași tradiții și legi religioase".

Și mai important, mai scrie Wood, jihadiștii Statului Islamic „nu sunt oameni moderni și seculari, cu preocupări politice moderne, ascunzându-se în spatele unei măști religioase

medievale. De fapt, mult din ce face acest grup nu ar avea sens decât în lumina hotărârii sincere şi cu grijă chibzuite de a readuce civilizaţia la mediul legislativ al secolului al VII-lea şi, în cele din urmă, de a declanşa apocalipsa"[22].

După cum am observat, vocile jihadului şi-au expus obiectivele fără ocoliş, în mod repetat. Ei vor să declanşeze un nou Holocaust, unul care să-i cuprindă pe creştinii şi evreii din Orientul Mijlociu şi din alte zone ale globului. Aşadar, câţi creştini inocenţi trebuie să mai fie crucificaţi sau decapitaţi până când vom începe să înţelegem ISIS conform propriilor cuvinte? Câţi evrei trebuie să moară înainte să înţelegem că Hezbollah şi Hamas împreună cu patronii lor din Iran, vorbesc serios când spun că vor să şteargă Israelul de pe hartă?

Este adevărat că mulţi musulmani din Statele Unite ale Americii şi de peste graniţă resping şi condamnă jihadul violent. Însă nu înseamnă că sângeroşii jihadişti din ISIS, al-Qaida şi colaboratorii lor nu sunt musulmani adevăraţi. Şi cu certitudine acest fapt nu înseamnă că musulmanii resping toate obiectivele îmbrăţişate de ISIS, al-Qaida şi ceilalţi.

Într-un studiu efectuat de Institutul Pew, considerabile minorităţi din unsprezece ţări, inclusiv aliaţi declaraţi ai Statelor Unite ale Americii, au păreri pozitive despre al-Qaida, Hamas şi Hezbollah. Unul din cinci egipteni aprobă acţiunile al-Qaida, în vreme ce 23% dintre indonezieni, naţiune cu o populaţie musulmană „moderată", de mai bine de 202 milioane, cea mai mare comunitate musulmană de pe faţa pământului, susţin că sprijină obiectivele grupării teroriste. Cu totul, aproximativ o treime dintre musulmani aprobă Hamas şi unul din patru apreciază mişcarea Hezbollah[23].

De parcă nu ar fi suficient de îngrijorător, 15% din musulmanii turci susţin atentatele sinucigaşe cu bombă şi ceva mai

mult de jumătate dintre turcii intervievați de Institutul Pew spun că nu sunt îngrijorați deloc de extremismul islamic[24]. Nu uitați, Turcia este un aliat al NATO, de multă vreme aspirant la aderarea la Uniunea Europeană. Renașterea islamismului în fostul centru al Imperiului Otoman pare să fi suferit un recul serios în iunie 2015, când Partidul pentru Dreptate și Dezvoltare al președintelui Recep Tayyip Erdoğan a pierdut majoritatea parlamentară, pentru prima dată din 2002. Un semnal care dă speranțe, dar rămâne de văzut dacă extremismul va începe să-și piardă atracția în Turcia.

Apologeții jihadului, indiferent că vorbim despre Council on American-Islamic Relations, Islamic Society of North America, personaje pseudoacademice cu agendă secretă, gen Karen Armstrong și Juan Cole, sau papagalii lor din presa centrală, susțin, surzi la orice probă contrară, că ideologia ISIS, Boko Haram și al-Qaida „vine de nicăieri"[25].

Nici măcar elita noastră militară nu pricepe obiectivele religioase ale inamicului și nici fundamentul lor religios. În 2014, *New York Times* a scris despre încercarea unui grup civil special, coordonat de general-maiorul Michael K. Nagata, comandantul trupele americane de Operațiuni speciale în Orientul Mijlociu, de a analiza ISIS și obiectivele sale. „Nu înțelegem această mișcare și, câtă vreme n-o vom înțelege, nu o vom învinge", spunea Nagata, conform înregistrării confidențiale a unei conferințe telefonice cu câțiva experți, document pe care reporterii de la *New York Times* au pus mâna și l-au publicat. „Nu am învins ideea. Nici măcar nu am înțeles-o."[26]

Raportul relatează că echipa lui Nagata, formată din aproape 40 de experți din afara armatei, inclusiv profesori de economie și experți neurologi, încearcă să descopere „metodele imperceptibile" folosite de Statul Islamic pentru a controla

atât de mulţi oameni şi modul „atractiv şi inspiraţional" prin care ISIS ademeneşte în trupele sale atât de mulţi tineri şi tinere de pretutindeni. „Nu înţeleg puterea intangibilă a ISIL", recunoştea Nagata. „Ceea ce încercăm poate părea o bizară incursiune suprarealistă, dar pentru mine este o modalitate de a evita eşecul."[27]

Generalul Nagata are dreptate să fie îngrijorat de eşec. Căci eşuăm. Dar, cu tot respectul faţă de general, care a servit patria cu distincţie mai mult de trei decenii în câteva dintre cele mai îngrozitoare locuri de pe pământ, el nu va descoperi răspunsul pe care-l caută în neuroştiinţa de ultimă generaţie sau în sondaje de piaţă. Elita noastră culturală şi politică poate fi impregnată cu secularism şi liberalism, însă inamicii noştri sunt extrem de serioşi când e vorba despre credinţa şi tradiţiile lor.

Când conducătorul ISIS, califul Abu Bakr al-Baghdadi, spune „O, musulmani, islamul nu a fost nici măcar o zi o religie a păcii. Islamul este o religie a războiului"[28], chiar crede aceasta. Când al-Baghdadi spunea „Profetul vostru... a fost trimis în lume cu sabia în semn de milă faţă de creaţie. I s-a ordonat să poarte război până când va fi adorat doar Allah"[29], nu era deloc mărginit. Când autoproclamatul „calif" citează din Mahomed, adresându-li-se politeiştilor din Arabia „Am venit la tine aducând măcelul... El nu a obosit nici măcar o zi de război"[30], nu avem de-a face cu vreun mesaj atât de confuz încât să trebuiască un expert care să-l analizeze.

De ce este atât de greu de înţeles?

Opriţi-vă şi gândiţi-vă la nebunia elitei noastre culturale şi politice. Îi lipseşte limpezimea morală şi intelectuală pentru a câştiga acest război *religios*. Ei nu pot deosebi prietenii de duşmani. Nici nu bagă în seamă lecţiile istoriei. Nu au curajul propriilor convingeri, pentru că acestea sunt găunoase.

Dacă ne-am bizui pe ei ca să ne înțelegem dușmanii, ar fi prea târziu. Totul depinde de noi.

2. Nu trebuie să ne fie frică să vorbim

Nu vă lăsați amăgiți. Adversarii noștri înțeleg mai bine decât conducătorii noștri că jihadul se extinde. La fel și dorința inamicilor noștri de a schimba America. Ne-ar pune în genunchi prin frică și rușine, ne-ar cenzura gândurile și cuvintele în conformitate cu normele lor.

Ei ar vrea ca, treptat, împinse de vinovăție și de toleranța bine-intenționată, Statele Unite ale Americii să se supună *sharia* și, în cele din urmă, califatului.

Dat fiind tot ce am văzut și am aflat în anii de după atacurile de la 11 septembrie 2001, încă ne șochează să observăm ce satisfacție le-a dat guvernul Statelor Unite ale Americii musulmanilor radicali. După cum am mai spus, administrația Obama i-a întâmpinat călduros pe reprezentanții Frăției Musulmane în vizită la Casa Albă și la întrunirile cu oficialii Departamentului de Stat.

Acest comportament nu-i este specific doar președintelui Obama. Administrația Bush, la rându-i, a deschis ușa către înțelegeri cu Morsi și Frăția Musulmană. Conform proiectului Clarion, în anul 2011, președintele Bush urma să-i întâlnească pe liderii musulmani – mulți dintre ei în relații cu Frăția. Unul dintre invitați, Abdurahman Alamoudi, se întâlnise, de asemenea, cu membri marcanți ai administrației Clinton. Același Alamoudi va fi condamnat, ulterior, la 25 de ani pușcărie pentru că a complotat cu libienii să-l asasineze pe prințul moștenitor al Arabiei Saudite.

Întâlnirea, care urma să aibă loc pe 11 septembrie, a fost, desigur, anulată. Însă, în acea zi, președintele Bush, alături de toți ceilalți americani, a aflat multe despre islamul radical.

Aceştia sunt oamenii de care, aparent, guvernul nostru ascultă. Ani de zile lucrurile au stat aşa. Dacă vrem ca liderii noştri să ne asculte, trebuie să ne asigurăm că nu ne pot ignora mesajul. Trebuie să înţelegem adevărul şi, odată înarmaţi cu el, să nu ne fie frică să vorbim.

Cel mai periculos lucru pe care-l pot face jihadiştii – în afara detonării unei arme nucleare sau a unui şoc electromagnetic – este să pervertească şubreda noastră Constituţie pentru a li se potrivi.

Acest plan de atac este deja în aplicare. Am văzut cum critica împotriva islamului sau a musulmanilor este denunţată ca fiind „islamofobie". Am văzut cum intimidările, frica şi violenţa sunt îndreptate către oamenii care îndrăznesc să protesteze. Am fost martori la reacţia unor jurnalişti de tristă moralitate în legătură cu contracararea atacului terorist de la concursul „Desenează-l pe Mahomed" din Garland, Texas, care i-au acuzat pe organizatorii evenimentului dedicat libertăţii de expresie pentru schimbul de focuri în urma căruia au murit cei doi atacatori inspiraţi de ISIS[31]. Şi am văzut cum „jihadul de civilizaţie" al Frăţiei acţionează în paralel cu eforturile jihadiste mult mai violente din Orientul Mijlociu.

Veţi crede că presa noastră ar recunoaşte ameninţarea. La urma-urmei, nu se ocupă ei de afacerea asta cu Primul Amendament? Nu au publicat *New York Times* şi alte ziare, cu insistenţă, secretele Statelor Unite ale Americii în lupta împotriva al-Qaida, invocând dreptul publicului de a fi informat[32]? Şi totuşi, în acelaşi timp, presa îşi urmează neabătut strategia de a nega, deturna şi minţi publicul când se vorbeşte despre adevărul privind jihadul şi islamul radical. Par să nu poată accepta defel că extremiştii islamici sunt un pericol veritabil sau că un califat este ceva ce îşi doresc, de fapt, *cu toţii* – mai puţin câteva zeci de milioane de musulmani.

La 14 ani de la 11 septembrie, presa, cu câteva excepții, încă refuză să ia în calcul *posibilitatea* că un complot sau atac terorist ar putea fi opera jihadiștilor care au obiective la nivel global și nu a unui banal „lup singuratic" sau a unui dezaxat care se întâmplă să fie musulman. Ei nu le pot spune radicalilor islamiști ceea ce sunt cu adevărat. Fie elitei jurnalistice îi este teamă să spună adevărul, fie se teme de ce ar putea cere poporul american dacă ar afla adevărul.

De pildă, presa a acceptat cu inima deschisă poziția oficială despre incidentul de la Fort Hood, Texas. La 5 noiembrie 2009, maiorul Nidal Hasan a ucis prin împușcare 13 persoane. Departamentul Apărării a socotit această baie de sânge un caz de „violență la locul de muncă"[33]. Hasan a fost considerat cel mult „un lup singuratic" care a acționat de capul său. Legătura dintre strigătele sale de „Allahu akbar", în momentul când își culca victimele la pământ[34], și același strigăt de luptă folosit de nenumărați jihadiști în Irak și în Afghanistan, trebuie să fi fost pur întâmplătoare.

Nu contează nici îndelungata corespondență electronică purtată de Hasan cu Anwar al-Awlaki[35], un yemenit radical născut în America[36], un personaj influent printre jihadiștii vorbitori de engleză, înainte să fie ucis în 2011 de o dronă americană. Nu au contat nici lungile monologuri pe care le recita Hasan în fața cui voia să asculte despre faptul că se află „de partea greșită" a Armatei Statelor Unite ale Americii[37] și că el se consideră a fi un „soldat al lui Allah"[38].

Pe când aștepta verdictul Curții marțiale în 2012, Hasan scria: „Eu, Nidal Malik Hasan, sunt obligat să renunț la orice jurământ de supunere care-mi cere să suport/apăr [*sic*] o constituție scrisă de om cum ar fi Constituția Statelor Unite ale Americii) *după cum spun legile islamului*... De aceea renunț oficial la jurământul de serviciu..., inclusiv la jurământul

depus pentru cetățenia Statelor Unite ale Americii"[39] (subl. G.B.). Nu pare un om care are pur și simplu o problemă cu departamentul de resurse umane al armatei.

După ce am urmărit mereu și mereu disonanța cognitivă a guvernului și a presei în ceea ce privește modul prezentării ultimei atrocități jihadiste, nu ar mai trebui, probabil, să mă mai mire nimic. Totuși am fost șocat de reacția presei la atacul cu bombe din timpul maratonului de la Boston, din 2013[40]. Într-o clipită, *ABC News* a și întrebat „Nu ar putea fi vorba despre un terorism intern?"[41] Jurnaliștii au părut dezamăgiți când li s-a răspuns că „nu". După cum s-a dovedit ulterior, atacul cu bombă a fost înfăptuit de frații Djohar și Tamerlan Țarnaev, întâmplător imigranți musulmani din Cecenia, trecuți la gesturi radicale în localitatea Boston.

Tamerlan a murit în urma rănilor produse în timpul confruntării cu poliția din Boston și a neglijenței fratelui său, care l-a călcat cu un SUV furat. Un localnic l-a descoperit pe Djohar ascuns într-o ambarcațiune în spatele casei sale din suburbia Watertown, Boston. După ce poliția l-a încercuit, Djohar a fost capturat. Crezând că nu va supraviețui confruntării cu autoritățile, Djohar a lăsat un bilet în locuința sa conspirativă. Printre altele, scrisese: „Noi, musulmanii, suntem un singur corp, dacă-l rănești pe unul, i-ai rănit pe toți, mă rog, cel puțin așa voia Mahomed (binecuvântat fie numele său) să stea lucrurile... *Ummah* începe să se ridice... Știu că sunteți luptători care se uită în țeava armei și văd cerul, cum te-ai putea întrece cu asta! Ne este promisă victoria și o vom obține cu siguranță"[42].

În mod previzibil, în zilele în care Tamerlan a murit și Djohar a fost arestat, oficialii americani le spuneau jurnaliștilor că frații sunt „lupi singuratici", impulsionați de islamul radical, fără legături cu grupările teroriste[43]. În primele șase luni ale

anului 2015, FBI a anunțat arestarea a cel puțin 30 de cetățeni americani implicați într-un fel sau altul în atacul terorist al acestor „lupi singuratici"[44]. Zilele acestea, una dintre cele mai importante știri este cea despre atacurile „lupilor singuratici" din Canada, unde, în incidente separate, teroriștii au omorât un soldat în Quebec și apoi, doar două zile mai târziu, un alt soldat, în Ottawa. Conform informațiilor, cei doi asasini se convertiseră recent la islam.

Un „lup singuratic" aici, altul dincolo – de la un moment încolo, ai crede că presa îi va determina pe oficialii din justiție și pe liderii noștri să admită că haita de lupi jihadiști crește tot mai mult, pândindu-ne din grădina din spatele casei.

Nu, ei ocolesc pe furiș adevărul. Jeh Johnson, secretar la Homeland Security, ne încredințează că guvernul este preocupat „de pionii independenți, în special, de pionii independenți de dincoace de granițe care pot ataca fără avertisment"[45]. Cu toate acestea, Johnson este înnebunitor de nebulos când vine vorba să ne spună cine ar putea fi acești pioni independenți și ce cauză ar putea susține. După câte știe, ar putea fi un membru al unei miliții de dreapta sau ar putea fi Weather Underground[46], care revine în scenă. Cei responsabili cu apărarea națiunii n-ar putea admite public, în ruptul capului, legătura între jihadul de peste granițe și amenințarea internă cu jihadul.

Guvernul nu e doar evaziv în legătură cu referirile la islam; deseori, apără lipsit de entuziasm libertatea de expresie în fața atacurilor repetate. Ca răspuns la tulburările stârnite de caricaturile daneze, Sean McCormack, purtător de cuvânt la Departamentul de Stat pe vremea lui Bush, a afirmat că aceste ilustrații sunt ofensatoare. Și a adăugat: „Imaginile antimusulmane sunt la fel de inacceptabile ca acelea antisemite, anticreștine sau împotriva oricărei alte credințe religioase"[47].

În primul rând, toate acestea sunt acceptabile, sunt esența apărării libertății de expresie. Dar chiar dacă am merge mai departe și i-am face jocul, diferența care sare în ochi este că evreii și creștinii nu încearcă să-i omoare pe cei care tipăresc caricaturi anticreștine sau antievreiești.

De fapt, administrația Obama a trecut de partea jihadiștilor împotriva libertății de expresie. Pentru atacurile de la 11 septembrie 2012 asupra Ambasadei Statelor Unite ale Americii din Cairo și pentru îngrozitoarea asasinare a lui J. Christopher Stevens, ambasadorul american în Benghazi, Libia, și a altor trei angajați consulari, președintele, secretarul de stat Hillary Clinton și ambasadorul american la Națiunile Unite, Susan Rice, au încercat să dea vina pe un film antiislamic postat pe *YouTube*. Administrația a ajuns chiar să-l aresteze pe producătorul și regizorul clipului, Nakoula Nakoula, pentru o presupusă încălcare a condițiilor de punere în libertate într-un caz cu totul diferit[48]. Nakoula a ajuns să petreacă un an într-o celulă dintr-o închisoare federală[49] pentru că administrația Obama a avut nevoie, după cum se pare, de un țap ispășitor ca să justifice felul inept în care s-a ocupat de un moment dezastruos pentru politica externă.

La două săptămâni după tragedia de la Benghazi, președintele a ținut un discurs în fața Națiunilor Unite. Obama a făcut o comparație scandaloasă între americanii care-i insultă pe musulmani și musulmanii care vor să-i ucidă pe americani, creștini și evrei. „Viitorul nu trebuie să aparțină celor care-l ponegresc pe profetul islamului", le-a spus președintele demnitarilor prezenți la reuniune, dintre care mulți îi persecută și îi arestează frecvent la ei acasă pe disidenții politici și religioși. „Însă pentru a fi credibili", a continuat el, „cei care condamnă insultarea profetului trebuie să condamne și ura pe care o vedem când imaginea lui

Iisus Hristos este pângărită, bisericile sunt distruse sau Holocaustul este negat."[50]

Președintele ar fi putut da țării și lumii întregi un exemplu, spunând în fața Adunării Generale că viitorul nu trebuie să le aparțină celor care ucid pentru profetul islamului. Putea declara limpede și fără echivoc că Statele Unite ale Americii susțin o neîngrădită libertate de expresie și o adevărată libertate a religiei. În schimb, a preluat împăciuitorisme morale și măguleli politice.

În fața acestei crize, Statele Unite ale Americii au nevoie nu doar de conducători care să se ridice în fața violenței și intimidărilor, ci și de cetățeni cărora să nu le fie frică să spună adevărul despre originile amenințării cu care ne confruntăm și să le ceară socoteală conducătorilor noștri atunci când aceștia recurg la corectitudine politică sau refuză să spună lucrurilor pe nume.

3. Trebuie să ne înțelegem tradițiile și pe noi înșine

Chiar în aceste momente, pe tot cuprinsul Statelor Unite ale Americii, moscheile și organizațiile comunităților afiliate Frăției Musulmane presează, pe ascuns, pentru a introduce *sharia* în structura societății noastre și a sistemului nostru judiciar[51]. Și au succes.

După cum am scris deja, musulmanii din Irving, o suburbie din Dallas, statul Texas, au înființat ceea ce *Christian Broadcasting Network* a descris drept „primul tribunal oficial pentru aplicarea *sharia* din Statele Unite ale Americii"[52]. Judecătorul tribunalului, imamul Moujahed Bakhach, a negat că tribunalul *sharia*, condus de el împreună cu alți trei imami locali, ar semăna cu cel despre care se vorbește în scripturile islamice ortodoxe. „Prejudecata legată de ceea ce văd în presă este că *sharia* ar însemna să tai capete, să retezi mâini, dar noi nu avem nicio

legătură cu asta", spunea el. „Nu suntem aici să invadăm Casa Albă sau oraşul Austin."[53]

Este adevărat că *sharia* nu are legătură doar cu tăiatul capetelor sau al mâinilor ca pedeapsă. Legea islamică prescrie şi ce poate mânca sau bea un musulman, cum să se îmbrace, se stabileşte că mărturia unei femei în faţa tribunalului valorează doar pe jumătate din cea a bărbatului şi că minorităţile religioase trebuie inferior tratate. Însă CAIR şi altele ca el ocolesc toate acestea.

Mustafaa Carroll, directorul executiv al filialei CAIR din Houston, spunea într-un interviu pentru *Austin Chronicle* că *sharia* este o parte esenţială a vieţii musulmanilor – aşa cum creştinii şi evreii îşi urmează propriile principii religioase. „*Sharia* este despre căsătorie, despre înmormântare", spunea Carroll. „Sunt principiile islamice după care trăiesc musulmanii."[54]

Într-o oarecare măsură este adevărat. Însă, după cum am văzut, *sharia* este esenţială pentru islam. Musulmanii drept-credincioşi şi jihadiştii Statului Islamic cred deopotrivă că legile concepute de om sunt neislamice. Democraţia în sine este neislamică – votul unui om nu poate fi mai important ca legea lui Dumnezeu. *Sharia* nu respectă drepturile individului, aşa cum înţelege de veacuri Occidentul acest concept. *Sharia* este incompatibilă cu Constituţia americană şi cu principiile de egalitate şi libertate încorporate în Declaraţia de independenţă.

Inutil să spun, Carroll şi tovarăşii săi agitatori au lucrat din greu să bagatelizeze aceste diferenţe. Ei au făcut de asemenea lobby cu succes împotriva legislaţiei care ar fi împiedicat tribunalele statului să folosească *sharia* în procedurile lor. În Texas, un proiect de lege anti-*sharia* a fost respins din nou în 2015, a treia oară în trei ani. Presa liberală texană afirmă că republicanii care susţin legea – reprezentanţii Jeff Leach şi Molly White – ar fi nişte scrântiţi bigoţi pentru că au tupeul să le

ceară membrilor din comunitatea musulmană să-şi declare public supunerea faţă de America şi legislaţia ei[55].

Ameninţarea este reală şi trebuie oprită. Dar cum?

În continua noastră luptă cu barbaria care pare în mod tragic inerentă în islam, trebuie să ne întoarcem la principii şi să restabilim integritatea patrimoniului nostru naţional.

Îmi dau seama că e mai simplu de spus decât de făcut. Conducătorii noştri nu se ridică la înălţimea aşteptărilor. Presa este împotriva noastră. Constituţia noastră se erodează, iar cultura devine tot mai seculară. Mulţi dintre noi au uitat cine suntem ca popor şi ca ţară. L-am uitat pe Dumnezeu.

Inamicii au transformat mare parte din puterea noastră în slăbiciune. Americanii sunt cei mai toleranţi şi miloşi oameni de pe pământ. Am întâmpinat cu braţele deschise milioane de refugiaţi de pe tot globul în decursul istoriei noastre. A fost minunat şi nobil când America avea o puternică etică asimilaţionistă. Dar în ultimii 30 de ani am făcut o schimbare de la asimilarea într-un creuzet către o formă învrăjbitoare şi periculoasă de multiculturalism care încurajază separaţia etnică.

După atacurile de la 11 septembrie, Statele Unite ale Americii au aplicat o stranie politică de imigrare. Între 2001 şi 2010, populaţia noastră musulmană s-a dublat la mai mult de două milioane[56]. Am acceptat mii de sirieni alungaţi de războiul civil, iar legiuitorii democraţi vor ca administraţia Obama să deschidă porţile şi mai larg. În mai 2015, un grup de 14 senatori ai Statelor Unite ale Americii i-au trimis o scrisoare preşedintelui prin care solicitau reamplasarea a peste 65 000 de refugiaţi sirieni[57]. Deşi FBI avertizează că este imposibil să examineze sutele de persoane deja intrate în ţară.

Dacă am învăţa ceva din experienţa avută cu refugiaţii somalezi, am înţelege că preluarea a zeci de mii de sirieni este o reţetă sigură pentru dezastru. Din 1991, mai mult de o sută de

mii de somalezi au fost reamplasați în Statele Unite ale Americii. Aproape toți sunt musulmani. Cea mai mare parte dintre ei s-a stabilit în Cedar Riverside, aproape de Minneapolis, zonă care a început să fie cunoscută sub numele de „Micul Mogadishu". Deloc întâmplător, Minneapolis a devenit o pepinieră pentru recrutările jihadiste și cel puțin 40 de tineri au plecat din Minnesota să se alăture Statului Islamic[58].

O imigrație sănătoasă însoțită de o politică de reamplasare ar stabili cu precizie cine sunt și de unde provin imigranții noi.

Cred că o modalitate excelentă de a aborda populația musulmană – în special pe imigranți și refugiați – ar fi să urmăm îndeaproape modelul lui George Washington.

În 1783, anul în care tânăra noastră națiune își câștiga, în cele din urmă, independența față de regele George al III-lea[59], generalul Washington a adresat imigranților catolici irlandezi abia debarcați în New York City o scrisoare de bun venit. Amintiți-vă, cei mai mult americani din generația fondatorilor considerau că migranții catolici sunt niște cetățeni întru totul indezirabili. Erau supuși ai papei, insuficient de copți pentru libertate într-o tânără republică – cel puțin așa umbla vorba. John Adams a sintetizat acest sentiment într-o scrisoare adresată norei sale, Louisa: „Libertatea și papistașii nu pot trăi laolaltă"[60].

Washington nu era de acord. La 2 decembrie 1783, scria: „America este deschisă nu doar străinilor bogați și respectabili, ci și celor opresați și persecutați din toate națiile și religiile; le vom ura bun venit și să împărtășească alături de noi toate drepturile și privilegiile noastre, dacă prin decență și comportament cumsecade dau semne că merită desfătarea"[61].

Câteva luni mai târziu, într-o scrisoare privată adresată lui Tench Tilghman[62], Washington îl întreba pe fostul său aghiotant dacă poate angaja un zidar și un dulgher pentru

proprietatea sa de la Mount Vernon: „Nu te restrâng doar la palatini (germani). Dacă sunt meşteri buni, pot fi din Asia, Africa sau Europa. Pot fi mahomedani, evrei sau creştini din orice sectă, ba pot fi chiar şi atei"[63].

Dar poate că declaraţia cea mai relevantă pentru problema cu care ne confruntăm zilele acestea este scrisoarea pe care a adresat-o preşedintele Washington, în august 1790, Congregaţiei Evreilor din Newport, Rhode Island. „Cetăţenii Statelor Unite ale Americii au tot dreptul să se laude că au dat umanităţii exemple ale unei politici deschise şi liberale: o politică demnă de a fi imitată. Cu toţii au la fel libertatea de conştiinţă şi imunităţile cetăţeniei", scria Washington.

„Azi toleranţa nu mai este defel o favoare a unei clase sociale, bine ascunsă astfel încât doar unii să se bucure de exerciţiul drepturilor naturale inerente", a continuat preşedintele. „Pentru că, din fericire, guvernul Statelor Unite ale Americii, care nu dă fanatismului sprijin, nici persecuţiei vreun ajutor, cere doar ca aceia care trăiesc sub protecţia sa să se poarte ca nişte buni cetăţeni, oferindu-le cu orice ocazie sprijin neprecupeţit."[64]

Să înţelegem bine ce spune Washington: Statele Unite ale Americii sunt primul stat de pe faţa pământului care adoptă o adevărată libertate religioasă. Drepturile tale ca imigrant sau ca cetăţean nu depind de adoptarea unei religii sau unei credinţe anume. Toţi au o libertate de conştiinţă dată de Dumnezeu.

Dar observaţi că, în fiecare dintre aceste scrisori, Washington adaugă o condiţie crucială: nou-veniţii se bucură de toate drepturile „dacă prin decenţă şi comportament cumsecade *dau semne că merită* desfătarea"; nu ne va păsa prea tare de unde vin sau ce cred dacă sunt buni meseriaşi şi pot să-şi practice în libertate religia câtă vreme „se poartă ca nişte buni cetăţeni" şi dau ţării *„cu orice ocazie, sprijinul lor neprecupeţit"* (subl. G.B.).

Preşedintele George W. Bush amintea de Washington într-un discurs rostit pe 30 aprilie 2002, în San Jose, California, prin care promova „conservatorismul plin de compasiune". „America respinge intoleranţa", spunea el. „Respingem orice act de ură împotriva celor de origine arabă sau de credinţă musulmană. America preţuieşte şi primeşte cu braţele deschise oamenii paşnici de toate credinţele: creştini, evrei, musulmani, sikh, hindu şi multe altele. Fiecare credinţă este practicată şi protejată aici, pentru că suntem o singură ţară. Fiecare imigrant se poate simţi pe deplin american şi în aceeaşi măsură cu ceilalţi pentru că suntem o singură ţară. Rasa şi culoarea nu trebuie să ne separe, pentru că America este o singură ţară"[65].

Problema cu care ne confruntăm acum este dacă America mai este o singură ţară.

Ne amintim că 2 997 de vieţi inocente au fost curmate în urma îngrozitoarei zile de 11 septembrie, însă mulţi oameni poate nu îşi dau seama că în acea zi, cei 19 inşi care au deturnat avioanele au furat mult mai mult din cultura şi civilizaţia Occidentului.

Nenumărate documente istorice, înregistrări şi opere de artă de nerecuperat sunt pierdute pentru totdeauna de când cele două turnuri gemene s-au prăbuşit. Picturi din secolele XIX şi XX, desene şi sculpturi ai artiştilor Pablo Picasso, Roy Lichtenstein şi Auguste Rodin au fost făcute una cu pământul. Five World Trade Center era sediul Consiliului cultural din Lower Manhattan, al arhivei Teatrului Broadway şi locul unde erau păstrate 40 000 de negative fotografice realizate de Jacques Lowe în timpul preşedinţiei lui John F. Kennedy. Arhivele din subsol de la Six World Trade Center adăposteau milioane de exponate şi artefacte din New York, datând din secolele XVIII şi XIX. În mica biserică Sfântul Nicolae, o parohie ortodoxă greacă distrusă de resturile turnului doi, se găseau

relicve sfinte din secolele al IV-lea şi al VI-lea şi icoane din Rusia secolului al XIX-lea.

Lista poate continua. Arta, arhitectura, cultura şi istoria din acele clădiri s-au transformat în moloz şi cenuşă în numele jihadului.

Dacă nu suntem atenţi, jihadul ne poate lua mult mai mult decât nişte simple obiecte fizice – ne poate distruge cu totul modul nostru de viaţă.

4. Noi nu putem reforma islamul – doar musulmanii pot s-o facă

Una dintre cele mai mari greşeli pe care le-au făcut Statele Unite ale Americii după atentatele de la 11 septembrie a fost să preia ideea că lecţiile istoriei nu se aplică în cazul războiului purtat împotriva islamului radical.

Conducătorii noştri credeau, fără cea mai mică urmă de îndoială, că musulmanii din Orientul Mijlociu – bărbaţi, femei şi copii care nu cunoşteau nimic decât despotismul şi dictatura – îşi doresc cu disperare averea şi plăcerile americanilor. După cum spunea un irakian entuziast imediat după căderea Bagdadului, în 2003: „Democraţie, whisky, sexy"[66].

Preşedintele George W. Bush a dat o turnură şi mai elegantă acestei viziuni idealiste asupra lumii, într-un bilanţ din 2004: „Este greşit şi arogant să presupunem că marile religii şi culturi sunt cu totul incompatibile cu libertatea şi autoguvernarea. Cred că Dumnezeu a insuflat în fiecare suflet omenesc dorinţa de a trăi în libertate"[67].

După cum am învăţat plătind un preţ uriaş în vieţi şi bogăţii, concepţia noastră cea mai arogantă a fost să presupunem că înţelesul pe care-l dau libertăţii cei mai mulţi irakieni, este acelaşi cu al nostru. Pur şi simplu nu este adevărat. Statul

Islamic crede în libertate. Dar în libertatea care vine din supunerea în fața lui Allah și a legilor sale.

Câtă vreme vom întreține neînțelegeri referitoare la ce este și ce nu este „adevăratul islam", nu vom ajunge nicăieri. Ani de zile, am auzit vorbindu-se despre necesitatea unei reforme islamice cum a fost Reforma protestantă acum 500 de ani. Dacă ar fi să ne întoarcem în timp și să-i spunem lui Martin Luther că indulgențele papale nu au de-a face cu creștinismul, am părea niște prostănaci. De bine, de rău, indulgențele erau parte integrantă a vieții creștinilor europeni la începutul anilor 1500. Așa-și înțelegeau cei mai mulți creștini viețile și lumea.

Tindem să minimalizăm cât de dificilă – și cât de sângeroasă – a fost Reforma. Protestantismul a declanșat aproape 200 de ani de războaie religioase, a decimat părți întregi din Europa continentală, a silit milioane de oameni să se refugieze și, în cele din urmă, a produs înflorirea deplină a individualismului și democrației liberale din Lumea Nouă.

S-ar putea manifesta și o reformare islamică în același mod? Cine știe?! Oricum, este sigur că reformarea ar fi greu de realizat. După cum observa marele politolog, regretatul James Q. Wilson, în 2004, perspectiva reformării lumii islamice după modelul Reformei protestante, este „extrem de îndoielnică"[68]. „Nu există nici papalitate, nici preoțime împotriva căreia să se îndrepte revolta; nici moscheile nu sunt comparabile cu bisericile în accepțiunea catolică a distribuirii sacramentelor", credea Wilson. „Nu va exista niciodată un Martin Luther musulman sau vreun lider islamic ereditar care, adoptând o credință rivală, să poată crea astfel posibilitatea unei guvernări laice."[69]

Niciodată? Sunt convins că mulți pretinși reformatori – musulmani și nemusulmani deopotrivă – speră ca Wilson să fi greșit.

Ayaan Hirsi Ali, o ex-musulmană crescută în Somalia, autoarea unei cărți despre viața ei eroică, despre eliberarea ei, călătoria spre Olanda și apoi spre Statele Unite ale Americii, susține că, nu mai târziu de mijlocul secolului al XIX-lea și începutul celui următor, regiuni întregi ale lumii musulmane făcuseră o tranziție fermă către modernitate. „Până la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial", scria Ayaan Hirsi Ali, „trăsăturile centrale ale *sharia* fuseseră înlocuite în multe țări musulmane de legi care se bazau pe modele europene... Tot atunci, islamul însuși era în tot mai mare măsură reinterpretat ca parte a unui șir neîntrerupt de încercări omenești de a realiza dreptatea socială, uneori fiind chiar folosit pentru a valida doctrinele socialiste ale redistribuirii și alte eforturi pentru remodelarea societății".[70]

La rândul său, Thomas J. Haidon, liberalul convertit la islam, susținea: „Orice mișcare autentică de reformă islamică trebuie să accepte pentru început că unele aspecte specifice islamului și modul în care înțelegem islamul sunt problematice și de aceea necesită o reevaluare critică". Piatra de încercare este concepția că islamul nu poate fi schimbat pentru că este „esența perfecțiunii: cuvântul de netăgăduit al lui Dumnezeu și întinsa tradiție a profetului Mahomed"[71].

Același Haidon scrie: „Dacă organizațiile reformatoare nu aplică strategii eficiente, profunde, pentru a atinge obiective care sunt înrădăcinate adânc în principiile teologice... discursul reformist se va dovedi doar un exercițiu retoric"[72].

Dacă există vreo scânteie de speranță în barbaria nemiloasă a Statului Islamic este că modul în care „gestionează cruzimea", după cum își numesc ei acțiunile, a început să-i supere pe musulmani; chiar și pe islamiștii înverșunați. Un exemplu elocvent este un domn numit Abd al-Rauf Kara, un salafist libian înfocat, nici prieten al democrației, nici pacifist. El este șeful

milițiilor islamiste care, luni de zile după ce baza militară SUA din Benghazi a fost atacată, au produs haos[73]. El a descoperit însă că Daesh, „acum (cu) o deschidere la mare de 70 de kilometri", este prea brutal chiar și pentru el. „Este o fâșie de teren strategică pentru lansarea bărcilor contrabandiștilor cu refugiați, iar Europa ar trebui să fie îngrijorată că Daesh și-ar putea deghiza oamenii în migranți", scrie Kara[74]. Cu greu se poate spune că aceasta este o reformă, dar ar putea fi un semn încurajator că tot mai mulți musulmani se vor opune ideologiei favorabile supremației islamice care amenință lumea liberă.

Cred că numai atunci când musulmanii înșiși vor decide că au nevoie de o reformă, vor apărea șanse reale să se petreacă una. Dar nu decidem nici eu, nici tu. Eu nu sunt musulman. Nu-i pot spune unui musulman cum poate rezolva profundele – și probabil ireconciliabilele – conflicte între credința lor și libertate.

Ce pot face – ce putem face cu toții – este să expunem la lumina zilei Frăția Musulmană și alte grupări influente asemănătoare care acționează din interior pentru subminarea instituțiilor țării noastre. Putem sprijini încercările serioase făcute de cărturari pentru reformarea autentică a islamului – musulmani dăruiți, ca Abdullahi Ahmed An-Na'im, Khaleel Mohammad, Ahmed Mansour și Kassim Ahmad, care poartă controverse bazate pe Coran, dar nu se lasă amețiți de acesta. Putem reliefa și sprijini munca musulmanilor americani, cum ar fi Nonie Darwish, Wafa Sultan, Asra Nomani, Irshad Manji și Zuhdi Jasser, care au fondat, în Phoenix, American Islamic Forum for Democracy.

În cele din urmă, islamul se va reforma singur sau se va nimici singur. În cazul ultimului scenariu, este datoria noastră să credem în Dumnezeu, să vorbim fără frică și să ne luăm toate precauțiile ca America să nu fie distrusă odată cu islamul.

Epilog

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, foarte mulți oameni, inclusiv dintre conducătorii Statelor Unite ale Americii, pretindeau că nu știu nimic despre Holocaustul aflat în desfășurare. Auziseră zvonuri și li se șoptise, desigur, câte ceva, dar se puteau ascunde în spatele faptului că nu știau *cu certitudine* ce se petrecea.

De astă dată nu te poți ascunde nicăieri de privirea eternă a judecății.

De astă dată știm cu certitudine.

Nu cu mulți ani în urmă, când am fost la Auschwitz, am vorbit cu o femeie pe nume Paulina. Era „Drept între popoare", termen folosit pentru cei care, deși ne-evrei, și-au riscat viața pentru a sări în ajutorul semenilor în timpul Holocaustului.

„Cum ar trebui să procedez?" am întrebat-o. „Cum poate fi udată sămânța echității în ceilalți? Ce am de făcut?"

Ea mi-a spus, atunci: „Amintește-ți, cei drepți nu au devenit drepți dintr-odată. Spre deosebire de cei din jur, ei au refuzat doar să depășească limita."

Lumea de azi a depășit limitele. Știm cu toții asta. Dar nu trebuie să acceptăm așa ceva. Putem sări în ajutorul musulmanilor care sunt torturați în Orientul Mijlociu pentru că nu sunt suficient de „puri". Putem ajuta femeile să nu mai fie violate și

măcelărite. Putem sări în ajutorul homosexualilor să nu mai fie aruncați de pe acoperișul caselor. Putem apăra copiii să nu mai fie omorâți pentru că s-au făcut vinovați de „crima" de a fi mâncat în timpul Ramadanului.

Și-i putem apăra pe creștinii care sunt sistematic agresați, reduși la tăcere și exterminați de cei care pretind că urmează „religia păcii".

În timp ce scriu aceste rânduri, în locuri ca Irak și Siria, creștinii sunt torturați cu un zel nemaivăzut. Uciderea lor a devenit o prioritate. Dacă locuiți într-o casă care are semnul Nazarineanului – ceea ce înseamnă că oamenii din casă cred în Iisus din Nazaret – foarte probabil că veți fi omorâți.

Cu toate acestea, în anumite regiuni din Orientul Mijlociu, chiar și în interiorul califatului, acest simbol a devenit unul unificator – pentru creștini și necreștini deopotrivă. Am vorbit recent cu cineva care s-a întors de curând din Egipt. El spune că mulți se îndepărtează de islamiști când văd greutățile creștinilor. Acești creștini persecutați îi neliniștesc pe măcelarii din ISIS. Islamiștii nu se așteptau ca discipolii lui Hristos să fie atât de calmi, atât de hotărâți. Ei nu pot înțelege de ce nu le pot frânge voința. Răspunsul e simplu: Nu vor să depășească limita.

În deceniile care vor veni, generațiile viitoare vor privi către aceste timpuri și vor povesti aceste istorii despre curaj, dar și despre lașitate. Poveștile celor care au observat ceea ce se întâmplă, fără a face însă nimic.

Vreau ca posteritatea mea să spună povestea unei familii virtuoase care s-a împotrivit tuturor spunând: „Sunt cu nazarinenii. Sunt cu evreii, homosexualii, ateii sau musulmanii care pur și simplu nu sunt de-ajuns de musulmani".

Vreau să fiu și eu printre drepți. Poate că nu știi ce trebuie să faci, dar simplul fapt că dai mai departe această carte și că

întreprinzi propriile cercetări pentru a verifica adevărul ei, va însemna că ţi-ai făcut datoria. Am tipărit această carte în versiune broşată pentru a costa mai puţin, astfel că vei putea s-o împarţi cu un prieten. O poţi, de asemenea, pune în buzunarul de la spate sau în geantă şi te poţi întoarce la ea când începi să auzi minciunile spuse de politicieni sau de presa centrală, de cei orbi cu bună-ştiinţă sau ignoranţi.

Dumnezeu nu ne va socoti fără vină. A tăcea în faţa răului înseamnă răul însuşi. A nu susţine înseamnă a susţine. A nu vorbi înseamnă a vorbi.

Aşadar, împotriveşte-te. Ridică mâna şi cere să se ţină seama de tine.

Nu mă voi lăsa dus de restul umanităţii. „Nu se va mai întâmpla niciodată" se întâmplă acum.

Orice viaţă contează.

Note

Introducere

1. Sediul Congresului SUA, în Washington, D.C. (n. red.).
2. „Fascinating Facts", *Library of Congress*, accesat la 10 iunie 2015, http://www.loc.gov/about/fascinating-facts/.
3. Thomas Jefferson (1783–1826) – unul dintre autorii importanți ai Declarației de independență (1776). Al treilea președinte american (1801–1809) (n. red.).
4. Denise A. Spellberg, *Thomas Jefferson's Qur'an: Islam and the Founders*, Knopf Doubleday, New York, 2013, p. 85.
5. Alexandra Méav Jerome, „The Jefferson Qur'an", *Oxford Islamic Studies Online*, accesat la 10 iunie 2015, http://www.oxfordislamicstudies.com/Public/focus/essay1009_jefferson.html.
6. *Ibidem.*
7. D.A. Spellberg, *Thomas Jefferson's Qur'an*, p. 105.
8. „American Commissioners to John Jay", 28 martie 1786, *Founders Online, National Archives*, accesat la 10 iunie 2015, http://founders.archives.gov/documents/Jefferson/01-09-02-0315.
9. *Ibidem.*
10. Sunt multe traduceri ale Coranului în engleză. Pentru că mulți musulmani cred că lui Mahomed i-a fost transmis Coranul în arabă, ei consideră că orice traducere ar fi doar o interpretare aproximativă. Drept urmare, orice versiune tradusă a Coranului conține paranteze drepte și rotunde pentru a crea un context explicativ și pentru a preciza pronumele absente. Pentru această carte folosim traducerea făcută de Muhammad Taqi al-Hilali și

de Muhammad Muhsin Khan, intitulată *Nobilul Coran în limba engleză.* Cu ajutorul guvernului saudit, lucrarea dr. al-Hilali şi a dr. Khan este cea mai răspândită traducere a Coranului în librăriile cu cărţi islamice, în toată lumea vorbitoare de engleză. Am folosit traducerea exactă, toate parantezele rotunde şi drepte care apar în versetele coranice şi în *hadith* pot fi găsite în textul original valabil online la http://www.noblequran.com/translation.

11. Este vorba despre *Surat At-Tawba* (medinită). Pentru citatele în limba română din Coran folosim, ca versiune principală, pe cea editată de Liga islamică şi culturală din România, 2006, iar ca sursă complementară ediţia în limba engleză folosită de Glenn Beck (n. trad.).
12. *Jizyah*, taxă anuală *per capita*, percepută nemusulmanilor de către statele islamice. Era aplicată bărbaţilor de alte religii care locuiau permanent în teritorii unde funcţiona legea islamică. De la plata *jizyah* erau exceptaţi copiii, femeile, bătrânii, bolnavii, nebunii, sclavii, călugării (n. red.).
13. „American Commissioners to John Jay", 28 martie 1786, *op. cit.*
14. Marele Satan (Shaytân-e Bozorg, în persană) – sintagmă defăimătoare folosită în textele oficiale iraniene cu referire directă la Statele Unite ale Americii şi, mai rar, la guvernul britanic (n. red.).
15. „Poll of U.S. Muslims Reveals Ominous Levels of Support for Islamic Supremacists' Doctrine of *Shariah*, Jihad", *Centrul pentru politici de securitate*, accesat la 23 iunie 2015, http://www.centerforsecuritypolicy.org/2015/06/23/nationwide-poll-of-us-muslims-shows-thousands-support-shariah-jihad.
16. În iulie 2015, Iran, SUA şi alte cinci state membre ale Consiliului de Securitate al ONU şi UE au încheiat un acord referitor la reducerea programului nuclear iranian timp de un deceniu, în schimbul anulării sancţiunilor economice şi financiare (n. red.).
17. Bruce Jenner (n. 1949) – fost sportiv american, medaliat olimpic. Cunoscut sub numele Caitlyn Marie Jenner, după operaţia de schimbare a sexului (n. red.).
18. Amnesty International, „Iran: Death by Stoning, a Grotesque and Unacceptable Penalty", 15 ianuarie 2008, https://www.

amnesty.org/press-releases/2008/01/iran-death-stoning-grotesque-and-unacceptable-penalty-20080115/.
19. Iran Human Rights Documentation Center, „Islamic Penal Code of the Islamic Republic of Iran – Book Five", 18 iulie 2013, http://iranhrdc.org/english/human-rights-documents/iranian-codes/1000000351-islamic-penal-code-of-the-islamic-republic-of-iran-book-five.html#21.
20. Amnesty International, „Amnesty International Report 2014/15", accesat la 10 iunie 2015, https://www.amnesty.org/en/countries/middle-east-and-north-africa/iran/report-iran/.
21 Jacob Siegel, „Islamic Extremists Now Crucifying People in Syria – and Tweeting Out the Pictures", *The Daily Beast*, 30 aprilie 2014, http://www.thedailybeast.com/articles/2014/04/30/islamic-extremists-now-crucifying-people-in-syria-and-tweeting-out-the-pictures.html.
22. Suratul 4 An-Nisa, versetul 95.

PARTEA ÎNTÂI – ISLAMUL PE ÎNȚELESUL TUTUROR

1. Muslim ibn alHajjah, „Sahih Muslim" – Hadith 6924 (traducere de Abdul Hamid Siddiqui), *The Only Quran*, accesat la 10 iunie 2015, http://www.theonlyquran.com/hadith/Sahih-Muslim/?volume=41&chapter=9.
2. „Gruesome Islamic State Video Announces Death of Peter Kassig", *The Clarion Project*, 16 noiembrie 2014, http://www.clarionproject.org/news/gruesome-islamic-state-video-announces-death-peter-kassig.
3. William McCants, „ISIS Fantasies of an Apocalyptic Showdown in Northern Syria", *Markaz*, 3 octombrie 2014, http://www.brookings.edu/blogs/markaz/posts/2014/10/03-isis-apocalyptic-showdown-syria-mccants.
4. Umberto Bacchi, „Isis Magazine *Dabiq* Threatens 'Rome Crusaders' Flying Islamic State Flag at Vatican on Front Cover", *International Business Times*, 13 octombrie 2014, http://www.ibtimes.co.uk/isis-magazine-dabiq-threatens-rome-crusaders-flying-islamic-state-flag-vatican-front-cover-1469712.

5. Graeme Wood, „What ISIS Really Wants", *The Atlantic*, martie 2015, http://www.theatlantic.com/features/archive/2015/02/what-isis-really-wants/384980/.
6. Coran, Al Waqi'a 56:42–43.
7. Coran, Az-zumar (39), versetele 68–70.
8. The Dajjal. Knowing the False Messiah, „The Dajjal's Physical Features", accesat la 10 iunie 2015, http://www.authentic-translations.com/dajjal/texts/Dajjal-4.pdf.
9. Anne Speckhard, „End Times Brewing: A n Apocalyptic View on al-Baghdadi's Declaration of a Caliphate in Iraq and the Flow of Foreign Fighters Coming from the West", *The Huffington Post* (Marea Britanie), 30 iunie 2014, http://www.huffingtonpost.co.uk/anne-speckhard/isis-iraq_b_5541693.html.
10. Tom Porter, „Isis Uses Picture of 'Cyclops Baby' to Recruit Fighters for Apocalyptic Battle", *International Business Times*, 14 septembrie 2013, http://www.ibtimes.co.uk/isis-use-picture-cyclops-baby-recruit-fighters-apocalyptic-battle-1465323.
11. Fitry Yuhanis, postare pe Twitter, 19 august 2014, 10:17 a.m., https://twitter.com/xfitryyuhanisx/status/501734749719646209.
12. Tom Porter, „Isis Uses Picture of 'Cyclops Baby' to Recruit Fighters for Apocalyptic Battle", *op. cit*.
13. „Sunnis and Shia: Islam's Ancient Schism", *BBC News*, 20 iunie 2014, http://www.bbc.com/news/world-middle-east-16047709.
14. Bernd Kaussler, „Is the End Nigh for the Islamic Republic?", *Current Trends in Islamist Ideology*, vol. 13, 13 ianuarie 2012, pp. 69–90, http://www.hudson.org/content/researchattachments/attachment/1271/kaussler.pdf.
15. Muhammad Baqir AsSadr, *An Inquiry Concerning Al-Mahdi* (autopublicat și tipărit de CreateSpace, 2014).
16. „The World Fact Book: Iran", *Central Intelligence Agency*, accesat la 11 iunie 2015, https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/ir.html.
17. Reza Kahlili, „Leading Iranian Ayatollah: Islamic Messiah Will Behead Western Leaders", *The Daily Caller*, 16 martie 2014, http://dailycaller.com/2014/03/16/leading-iranian-ayatollah-islamic-messiah-will-behead-western-leaders/.

18. „Translation of Sahih Muslim, Book 41: The Book Pertaining to the Turmoil and Portents of the Last Hour", University of Southern California Center for Muslim-Jewish Engagement, accesat la 11 iunie 2015, http://www.usc.edu/org/cmje/religious-texts/hadith/muslim/041-smt.php.
19. Muslim ibn alHajjah, *Sahih Muslim,* Hadith 6924, trad. Abdul Hamid Siddiqui, *The Only Quran,* accesat la 10 iunie 2015, http://www.theonlyquran.com/hadith/Sahih-Muslim/?volume=41&chapter=9.
20. Primăvară arabă – nume generic conferit unui val de proteste și demonstrații antiguvernamentale în câteva țări arabe care au condus, în intervalul 2010-2012, la schimbarea din funcție a liderilor politici din Tunisia (Zine El Abidine Ben Ali), Egipt (Hosni Mubarak), Libia (Muammar Gaddafi), Yemen (Ali Abdullah Saleh) și instalarea unor regimuri democratice. Revolte s-au înregistrat și în alte state din regiune, cum ar fi Bahrain, Siria, Algeria, Irak, Iordania ș.a. (n. red.).
21. William Bill Kristol (n. 1952) – analist politic neoconservator. Șef de cabinet al vicepreședintelui SUA, Dan Quayle (1989–1993) (n. red.).
22. Interviu luat de Chris Wallace lui Bill Kristol, „Fox News Sunday with Chris Wallace", *Fox News*, 13 februarie 2011.
23. David Remnick, „Going the Distance: On and Off the Road with Barack Obama", *The New Yorker,* 27 ianuarie 2014, http://www.newyorker.com/magazine/2014/01/27/going-the-distance-2?currentPage=all. Kobe Bryant, baschetbalist profesionist, jucător la Los Angeles Lakers. Și-a anunțat retragerea la finalul sezonului 2015–2016 (n. trad.).
24. Michael Weiss, Hassan Hassan, *Isis: Inside the Army of Terror*, Regan Arts, New York, 2015, p. 1.
25. *Ibidem*, pp. 1, 41.
26. Rory McCarthy, Qais al-Bashir, „Suicide Bomb Attack Kills 22 at Mosque Wedding", *The Guardian,* 21 ianuarie 2005, http://www.theguardian.com/world/2005/jan/22/iraq.rorymccarthy.
27. Ted Thornhill, „Raped, Tortured, Forced to Watch Beheadings, Then Beaten When They Tried to Kill Themselves: Yazidi Girls Reveal the Hell They Endured During ISIS Captivity", *Daily*

Mail, 1 octombrie 2014, http://www.dailymail.co.uk/news/article-2776268/Raped-tortured-forced-watch-beheadings-beaten-tried-kill-Yazidi-girls-reveal-hell-endured-witnessed-ISIS-captivity.html.

28. John Hall, „ISIS Are Forcing Captured Yazidi Children to Train as Islamist Soldiers and Brainwashing Mentally Handicapped Boys into Becoming Suicide Bombers, Iraqi Politician Reveals", *Daily Mail*, 13 mai 2015, http://www.dailymail.co.uk/news/article-3079975/ISIS-forcing-captured-Yazidi-children-train-Islamist-soldiers-brainwashing-mentally-handicapped-boys-suicide-bombers-Iraqi-politician-reveals.html.
29. Sameer N. Yacoub, „Iraqi Official: Hundreds of Yazidi Women Held Captive by Islamic State", *The Huffington Post*, 8 august 2014, http://www.huffingtonpost.com/2014/08/08/yazidi-women-captive_n_5662805.html.
30. Mytheos Holt, „Egyptian Cleric Claims Muslim Brotherhood Presidential Candidate Will Make Jerusalem the Capital of the Caliphate", *The Blaze*, 7 mai 2012, http://www.theblaze.com/stories/2012/05/07/egyptian-cleric-claims-muslim-brotherhood-presidential-candidate-will-make-jerusalem-the-capital-of-the-caliphate/.
31. „The Life of Muhammad", *PBS*, accesat la 11 iunie 2015, http://www.pbs.org/muhammad/timeline_html.shtml.
32. Tom Holland, „When I Questioned the History of Muhammad", *The Wall Street Journal*, 9 ianuarie 2015, http://www.wsj.com/articles/when-i-questioned-the-history-of-muhammad-1420821462.
33. „The Life of Muhammad," *PBS*, accesat la 11 iunie 2015, http://www.pbs.org/muhammad/timeline_html.shtml.
34. Coran, As-Saaf 61, versetul 6.
35. Coran, Al-Hajj (22) versetul 52.
36. Salman Rushdie (n. 1947) – scriitor britanic de origine indiană. Laureat al Booker Prize (1981). Din cauza romanului *Versetele satanice*, publicat în anul 1988, a fost amenințat cu moartea, iar ayatollahul Khomeini l-a condamnat la moarte printr-o *fatwa* (n. red.).
37. „The Life of Muhammad", *PBS*, accesat la 11 iunie 2015, http://www.pbs.org/muhammad/timeline_html.shtml.

38. Ira M. Lapidus, *A History of Islamic Societies*, ediția a doua, Cambridge University Press, New York, 2002.
39. „The Founding of the Community" Sacred Texts, accesat la 11 iunie 2015, http://www.sacred-texts.com/isl/isl/isl12.htm.
40. Coran, Al-Ma'ida 5:64
41. *Idem*, Al-Mai'da 5:51.
42. *Idem*, Muhammed (Medinia), versetul 4.
43. Council on Foreign Relations, „The Struggle Between Sunni and Shia Muslims Explained", *Newsweek*, 14 decembrie 2014, http://www.newsweek.com/struggle-between-sunni-and-shia-muslims-explained-291419.
44. „Sunnis and Shia: Islam's Ancient Schism", *BBC News*, 20 iunie 2015, http://www.bbc.com/news /world-middle-east-16047709.
45. *Encyclopedia Britannica Online*, „Qur'an", accesat la 12 iunie 2015, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/487666/Quran/261599/Compilation.
46. Idem, „Hadith", accesat la 12 iunie 2015, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/251132/Hadith/68899/The-compilations.
47. Nina Rastogi, „Decapitation and the Muslim World", *Slate*, 20 februarie 2009, http://www.slate.com/articles/news_and_politics/explainer/2009/02/decapitation_and_the_muslim_world.html.
48. Coran, Surat An-Nahl (16), versetul 106.
49. Muhammad alBukhari, *Sahih alBukhari* 4:52, Hadith 260.
50. *Encyclopedia Britannica Online*, „Battle of Tours", accesat la 12 iunie 2015, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/600883/Battle-of-Tours.
51. Barack Obama, „Remarks by the President on a New Beginning", conferință susținută la Universitatea din Cairo, Egipt, 4 iunie 2009.
52. Bernard Lewis, *What Went Wrong: The Clash Between Islam and Modernity in the Middle East*, Oxford University Press, New York, 2002, p. 6.
53. Sayyid Qutb, *Milestones*, Kazi Publications, Lahore, 1964.
54. „Napoleon at War: Campaigns and Battles: The Egyptian Campaign", *PBS*, accesat la 12 iunie 2015, http://www.pbs.org/empires/napoleon/n_war/campaign/page_3.html.

55. *Ibidem.*
56. Paul Strathern, *Napoleon in Egypt*, Bantam, New York, 2007, p. 107.
57. Dore Gold, *Hatred's Kingdom*, Regnery, Washington D.C., 2012, p. 25.
58. As'ad AbuKhalil, Mahmoud Haddad, „Revival and Renewal", *Oxford Islamic Studies Online*, accesat la 12 iunie 2015, http://www.oxfordislamicstudies.com/article/opr/t236/e0682.
59. Dore Gold, *Hatred's Kingdom*, *op. cit.*, p. 20.
60. Bernard Lewis, „Ottoman Observers of Ottoman Decline", *Islamic Studies*, nr. 1, martie 1962, pp. 71–87.
61. Cifrele referitoare la amploarea acestor evenimente tragice sunt încă discutate de specialiști. Potrivit estimărilor, 1 500 000 de armeni, între 450 000 și 750 000 de greci, respectiv 150 000 și 300 000 de asirieni și-au pierdut viața în timpul și după Primul Război Mondial, prin acțiunea de purificare etnică întreprinsă de autoritățile otomane și turce (n. red.).
62. „The Real Sick Man of Europe", *The Economist*, 19 mai 2005, http://www.economist.com/node/3987219.
63. Thomas Edward Lawrence (1888–1935) – ofițer și diplomat britanic implicat în revolta arabă din anii 1916-1918. În 1962, inspirat din biografia acestui personaj fascinant, David Lean a regizat filmul „Lawrence al Arabiei", cu Peter O`Toole în rol principal (n. red.).
64. Woodrow Wilson (1856–1924) – președinte al Statelor Unite ale Americii (1913–1921). În 1918, a redactat un program de pace, în 14 puncte, iar la încheierea războiului a jucat un rol primordial în înființarea Ligii Națiunilor (n. red.).
65. Nick Danforth, „The Myth of the Caliphate: The Political History of an Idea", *Foreign Affairs*, 19 noiembrie 2014, https://www.foreignaffairs.com/articles/middle-east/2014-11-19/myth-caliphate?cid=rss-foreign_affairs_report-the_myth_of_the_caliphate-000000.
66. *Encyclopedia Britannica Online*, „Theodore Herzl", accesat la 12 iunie 2015, *Encyclopedia Britannica Online*.

67. „A History of Conflict: 1929–1936: Arab Discontent", *BBC News*, accesat la 13 iunie 2015, http://news.bbc.co.uk/2/shared/spl/hi/middle_east/03/v3_ip_timeline/html/1929_36.stm.
68. Saudiții s-au folosit de miliarde de dolari proveniți din petrol pentru a impune la nivel mondial mișcarea salafistă, bazându-se pe *madrassas* (școli religioase) dintr-un capăt la celălalt al lumii musulmane. Astfel, au creat un monstru care a atacat la 11 septembrie 2001 și care acum, sub forma ISIS, amenință să-și omoare creatorul, asemenea monstrului creat de doctorul Frankenstein.
69. Gilles Kepel, *Jihad: The Trail of Political Islam*, traducere de Anthony F. Roberts, Belknap Press, Cambridge, MA, 2002, p. 27.
70. Faruk (Fārūq al-Awwal, 1920–1965) – rege al Egiptului, membru al dinastiei Muhammad Ali. După ce a fost înlăturat de la putere în 1952, a trăit în exil, unde a și murit (n. red.).
71. Hassan al-Banna (1906–1949) – profesor și imam. A întemeiat și condus Frăția Musulmană, între anii 1928 și 1949. A fost asasinat, probabil, din ordinul regelui Faruk (n. red.).
72. Gilles Kepel, *Jihad: The Trail of Political Islam, op. cit.*, p. 30.
73. Haj Amin al-Husseini (1897–1974) – mare muftiu al Ierusalimului (1921–1937). Președinte al Consiliului Suprem Musulman (1922–1937) (n. red.).
74. Alan Dershowitz, *The Case for Israel*, John Wiley and Sons, Hoboken, NJ, 2003, p. 54.
75. Hitlerjugend (în limba germană) – organizația de tineret a Partidului Nazist, în care erau încadrați tinerii cu vârste cuprinse între 14 și 18 ani. Deviza membrilor era *Blut und Ehre* („Sânge și onoare") (n. red.).
76. Gilbert Achcar, *The Arabs and the Holocaust*, traducere de G.M. Goshgarian, Picador, New York, 2011, p. 157.
77. *Ibidem.*
78. Abdullah Yusuf Azzam (1941–1989) – teolog sunnit de origine palestiniană. A predicat jihadul de apărare și de atac al musulmanilor în sprijinul mujahedinilor afghani angrenați în războiul împotriva sovieticilor, în anii 1980 (n. red.).
79. Bruce Riedel, „The 9/11 Attacks' Spiritual Father", *The Daily Beast*, 11 septembrie 2011, http://www.thedailybeast.com/articles/2011/

09/11/abdullah-azzam-spiritual-father-of-9-11-attacks-ideas-live-on.html.

80. Sayyid Qutb (1906–1966) – poet și teoretician islamist de origine egipteană. În 1966, ca lider al Frăției Musulmane egiptene, a fost acuzat de organizarea complotului împotriva președintelui Nasser și executat (n. red.).
81. Robert Siegel, „Sayyid Qutb's America: Al Qaida Inspiration Denounced U.S. Greed, Sexuality", *National Public Radio*, 6 mai 2003, http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=1253796.
82. Muhammad Mossadeq (1882–1967) – politician iranian. Lider al Frontului Național iranian, prim-ministru al Iranului în perioada 1951–1953, răsturnat de la putere în urma unui complot organizat de serviciile secrete americane și britanice (n. red.).
83. Ruhollah Khomeini (1901–1989) – lider religios șiit, fondator al Republicii Islamice Iran. După îndepărtarea de la putere a șahului Reza Pahlavi, a devenit lider suprem al Iranului (n. red.).
84. Între 4 noiembrie 1979 și 20 ianuarie 1981, un grup de studenți iranieni a ocupat Ambasada americană de la Teheran. După eliberarea femeilor, a afro-americanilor și a unui ostatic foarte bolnav, timp de 444 de zile, au fost reținuți 52 de oameni. În 1980, în timpul intervenției eșuate a serviciilor secrete americane – Operation Eagle Claw –, și-au pierdut viața un civil iranian și opt americani. Ostaticii au fost eliberați abia în urma Acordului de la Alger (n. red.).
85. Autorul se referă la Războiul sovieto-afghan, desfășurat între anii 1979 și 1989. În luptele dintre mujahedinii sunniți și șiiți insurgenți și armata invadatoare și-au pierdut viața aproximativ 90 000 de afghani, respectiv 14 500 de sovietici. La final, mujahedinii au reușit să alunge ocupanții din țară (n. red.).
86. Ahmad Shah Massoud (1953–2001) – lider politic și militar afghan. De origine etnică tadjik, musulman sunnit, s-a remarcat în lupta împotriva ocupanților sovietici. A fost ministru al apărării, în timpul Statului Islamic Afghanistan. A fost asasinat de al-Qaida, printr-un atac sinucigaș cu bombă, mascat de un pretins interviu al unor reporteri belgieni de origine maghrebiană (n. red.).

87. La câțiva ani după ce s-a încheiat confruntarea cu sovieticii, în Afghanistan a izbucnit războiul civil. Între 1996 și 2001, talibanii (care au întemeiat Emiratul Islamic al Afghanistanului, cu capitala la Kabul) și Statul Islamic Afghanistan (în care Massoud avea un rol important, ca ministru al apărării și fondator al Alianței Nordului) s-au înfruntat pentru putere. Abia în 2001, cu intervenția decisivă americană, talibanii au fost învinși și alungați din Kabul (n. red.).
88. Comisia națională pentru anchetarea atacurilor teroriste, *The 9/11 Commission Report: Final Report of the National Commission on Terrorist Attacks upon the United States*, W.W. Norton & Company, New York, 2004, p. 139.
89. Thomas Harding, „Blast Survivor Tells of Massoud Assassination", *The Telegraph,* 26 octombrie 2001, http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/asia/afghanistan/1360632/Blast-survivor-tells-of-Massoud-assassination.html.
90. Yassin Musharbash, „The Future of Terrorism: What al-Qaida Really Wants", *Der Spiegel,* 22 august 2005, http://www.spiegel.de/international/the-future-of-terrorism-what-al-qaida-really-wants-a-369448.html.
91. *Ibidem.*
92. *Ibid.*
93. Ayman al-Zawahiri (n. 1951) – de profesie medic, emir al grupării al-Qaida, de origine egipteană. A fost consilier personal și medic al lui bin Laden. Prin 2009, era considerat comandantul strategic și operativ, în timp ce bin Laden se concentra pe componenta ideologică a grupării. A fost arestat, condamnat și închis în mai multe rânduri. Este liderul actual al al-Qaida. Pentru capturarea lui al-Zawahiri, SUA au stabilit o recompensă de 25 de milioane de dolari (n. red.).
94. Abu Musab al-Zarqawi (1966 – 2006) – emir al grupării al-Qaida în Irak, originar din Iordania. A fost implicat în atentate teroriste împotriva americanilor pe teritoriul irakian. S-a alăturat al-Qaida în 2004, fiind responsabil de filiala irakiană a organizației. A fost ucis în sătucul Hibhib, în timpul unei operații a armatei americane (n. red.).

95. Brigitte Gabriel, *They Must Be Stopped: Why We Must Defeat Radical Islam and How We Can Do It*, St. Martin's Press, New York, 2008, p. 123.
96. Sub numele autorului Abu Bakr Naji se presupune că s-ar fi ascuns, de fapt, Mohammad Hasan Khalil al-Hakim (cca 1961–2008). Era şeful propagandei al-Qaida. A fost ucis în timpul unui atac aerian american. Volumul „Management of Savagery: The Most Critical Stage Through Which the Islamic Nation Will Pass" a apărut ca ebook, în 2004 (n. red.).
97. David Ignatius, „The Manual That Chillingly Foreshadows the Islamic State", *The Washington Post*, 25 septembrie 2014, http://www.washingtonpost.com/opinions/david-ignatius-the-mein-kampf-of-jihad/2014/09/25/4adbfc1a-44e8-11e4-9a15-137aa0153527_story.html.
98. Abu Bakr Naji, *The Management of Savagery: The Most Critical Stage Through Which the Umma Will Pass*, traducere de William McCants, John M. Olin Institute for Strategic Studies at Harvard University, Cambridge, MA, 2006, https://azelin.files.wordpress.com/2010/08/abu-bakr-naji-the-management-of-savagery-the-most-critical-stage-through-which-the-umma-will-pass.pdf.
99. *Ibidem.*
100. *Ibid.*
101. *Ibid.*
102. *Ibid.*
103. Lawrence Wright, „The Master Plan", *The New Yorker*, 11 septembrie 2006, http://www.newyorker.com/magazine/2006/09/11/the-master-plan.
104. Abu Bakr al-Baghdadi (n. 1971) – liderul ISIL. A fost ales calif în anul 2014. Pentru prinderea sa, încă din 2011, SUA au oferit o recompensă de 10 milioane de dolari (n. red.).
105. Hosni Mubarak (n. 1928) – preşedinte al Egiptului (1981–2011). A fost îndepărtat de la putere de revoluţia izbucnită în contextul Primăverii arabe (n. red.).
106. Andrew C. McCarthy, *Spring Fever: The Illusion of Islamic Democracy*, Encounter, New York, 2013, p. 3.
107. Brigitte Gabriel, *They Must Be Stopped: Why We Must Defeat Radical Islam and How We Can Do It*, St. Martin's Press, New York, 2008.

108. Bernard Lewis, „Communism and Islam", *International Affairs*, 30, nr. 1, ianuarie 1954, pp. 1–12.
109. Yusuf al-Qaradawi (n. 1926) – teolog islamic de origine egipteană. Realizator al emisiunii „*Sharia* și viața" la *Al-Jazeera* (n. red.).
110. Andrew C. McCarthy, *The Grand Jihad: How Islam and the Left Sabotage America*, Encounter, New York, 2010, p. 88.
111. Bashar al-Assad (n. 1965) – președintele Siriei începând din 2000. Fiul lui Hafez al-Assad, predecesorul său la conducerea statului (n. red.).
112. Jabhat al-Nusra (Frontul al-Nusra), cunoscută și ca al-Qaida din Siria, este o miliție sunnită islamistă care luptă împotriva guvernului sirian. Liderul acestei grupări este Abu Mohammad al-Julani (n. red.).
113. Brigada Yarmouk (Brigada Martirilor Yarmouk) este o grupare rebelă care acționează în sudul Siriei (n. red.).
114. Patrick Cockburn, „How the US Helped ISIS Grow Into a Monster", *Mother Jones*, 21 august 2014, http://www.motherjones.com/politics/2014/08/how-us-helped-isis-grow-monster-iraq-syria-assad.
115. David Remnick, „Going the Distance: On and Off the Road with Barack Obama", *The New Yorker*, 27 ianuarie 2014, http://www.newyorker.com/magazine/2014/01/27/going-the-distance-2?currentPage=all.
116. Patrick Cockburn, *op. cit.*
117. *Ibidem.*
118. Frederik Pleitgen, „'We Will Destroy ISIS': Iranian Militia Vows to Fight Terror Group", *CNN*, 22 aprilie 2015, http://edition.cnn.com/2015/04/22/middleeast/iran-fighting-isis/.
119. Yara Bayoumy, Mohammed Ghobari, „Iranian Support Seen Crucial for Yemen's Houthis", *Reuters*, 15 decembrie 2014, http://www.reuters.com/article/2014/12/15/us-yemen-houthis-iran-insight-idUSKBN0JT17A20141215.
120. House Intelligence Committee, comitet pe probleme de securitate, aflat în subordinea Camerei Reprezentanților Statelor Unite ale Americii. În prezent, este condus de Devin Nunes (n. red.).
121. Damien Cave, „For Congress: Telling Sunni from Shiite", *The New York Times*, 17 decembrie 2006, http://www.nytimes.com/2006/12/17/weekinreview/17cave.html?_r=2&.

122. Tom Harnden, Christina Lamb, „Saudis to Get Nuclear Weapons", *The Sunday Times,* 17 mai 2015, http://www.thesundaytimes.co.uk/sto/news/world_news/Middle_East/article1557090.ece.
123. Anne Barnard, Tim Arango, „Using Violence and Persuasion, ISIS Makes Political Gains", *The New York Times,* 3 iunie 2015, http://www.nytimes.com/2015/06/04/world/isis-making-political-gains.html?emc=edit_th_20150604&nl=todaysheadlines&nlid=55829462&_r=1&referrer.
124. *Ibidem.*

PARTEA A DOUA – TREISPREZECE MINCIUNI MORTALE

1. Barbara Bradley Hagerty, „Is the Bible More Violent Than the Quran?", *NPR,* 18 martie 2010, http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=124494788.
2. Edward Said, „Arabs, Islam, and the Dogmas of the West", *The New York Times Book Review,* 31 octombrie 1976.
3. Joshua Muravchik, „Enough Said: The False Scholarship of Edward Said", *World Affairs,* martie–aprilie 2013, http://www.worldaffairsjournal.org/article/enough-said-false-scholarship-edward-said.
4. *Ibidem.*
5. „List of Islamic Terrorist Attacks for the Last 30 Days", *Islam: The Politically Incorrect Truth,* accesat la 16 iunie 2015, http://www.thereligionofpeace.com/index.html#Attacks.
6. Interviu luat lui Barack Obama de Steve Kroft, „60 Minutes", *CBS,* 28 septembrie 2014, http://www.cbsnews.com/news/president-obama-60-minutes/.
7. Yehuda Remer, „Howard Dean: I Stopped Calling These People Muslim Terrorists and ISIS Is a Cult", *TruthRevolt,* 7 ianuarie 2015, http://www.truthrevolt.org/news/howard-dean-i-stopped-calling-these-people-muslim-terrorists-and-isis-cult.
8. Shawna Thomas, „Kareem Abdul-Jabbar on *Meet the Press:* Islam Is a Religion of Peace", *NBC,* 25 ianuarie 2015, http://www.nbcnews.com/storyline/middle-east-unrest/kareem-abdul-jabbar-meet-press-islam-religion-peace-n293201.

9. Josephine McKenna, „Pope Challenges Muslims to Condemn Violence", *USA Today,* 23 decembrie 2014, http://www.usatoday.com/story/news/world/2014/12/23/pope-francis-muslim-christian-middle-east-hristmas/20816259/.
10. Daniel Greenfield, „Sydney Hostage Taker: Islam Is the Religion of Peace", *FrontPage Mag,* 15 decembrie 2014, http://www.frontpagemag.com/2014/dgreenfield/sydney-hostage-taker-islam-is-the-religion-of-peace.
11. Casa Albă, Biroul purtătorului de cuvânt, „Islam Is Peace, Says President", comunicat de presă, 17 septembrie 2001, http://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2001/09/20010917-11.html.
12. US Embassy in Chad, „Rice Welcomes Muslim Generosity as Reflection of Ramadan Spirit", 25 octombrie 2005, http://ndjamena.usembassy.gov/rice_welcomes_muslim_generosity_as_reflection_of_ramadan_spirit_10/25/2005.html.
13. *Oversight of the US Department of Justice Hearing Before the Committee on the Judiciary, US House of Representatives,* Declarația lui Eric Holder, procuror general al Statelor Unite ale Americii, 13 mai 2010, http://judiciary.house.gov/_files/hearings/pdf/Holder100513.pdf.
14. David Lauter, „Hillary Clinton Warns US 'Can't Close Our Eyes' to Muslim Extremism", *Los Angeles Times,* 21 ianuarie 2015, http://www.latimes.com/nation/politics/politicsnow/la-pn-hillary-terrorism-20150121-story.html.
15. Jon Cohen, Jennifer Agiesta, „Americans Support Goal of Improved Relations with Muslim World", *Washington Post,* 6 aprilie 2009, http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2009/04/05/AR2009040501586.html?hpid=topnews.
16. Rasmussen Reports, „Americans Think Islam Needs to Clean Up Its Act", 13 ianuarie 2015, http://www.rasmussenreports.com/public_content/politics/general_politics/ianuarie_2015/americans_think_islam_needs_to_clean_up_its_act.
17. Daniel Pipes, „'Islam' Does Not Mean Peace", *Lion's Den* (blog), *Daniel Pipes Middle East Forum,* 18 octombrie 2014, http://www.danielpipes.org/blog/2005/10/islam-does-not-mean-peace.

18. Alan Travis, „Extremist Islamist Groups to Be Banned Under New Terror Laws", *The Guardian,* 11 ianuarie 2010, http://www.theguardian.com/politics/2010/jan/11/islam4uk-al-muhajiroun-ban-laws.
19. Catherine E. Shoichet, Josh Levs, „Al-Qaida Branch Claims Charlie Hebdo Attack Was Years in the Making", *CNN*, 21 ianuarie 2015, http://www.cnn.com/2015/01/14/europe/charlie-hebdo-france-attacks/.
20. Ray Sanchez, Ed Payne, Ashley Fantz, „French Cartoonists Killed in Paris Took a Profane Aim at the World", *CNN*, 9 ianuarie 2015, http://www.cnn.com/2015/01/07/world/france-magazine-attack-victims/.
21. Anjem Choudary, „People Know the Consequences: Opposing View", *USA Today,* 8 ianuarie 2015, http://www.usatoday.com/story/opinion/2015/01/07/islam-allah-muslims-shariah-anjem-choudary-editorials-debates/21417461/.
22. Rick Warren, „Surrender: Let Go and Let God Work", 21 mai 2014, http://rickwarren.org/devotional/english/surrender-let-go-and-let-god-work_993.
23 Rosemary Pennington, „What Is the Meaning of the Word Islam?", *Muslim Voices*, 1 octombrie 2008, http://muslimvoices.org/word-islam-meaning/.
24 Declarațiile președintelui Obama în Cairo, *Fox News*, 4 iunie 2009, http://www.foxnews.com/politics/2009/06/04/transcript-remarks-president-obama-cairo/.
25 Ibn Kathir, „The Punishment of Those Who Cause Mischief in the Land", accesat la 17 iunie 2015, http://www.qtafsir.com/index.php?option=com_content&task=view&id=784&Itemid=60.
26 „Textul scrisorii lui bin Laden către America", *The Guardian,* 24 noiembrie 2002, http://www.theguardian.com/world/2002/nov/24/theobserver.
27. Ayaan Hirsi Ali (n. 1969) – activistă a drepturilor omului, de origine somaleză, care pledează pentru reformarea islamului. Ultima ei carte, apărută în 2015, se intitulează *Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now* (n. red.).
28. Ayaan Hirsi Ali, „Islam Is Not a Religion of Peace: Ayaan Hirsi Ali", *Salon,* 4 aprilie 2015, http://www.salon.com/2015/04/04/islam_is_not_a_religion_of_peace_ayaan_hirsi_ali/.

29. „Transcrierea ultimului mesaj transmis de al-Baghdadi", *Inside the Jihad*, 14 mai 2015, http://insidethejihad.com/2015/05/transcript-al-baghdadis-latest-message/.
30. Robert Spencer, „Islamic State Caliph: Islam Is the Religion of War", *Jihad Watch*, 14 mai 2015, http://www.jihadwatch.org/2015/05/islamic-state-caliph-islam-is-the-religion-of-war.
31. Lisette Thooft, „Karen Armstrong: There Is Nothing in the Islam That Is More Violent Than Christianity", *Nieuwwij*, 18 ianuarie 2015, http://www.nieuwwij.nl/english/karen-armstrong-nothing-islam-violent-christianity/.
32. Bradley Hagerty, „Is the Bible More Violent Than the Quran?", *NPR*, 18 martie 2010, http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=124494788.
33. Garry Gutting, „How Does Islam Relate to Christianity and Judaism?", *The Stone* (blog), *The New York Times*, 25 septembrie 2014, http://opinionator.blogs.nytimes.com/2014/09/25/why-do-shiites-and-sunnis-fight/?_r=1.
34. „Religions: Judaism: Abraham", *BBC*, accesat la 17 iunie 2015, http://www.bbc.co.uk/religion/religions/judaism/history/abraham_1.shtml.
35. Dr. Mona Siddiqui, „Religions: Islam: Ibrahim—The Muslim View of Abraham", *BBC*, accesat la 17 iunie 2015, http://www.bbc.co.uk/religion/religions/islam/history/ibrahim.shtml.
36. Leviticul, 24:14.
37. Sfânta Evanghelie după Ioan 18:36.
38. Sfânta Evanghelie după Marcu 12:17.
39. Robert Spencer, *Religion of Peace? Why Christianity Is and Islam Isn't*, Regnery, Washington D.C., 2007, p. 165.
40. *Ibidem*, p. 165.
41. *Ibidem*, p. 166.
42. *The World's Muslims: Religion, Politics, and Society*, Pew Research Center, Washington D.C., 2013, capitolul 1, http://www.pewforum.org/2013/04/30/the-worlds-muslims-religion-politics-society-beliefs-about-sharia/.
43. Idem, apendix B, http://www.pewforum.org/2013/04/30/the-worlds-muslims-religion-politics-society-appb/.

44. Idem, capitolul 1, http://www.pewforum.org/2013/04/30/the-worlds-muslims-religion-politics-society-beliefs-about-sharia/#how-should-sharia-be-applied.
45. *Ibidem.*
46. Pe când era student, în 2008, Fahad Qureshi a fondat organizația musulmană salafistă Islam Net. După trei ani, asociația număra în jur de 1 500 membri. În câteva rânduri, Qureshi s-a pronunțat pentru pedepsirea homosexualilor și a femeilor adultere (n. red.).
47. Michael W. Chapman, „Norway Islamic Leader: 'Every Muslim' Wants Death Penalty for Homosexuals", *CNS News*, 3 februarie 2015, http://cnsnews.com/blog/michael-w-chapman/norway-islamic-leader-every-muslim-wants-death-penalty-homosexuals.
48. Sam Greenhill, „All Homosexuals Should Be Stoned to Death, Says Muslim Preacher of Hate", *Daily Mail*, 20 martie 2009, http://www.dailymail.co.uk/news/article-1163510/All-homosexuals-stoned-death-says-Muslim-preacher-hate.html#ixzz3an7ys8L8.
49. National Prayer Breakfast – eveniment organizat anual la Washington D.C., în prima zi de joi a lunii februarie, la care participă președintele SUA, membri ai Congresului, organizații și asociații naționale, invitați de peste hotare. A fost gândit ca un forum de dezbateri politice, sociale, economice (n. red.).
50. Ross Douthat, „Obama the Theologian", *The New York Times*, 7 februarie 2015, http://www.nytimes.com/2015/02/08/opinion/sunday/ross-douthat-obama-the-theologian.html.
51. *Ibidem.*
52. *Encyclopedia Britannica Online*, „Reconquista", accesat la 17 iunie 2015, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/493710/Reconquista.
53. Idem, „Crusades: The Results of the Crusades", accesat la 17 iunie 2015, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/144695/Crusades/235543/The-results-of-the-Crusades.
54. Prima cruciadă, desfășurată între 1096 și 1099, a fost inițiată de papa Urban al II-lea (n. red.).
55. Walter Leitsch, „1683: The Siege of Vienna", *History Today*, 33, nr. 7, iulie 1983, http://www.historytoday.com/walter-leitsch/1683-siege-vienna.

56. John L. Esposito, *What Everyone Needs to Know About Islam*, Oxford University Press, New York, 2011, p. 117.
57. „About the MyJihad Campaign", *MyJihad*, accesat la 17 iunie 2015, http://myjihad.org/about/.
58. Alex Seitz-Wald, "Can 'Jihad' Survive Pam Geller?" *Salon, 9* ianuarie 2013, http://www.salon.com/2013/01/09/can_jihad_be_rebranded/.
59. Brian Handwerk, „What Does 'Jihad' Really Mean to Muslims?", *National Geographic*, 24 octombrie 2003, http://news.nationalgeographic.com/news/2003/10/1023_031023_jihad.html.
60. „About the MyJihad Campaign", *MyJihad*, accesat la 17 iunie 2015, http://myjihad.org/about/.
61. Caryle Murphy, „Saudi Gives $20 Million to Georgetown", *Washington Post*, 13 decembrie 2005, http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2005/12/12/AR2005121200591.html.
62. John L. Esposito, *What Everyone...*, *op. cit.*, p. 117.
63. Sami al-Arian (n. 1958) – activist american de origine palestiniană. A fost condamnat la 57 de luni de închisoare pentru sprijinirea Jihadului Islamic Palestinian. În 2015, a fost deportat în Turcia (n. red.).
64. Jihadul Islamic Palestinian – organizație paramilitară înființată în 1981. Principalul obiectiv al organizației este desființarea Statului Israel și constituirea unui stat independent palestinian (n. red.).
65. John L. Esposito, scrisoare adresată judecătorului Leonie Brinkema, 2 iulie 2008, http://www.investigativeproject.org/documents/misc/144.pdf.
66. Elaine Silvestrini, „Al-Arian Admits His Role in Jihad", *Tampa Tribune*, 18 aprilie 2006.
67. John L. Esposito, „Islam and the Power of Democracy", *Boston Review*, 1 aprilie 2003, http://bostonreview.net/forum/islam-and-challenge-democracy/john-l-esposito-practice-and-theory.
68. Sheikh Yousuf Al-Qaradhawi, „Allah Imposed Hitler on the Jews to Punish Them – Allah Willing the Next Time Will Be at the Hand of the Believers", *The Middle East Research Institute*, 3 februarie 2009, http://www.memri.org/report/en/0/0/0/0/0/0/3062.htm.
69. Ibn Taymiyyah (1263–1328) – teolog și învățat islamic. Este considerat unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai școlii sunnite de jurisprudență de la Hanbali (n. red.).

70. „Jihad in the Hadith", *Peace with Realism*, accesat la 17 iunie 2015, http://www.peacewithrealism.org/jihad/jihad03.htm.
71. Kabir Helminski, „Does the Quran Really Sanction Violence Against Unbelievers?", *The Blog* (blog), *Huffington Post*, 24 septembrie 2010, http://www.huffingtonpost.com/kabir-helminski/does-the-quran-really-adv_b_722114.html.
72. *Reliance of the Traveller*, ediție revăzută, Amana, Beltsville, 1988, p. 599, http://www.islamicbulletin.org/free_downloads/resources/reliance2_complete.pdf.
73. *Ibidem*, p. 617.
74. Muslim ibn al-Hajjah, *Sahih Muslim*, Hadith 01: 33, University of Southern California Center for Muslim-Jewish Engagement, accesat la 17 iunie 2015, http://www.usc.edu/org/cmje/religious-texts/hadith/muslim/001-smt.php#001.0033.
75. *Ibidem*.
76. Ibn Khaldun (1332–1406) – istoric și istoriograf arab. Lucrarea sa principală se numește *Muqaddimah* (Introducerea). Este socotit unul dintre principalii filosofi ai Evului Mediu (n. red).
77. Ibn Khaldun, *The Muqaddimah: An Introduction*, Princeton University Press, Princeton, NJ, 1969, capitolul 3, http://www.muslimphilosophy.com/ik/Muqaddimah/Chapter3/Ch_3_31.htm.
78. *Peace Be Upon Him* (în original, în limba engleză). În limba arabă, formula consacrată este *sallallahu alayhi wasallam* (SAW) – „Pacea fie cu El". Se introduce în textele sfinte musulmane, după numele profeților, în semn de respect (n. red.).
79. Hasan al-Banna, *Kitabul Jihad, în* „Milestones", editor A.B. al-Mehri, Maktabah, Birmingham, 2006, p. 220.
80. Maulana Waris Mazhari, „A Critique of the Doctrine of Offensive Jihad", traducere de Yoginder Sikand, *The American Muslim*, 8 mai 2010, http://theamericanmuslim.org/tam.php/features/articles/a_critique_of_the_doctrine_of_offensive_jihad.
81. World Islamic Front, „Jihad Against Jews and Crusaders", accesat la 17 iunie 2015, http://fas.org/irp/world/para/docs/980223-fatwa.htm.
82. Muhammad Hussein Fadlallah (1935–2010) – cărturar islamic de origine libaneză. Adept al isnașarismului, formă a șiismului care admite existența a 12 imami sfinți (n. red.).

83. Muhammad Hussein Fadlallah, „The Many Meanings of Jihad to 2 Prominent Muslims", *The Washington Post*, 28 iulie 2007, http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2007/07/27/AR2007072701863.html.
84. David Schenker, „Qaradawi and the Struggle for Sunni Islam", Institutul Washington pentru Politica Orientului Mijlociu, 16 octombrie 2013, http://www.washingtoninstitute.org/policy-analysis/view/qaradawi-and-the-struggle-for-sunni-islam.
85. Al Mutarjim, „Al-Qaradawi: [Moderate Muslims] Accept Offensive Jihad, and Attacking the Infidels in Their Land", *Translating Jihad* (blog), 2 iunie 2011, https://web.archive.org/web/20110607045544/http://www.translatingjihad.com/2011/06/al-qaradawi-moderate-muslims-accept.html.
86. Articol din Constituția SUA, adoptat în 1791. Interzice legile care aduc atingere libertății religioase, restrâng libertatea de expresie și a presei. Inițial, unul dintre cele zece amendamente care constituiau Declarația Drepturilor (*Bill of Rights)* (n. trad.).
87. „The GOP and the *Sharia* Myth", Chicago Office of the Council on American Islamic Relations, 23 iunie 2011, http://www.cair-chicago.org/blog/2011/06/the-gop-and-the-sharia-myth/.
88. Toni Johnson, Mohammed Aly Sergie, „Islam: Governing Under *Sharia*", Consiliul pentru relații internaționale, 25 iulie 2014, http://www.cfr.org/religion/islam-governing-under-sharia/p8034.
89. Qasim Rashid (n. 1982) – avocat, activist american pentru drepturile omului și pentru depturile musulmanilor americani (n. red.).
90. Qasim Rashid, „*Shariah* Law: The Five Things Every Non-Muslim (and Muslim) Should Know", *The Blog* (blog), *Huffington Post*, 4 noiembrie 2011, http://www.huffingtonpost.com/qasim-rashid/shariah-law-the-five-things-every-non-muslim_b_1068569.html.
91. Clare Lopez (editor), *Sharia: The Threat to America: An Exercise in Competitive Analysis*, Center for Security Policy, Washington D.C., 2010, p. 57.

92. Imran Ahsan Khan Nyazee, *Theories of Islamic Law: The Methodology of Ijtihad*, International Institute of Islamic and The Islamic Research Institute, Islamabad, 1994.
93. *The World's Muslims: Religion, Politics, and Society*, Pew Research Center, Washington D.C., 2013, overview, http://www.pewforum.org/2013/04/30/the-worlds-muslims-religion-politics-society-overview/.
94. Feisal Abdul Rauf (n. 1948) – imam și activist religios, preocupat de îmbunătățirea relațiilor islamului cu lumea occidentală. În perioada 1983–2009, Rauf a fost imamul Masjid al-Farah, moschee newyorkeză (n. red.).
95. Feisal Abdul Rauf, *Islam: A Sacred Law: What Every Muslim Should Know About the Shari'ah*, Qibla Books, Brattleboro V.T., 2000, p. 58.
96. Abdur Rahman Doi (1933–1999) – profesor universitar de istoria religiilor, specializat în educația islamică (n. red.).
97. În românește ușor diferit: „(...) Iar aceia care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt netrebnici" (n. trad.).
98. Statul Islamic, „This Is the Promise of Allah", *Al-Hayat Media Center*, accesat la 17 iunie 2015, http://gtrp.haverford.edu/aqsi/aqsi-statement/816.
99. Raymond Ibrahim, „An Analysis of Al-Qa'ida's Worldview: Reciprocal Treatment or Religious Observation?", *Middle East Forum*, accesat la 17 iunie 2015, http://www.meforum.org/2043/an-analysis-of-al-qaidas-worldview.
100. „Bylaws of the International Muslim Brotherhood", The Investigative Project on Terrorism, accesat la 17 iunie 2015, http://www.investigativeproject.org/documents/misc/673.pdf.
101. Abul A'la Maududi (1903–1979) – filosof, jurist și imam sunnit de origine pakistaneză. A pledat pentru aplicarea *sharia*, ca metodă de combatere a secularismului și luptei pentru drepturile femeii. În 1941, a înființat partidul Jamaat-e-Islami, situat pe platforma politică a islamismului (n. red.).
102. Richard C. Martin, Said Amir Arjomand, Marcia Harmansen, Abdulkader Tayob și Rochelle Davis (editori), *Encyclopedia of Islam and the Muslim World*, Macmillan, New York, 2003, p. 371.

103. Syed Abul 'Ala Maududi, „Jihad in Islam", discurs ținut în Lahore, Pakistan, 13 aprilie 1939, http://muhammadanism.com/Terrorism/jihah_in_islam/jihad_in_islam.pdf.
104. Abed Awad, „The True Story of *Sharia* in American Courts", *The Nation*, 13 iunie 2012, http://www.thenation.com/article/168378/true-story-sharia-american-courts#.
105. „Nothing to Fear: Debunking the Mythical '*Sharia* Threat' to Our Judicial System", American Civil Liberties Union, accesat la 17 iunie 2015, https://www.aclu.org/report/nothing-fear-debunking-mythical-sharia-threat-our-judicial-system.
106. *Ibidem*.
107. Abed Awad, „The True Story of *Sharia* in American Courts", *op. cit.*
108. Stephen Coughlin, *Catastrophic Failure: Blindfolding America in the Face of Jihad*, CreateSpace, 2015, p. 56.
109. Imran Ahsan Khan Nyazee (n. 1945) – profesor universitar la Universitatea Islamică Internațională din Islamabad. S-a remarcat prin traducerea în limba engleză a operelor clasice ale cărturarilor musulmani.
110. Stephen Coughlin, *op. cit.*, p. 57.
111. „Decisions and Recommendations of the Fifth Conference of the Assembly of Muslim Journalists in America", Assembly of Muslim Journalists in America, accesat la 18 iunie 2015, http://www.amjaonline.org/en/declarations/20-declarations/53-decisions-and-recommendations-of-amja-s-fifth-annual-convention.
112. *Ibidem*.
113. Stephen Coughlin, *op. cit.*, pp. 58–59.
114. Maxim Lott, „Advocates of Anti-*Sharia* Measures Alarmed by Judge's Ruling", *Fox News*, 5 august 2010, http://www.foxnews.com/us/2010/08/05/advocates-anti-shariah-measures-alarmed-judges-ruling/.
115. Căsătoria lui Obaidi, 227 P. 3d 787, Wash. Ct. App., 2010, http://leg.mt.gov/bills/2015/Minutes/Senate/Exhibits/jus27a06.pdf.
116. Center for Security Policy, Sharia *in American Courts: The Expanding Incursion of Islamic Law in the US Legal System*, Center for Security Policy Press, Washington D.C., 2014.
117. „North Texas Islamic Tribunal Using Sharia Law to Settle Disputes," *KTUL ABC News*, 16 februarie 2015, http://www.ktul.

com/story/28063464/north-texas-islamic-tribunal-using-sharia-law-to-settle-disputes.

118. Wilson Garrett, „*Sharia* Law in Texas? Don't Miss the Incredible Interview", 9 februarie 2015, http://www.glennbeck.com/2015/02/09/sharia-law-in-texas-dont-miss-this-incredible-interview/.
119. Avi Selk, „Irving City Council Backs State Bill Muslims Say Targets Them", *The Dallas Morning News,* 19 martie 2015, http://www.dallasnews.com/news/metro/20150319-dispute-on-islam-roils-irving.ece.
120. Divya Talwar, „Growing Use of *Sharia* by UK Muslims", *BBC News,* 16 ianuarie 2012, http://www.bbc.co.uk/news/mobile/uk-16522447.
121. Jane Corbin, „Are *Sharia* Councils Failing Vulnerable Women?", *BBC News,* 7 aprilie 2013, http://www.bbc.com/news/uk-22044724.
122. „North Texas Islamic Tribunal Using *Sharia* Law to Settle Disputes", *KTUL ABC News,* 16 februarie 2015, http://www.ktul.com/story/28063464/north-texas-islamic-tribunal-using-sharia-law-to-settle-disputes.
123. Dina Samir Shehata, „Anti-*Sharia* Bill Dead, but Sentiment Alive", *The Austin Chronicle,* 22 mai 2015, http://www.austinchronicle.com/news/2015-05-22/anti-sharia-bill-dead-but-sentiment-alive/.
124. Robert Welch (1899–1985) – om de afaceri şi activist politic american. A finanţat acţiuni anticomuniste. Cofondator (1958) al John Birch Society, o organizaţie radicală de dreapta (n. trad.).
125. William Kristol, „Stand for Freedom", *The Weekly Standard,* 14 februarie 2011, http://www.weeklystandard.com/articles/stand-freedom_541404.html.
126. Brendan Bordelon, „Flashback: Top Obama Advisor Claimed Terrorist Caliphate 'Absurd,' Never Going to Happen", *The Daily* Caller, 12 august 2014.
127. „CNN's Acosta to Earnest: Do You Believe ISIS Has Established a Caliphate? Earnest: No", *Real Clear Politics,* 21 mai 2015, http://www.realclearpolitics.com/video/2015/05/21/cnns_acosta_to_earnest_do_you_believe_isis_has_established_a_caliphate_earnest_no.html.

128. Prescurtare cu tentă peiorativă pentru adepții neoconservatorismului, curent politic apărut în anii 1960 în SUA în cadrul doctrinei democrate. Apropiați mai mult de republicani în problemele politicii externe, neoconservatorii au sprijinit intervenția în Irak din 2003 (n. red.).
129. În 1988, Bill Kristol, fost coleg de cameră în timpul facultății cu Alan Keyes, l-a determinat pe acesta să candideze pentru Senat, în statul Maryland. Încercarea a eșuat (n. red.).
130. Paul D. Shinkman, „War of Words: Ramadi a Propaganda Coup for ISIS", *US News and World Reports*, 18 mai 2015, isis-takeover-in-ramadi-a-worrisome-victory-in-the-propaganda-war.
131. Patrick Cockburn, „Life Under ISIS: The Everyday Reality of Living in the Islamic 'Caliphate' with Its 7th Century Laws, Very Modern Methods, and Merciless Violence", *The Independent*, 15 martie 2015, http://www.independent.co.uk/news/world/middle-east/life-under-isis-the-everyday-reality-of-living-in-the-islamic-caliphate-with-its-7th-century-laws-very-modern-methods-and-merciless-violence-10109655.html.
132. Stephen Coughlin, *Catastrophic Failure...*, *op. cit.*, p. 151.
133. *Ibidem*, p. 153.
134. Islamic State, „This Is the Promise of Allah", *Al-Hayat Media Center*, accesat la 18 iunie 2015, http://gtrp.haverford.edu/aqsi/aqsi-statement/816.
135. Elisabeth Bumiller, „21st-Century Warnings of a Threat Rooted in the 7th", *The New York Times*, 12 decembrie 2005, http://www.nytimes.com/2005/12/12/politics/21stcentury-warnings-of-a-threat-rooted-in-the-7th.html.
136. *Ibidem.*
137. *Ibid.*
138. *Ibid.*
139. Departament înființat în cinstea lui Anwar Sadat, președintele egiptean (1970–1981) implicat în negocierile de pace cu Israelul, care au condus la încheierea acordurilor istorice de la Camp David (1978). Împreună cu Begin, prim-ministrul israelian, Sadat a primit Premiul Nobel pentru pace (n. red.).
140. Elisabeth Bumiller, *op. cit.*

141. „Transcrierea casetei video a lui Bin Laden", *NPR*, 13 decembrie 2001, http://www.npr.org/news/specials/response/investigation/011213.binladen.transcript.html.
142. Yassin Musharbash, „The Future of Terrorism: What Al-Qaida Really Wants", *Der Spiegel*, 12 august 2005 http://www.spiegel.de/international/the-future-of-terrorism-what-al-qaida-really-wants-a-369448.html.
143. *Ibidem.*
144. Barack Obama, „Remarks by the President on a New Beginning", conferință susținută la Universitatea din Cairo, Egipt, 4 iunie 2009.
145. „You're Gonna Serve Somebody", 18 iunie 2015, http://www.beliefnet.com/Entertainment/Music/2001/04/Youre-Gonna-Serve-Somebody.aspx?p=4.
146. Sayyid Qutb, *In the Shade of the Qur'an*, vol. 8, p. 244, http://ia600803.us.archive.org/27/items/InTheShadeOfTheQuran-SayyidQutb/Volume_8_surah_9.pdf.
147. „Islamic State's Position on Christians" *BBC News*, 27 februarie 2015, http://www.bbc.com/news/world-middle-east-31648888.
148. *Ibidem.*
149. Juan Cole, „Top Ten Ways Islamic Law Forbids Terrorism", *Informed Comment* (blog), 9 aprilie 2015, http://www.juancole.com/2015/04/ways-islamic-forbids-terrorism.html.
150. La începutul anului 2008, Pentagonul l-a anunțat pe Stephen Coughlin că i s-a anulat contractul de colaborare. Decizia a fost luată la presiunea oficialilor promusulmani din cadrul Departamentului Apărării, nemulțumiți de remarcile dure ale lui Coughlin despre islamismul extremist (n. red.).
151. Stephen Coughlin, *Catastrophic Failure...*, *op. cit.*, pp. 75–76.
152. „Pope Canonises 800 Italian Ottoman Victims of Otranto", *BBC News*, 12 mai 2013, http://www.bbc.com/news/world-europe-22499327.
153. Koenraad Elst, „Was There an Islamic 'Genocide' of Hindus?", 18 iunie 2015, http://koenraadelst.bharatvani.org/articles/irin/genocide.html.
154. Robert Spencer, *The Politically Incorrect Guide to Islam (and the Crusades)*, Regnery, Washington D.C., 2005, p. 49.

155. Hugh Kennedy, *The Great Arab Conquests: How the Spread of Islam Changed the World We Live In*, Da Capo, Boston, 2008, p. 50.
156. Bill Siegel, *The Control Factor*, University Press of America, Lanham MD, 2012, p. 16.
157. Hugh Kennedy, *Was Islam Spread by the Sword*, MacMillan Center, New Haven, 2008, http://rps.macmillan.yale.edu/sites/default/files/files/kennedy.pdf.
158. Eliott C. McLaughlin, „ISIS Executes More Christians in Libya, Video Shows", *CNN*, 20 aprilie 2015, http://www.cnn.com/2015/04/19/africa/libya-isis-executions-ethiopian-christians/.
159. „(...) până ce ei nu vor plăti tributul cu mâna lor, fiind ei supuși (legilor)" (n. trad.).
160. „Iraqi Christians Flee After ISIS Issue Mosul Ultimatum", *BBC News*, 18 iulie 2014, http://www.bbc.com/news/world-middle-east-28381455.
161. Johnlee Varghese, „Shocking: ISIS Official 'Slave' Price List Shows Yazidi, Christian Girls Aged '1 to 9' Being Sold for $172", *International Business Times*, 5 noiembrie 2014, http://www.ibtimes.co.in/shocking-isis-official-slave-price-list-shows-yazidi-christian-girls-aged-1-9-being-sold-613160.
162. Steve Hopkins, „Full Horror of the Yazidis Who Didn't Escape Mount Sinjar: UN Confirms 5,000 Men Were Executed and 7,000 Women Are Now Kept as Sex Slaves", *Daily Mail*, 14 octombrie 2014, http://www.dailymail.co.uk/news/article-2792552/full-horror-yazidis-didn-t-escape-mount-sinjar-confirms-5-000-men-executed-7-000-women-kept-sex-slaves.html.
163. Barack Obama, „President Obama: Our Fight Against Violent Extremism", *Los Angeles Times*, 17 februarie 2015, http://www.latimes.com/opinion/op-ed/la-oe-obama-terrorism-conference-20150218-story.html.
164. George W. Bush, „Remarks at the International Conference on Financing for Development", discurs la Monterey, Mexic, 22 martie 2002, https://www.un.org/ffd/statements/usaE.htm.
165. Interviul luat de Chris Matthews lui Marie Harf, „Hardball", *MSNBC*, 17 februarie 2015.
166. Barack Obama, „Remarks by the President at the United States Coast Guard Academy Commencement, discurs la United States Coast Guard Academy, New London, Connecticut, Statele

Unite ale Americii, 20 mai 2015, https://www.whitehouse.gov/the-press-office/2015/05/20/remarks-president-united-states-coast-guard-academy-commencement.

167. Joshua Keating, „Was State Senator Obama Right That Poverty Causes Terrorism?", *The World* (blog), *Slate*, 1 septembrie 2013, http://www.slate.com/blogs/the_world_/2013/09/11/obama_s_initial_response_to_9_11_as_a_state_senator_he_argued_that_violent.html.
168. Umar Farouk Abdulmutallab (n. 1986) – terorist islamist cunoscut și ca *Underwear Bomber;* s-a predat și a recunoscut că a încercat să detoneze un dipozitiv exploziv disimulat în lenjeria de corp pe o cursă care efectua zborul Amsterdam–Detroit în ziua de Crăciun, în 2009 (n. trad.).
169. Peter Baker, „Obama Says Al Qaida in Yemen Planned Bombing Plot, and He Vows Retribution", *The New York Times*, 2 ianuarie 2010, http://www.nytimes.com/2010/01/03/us/politics/03address.html?_r=1.
170. Interviu luat de Chris Matthews lui Marie Harf, *op. cit.*
171. „Tore's 'Open Borders' Rant: 'Muslim Poverty Is What Threatens Our Security' ", *Real Clear Politics*, 6 mai 2013, http://www.realclearpolitics.com/video/2013/05/06/toures_open_borders_message_muslim_poverty_is_what_threatens_our_security.html.
172. Jim Geraghty, „'Lord, If Only I Could Have Talked to Hitler, All of This Might Have Been Avoided' ", *The Campaign Spot* (blog), *National Review*, 15 mai 2008, http://www.nationalreview.com/campaign-spot/9625/lord-if-only-i-could-have-talked-hitler-all-might-have-been-avoided-jim-geraghty.
173. Dan Ackman, „The Cost of Being Osama bin Laden", *Forbes*, 14 septembrie 2001, http://www.forbes.com/2001/09/14/0914ladenmoney.html.
174. „Youth, Wealth, and Education Found to Be Risk Factors for Violent Radicalisation", Queen Mary University of London, 19 martie 2014, http://www.qmul.ac.uk/media/news/items/smd/125815.html.
175. Marlena Telvick, „Al Qaida Today: The New Face of Global Jihad", *Frontline*, PBS, 25 ianuarie 2005, http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows/front/etc/today.html.

176. J. Victoroff (editor), *Tangled Roots: Social and Psychological Factors in the Genesis of Terrorism*, IOS Press, Amsterdam, 2006, p. 150.
177. Alvin Powell, „Freedom Squelches Terrorist Violence", *Harvard Gazette*, 4 noiembrie 2004, http://news.harvard.edu/gazette/2004/11.04/05-terror.html.
178. *Ibidem.*
179. „Government Exhibit 101-E2-T: United States v. James Cromitie et al.", Investigative Project on Terrorism, accesat la 18 iunie 2015, http://www.investigativeproject.org/documents/case_docs/1433.pdf.
180. Shaykh' Abdul-Qadir Ibn 'Abdil-'Aziz, *Jihad and the Effects of Intention Upon It*, At-Tibyan Publications, 2012, https://thejihadproject.files.wordpress.com/2012/05/effectsofintention.pdf.
181. La început, musulmanii trăiau dezbinați în diverse triburi. Conform *hadith*-ului, islamul a interzis toate formele tribale, asociindu-le cu adularea unor idoli străvechi. Referința „steagului fals" (*blind banner*, în original, în ediția engleză a acestui volum) are în vedere pe acei musulmani încă legați de practici tribale, incapabili să vadă importanța islamului (n. red.).
182. Shaykh' Abdul-Qadir Ibn 'Abdil-'Aziz, *op. cit.*
183. Mark LeVine, „Why Charlie Hebdo Attack Is Not About Islam", *Al Jazeera*, 10 ianuarie 2015, http://www.aljazeera.com/indepth/opinion/2015/01/charlie-hebdo-islam-cartoon-terr-20151106726681265.html.
184. Shaykh' Abdul-Qadir Ibn 'Abdil-'Aziz, *op. cit.*
185. Barack Obama, „Remarks by the President on a New Beginning", conferință susținută la Universitatea din Cairo, Cairo, Egipt, 4 iunie 2009.
186. Council on American-Islamic Relations, „CAIR to Hold Instagram Contest for Apple Watch During May 22–25 ICNA-MAS Convention in Baltimore", 20 mai 2015, http://www.cair.com/press-center/press-releases/12992-cair-to-hold-instagram-contest-for-apple-watch-during-may-23–25-icna-mas-convention-in-baltimore.html.
187. Lizzie Parry, „Arrested for Quoting Winston Churchill: European Election Candidate Accused of Religious and Racial

Harassment After He Repeats Wartime Prime Minister's Words on Islam During Campaign Speech", *Daily Mail*, 28 aprilie 2014, http://dailym.ai/1CSsexY.

188. „British Politician Arrested After Speech Quoting Churchill's Take on Islam", *Fox News*, 29 aprilie 2014, http://www.foxnews.com/world/2014/04/29/british-politician-arrested-after-speech-quoting-churchills-take-on-islam/.
189. Benjamin Weingarten, „If You Quote Winston Churchill on This Topic, You Could Go to Jail in Modern-Day Great Britain", *The Blaze*, 27 aprilie 2014, http://www.theblaze.com/blog/2014/04/27/if-you-quote-winston-churchill-on-this-topic-you-could-go-to-jail-in-modern-day-great-britain/.
190. Franklin Roosevelt (1882–1945). Membru al Partidului Democrat. Președintele Statelor Unite ale Americii în perioada 1933–1945.
191. Council on American-Islamic Relations, „About", *Islamophobia Monitor*, accesat la 18 iunie 2015, http://www.islamophobia.org/about.html.
192. Cinste și corectitudine în transmiterea faptelor, în limba engleză (n. trad.).
193. Steve Rendall, Isabel Macdonald, „The Dirty Dozen: Who's Who Among America's Leading Islamophobes", Fairness and Accuracy in Reporting, 1 octombrie 2008, http://fair.org/article/the-dirty-dozen/.
194. Presa contează, în limba engleză (n. trad.).
195. Olivia Kittel, „Right-Wing Media's Worst Islamophobic Rhetoric," Media Matters, 1 ianuarie 2015, http://mediamatters.org/research/2015/01/11/right-wing-medias-worst-islamophobic-rhetoric/202087.
196. „About Us", *Runnymede*, accesat la 19 iunie 2015, http://www.runnymedetrust.org/about.html.
197. Dr. Johannes Kandel, *Islamophobia: On the Career of a Controversial Term*, Friedrich Ebert Foundation, Bonn, 2006, http://www.fes.de/BerlinerAkademiegespraeche/publikationen/islamundpolitik/documents/Islamophobia.pdf.
198. Jatrahan, „FBI: CAIR Is a Front Group and Holy Land Foundation Tapped Hamas Clerics for Fundraisers", *Crime Blog* (blog),

The Dallas Morning News, 7 octombrie 2008, http://crimeblog.dallasnews.com/2008/10/fbi-cair-is-a-front-group-and.html/.

199. „Council on American-Islamic Relations (CAIR) Links to Holy Land Foundation", Anti-Defamation League, 15 iulie 2010, http://archive.adl.org/israel/cair/links2.html#.
200. Council on American-Islamic Relations, „About", *op. cit.*
201. Alexis de Tocqueville, „Scrisoare către Arthur de Gobineau", 22 octombrie 1843, Olivier Zunz, Alan S. Kahn (editori), *The Tocqueville Reader: A Life in Letters and Politics*, Blackwell, 2002, p. 229.
202. Andrew G. Bostom, „John Quincy Adams Knew Jihad", *Front-Page Mag*, 29 septembrie 2004, http://archive.frontpagemag.com/readArticle.aspx?ARTID=11283.
203. George S. Patton, *War as I Knew It*, Houghton Mifflin Harcourt, Boston, 1995, p. 49.
204. Jeff Poor, „Bill Maher: Comparing Violence of Islam to Christianity 'Liberal Bullsh•t' ", *The Daily Caller*, 20 aprilie 2013, http://dailycaller.com/2013/04/20/bill-maher-violence-islam-christianity-liberal-bullshit/.
205. *Ibidem*.
206. „Christopher Hitchens: Most Provocative Quotes", *The Telegraph*, 13 aprilie 2011, http://www.telegraph.co.uk/culture/tvandradio/8448250/Christopher-Hitchens-most-provocative-quotes.html.
207. Ghena Krayem, Haisam Farache, „Grim Picture of *Sharia* Hides It's Useful Aspects", *The Sydney Morning Herald*, 18 februarie 2008, http://www.smh.com.au/news/opinion/grimpicture-of-sharia-hides-its-useful-aspects/2008/02/17/1203190646668.html?page=fullpage#contentSwap1.
208. „Beliefs and Daily Lives of Muslims", *Frontline*, PBS, accesat la 19 iunie 2015, http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/teach/muslims/beliefs.html.
209. Ghena Krayem, Haisam Farache, „Grim Picture of *Sharia* Hides It's Useful Aspects", *The Sydney Morning Herald*, 18 februarie 2008, http://www.smh.com.au/news/opinion/grim-picture-of-sharia-hides-its-useful-aspects/2008/02/17/1203190646668.html?page=fullpage#contentSwap1.

210. „Beliefs and Daily Lives of Muslims", *Frontline*, PBS, accesat la 19 iunie 2015, http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/teach/muslims/beliefs.html.
211. Mike Celizic, „Beyond the Veil: Lives of Women in Iran", Today News, *NBC*, 13 septembrie 2007, http://www.today.com/news/beyond-veil-lives-women-iran-2D80555320.
212. *Ibidem.*
213. „Official Laws Against Women in Iran", Women's Forum Against Fundamentalism in Iran, accesat la 19 iunie 2015, http://www.wfafi.org/laws.pdf.
214. Sam Wilkin, „Iran Eases Ban on Women Attending Sports Matches", *Huffington Post*, 4 aprilie 2015, http://www.huffingtonpost.com/2015/04/04/iran-women-sports_n_7003726.html.
215. Mike Celizic, *op. cit.*
216. *Ibidem.*
217. *Ibidem.*
218. Golnaz Esfandiari, „Men's Sports, Shorts Not for Women in Iran", Radio Europa Liberă, 19 iunie 2015, http://www.rferl.org/content/iran-women-banned-sports-stadiums/25434040.html.
219. Sam Wilkin, „Iran Eases Ban on Women Attending Sports Matches", *Huffington Post*, 4 aprilie 2015, http://www.huffingtonpost.com/2015/04/04/iran-women-sports_n_7003726.html.
220. Mike Celizic, *op. cit.*
221. Max Fisher, „The Latest Tings You Can't Do in Iran: Go to Coffee Shops, Eat Chicken on TV", *The Atlantic*, 19 iulie 2012, http://www.theatlantic.com/international/archive/2012/07/the-latest-things-you-cant-do-in-iran-go-to-coffee-shops-eat-chicken-on-tv/259962/.
222. Margaret Hartmann, „For Iranian Women, Cars Represent Both Limitations and Freedoms", *Jezebel*, 8 octombrie 2008, http://jezebel.com/5060696/for-iranian-women-cars-represent-both-limitations-and-freedoms.
223. Gissou Nia, „Why Iranian Women Can't Have Any of It", Iran Human Rights Documentation Center, accesat la 19 iunie 2015, http://www.iranhrdc.org/english/news/in-the-news/1000000312-why-iranian-women-can%E2%80%99t-have-any-of-it.html.

224. „Under the Islamic Rule", Alliance of Iranian Women, 19 iunie 2015, http://allianceofiranianwomen.org/.
225. „Official Laws Against Women in Iran", Women's Forum Against Fundamentalism in Iran, accesat la 19 iunie 2015, http://www.wfafi.org/laws.pdf.
226. *Ibidem.*
227. Elsie Auerbach, „Women Get the Short End of the Stick in Iran and Can't Even Protest", *Human Rights Now* (blog), Amnesty International, 30 martie 2015, http://blog.amnestyusa.org/middle-east/women-get-the-short-end-of-the-stick-in-iran-and-cant-even-protest/.
228. „Under the Islamic Rule", Alliance of Iranian Women, 19 iunie 2015, http://allianceofiranianwomen.org/.
229. *Ibidem.*
230. *Ibid.*
231. „Iran Bans Women's Magazine for Promoting Cohabitation", *Newsmax*, 27 aprilie 2015, http://www.newsmax.com/World/GlobalTalk/Iran-Womens-Magazine-Cohabitation/2015/04/27/id/640897/.
232. Fariba Sahraei, „Iranian University Bans on Women Causes Consternation", *BBC News*, 22 septembrie 2012, http://www.bbc.com/news/world-middle-east-19665615.
233. „Twelve Things Women in Saudi Arabia Can't Do", *The Week*, 10 iunie 2015, http://www.theweek.co.uk/60339/twelve-things-women-in-saudi-arabia-cant-do.
234. Laurence Cornet, „Could Tehran (Yes, Tehran) Be the Next Aspen?", *Vogue*, 28 ianuarie 2015, http://www.vogue.com/9003569/skiing-in-tehran-iran/.
235. Rachel Shukert, „*Vogue* Anoints Tehran the New Aspen", *The Scroll* (blog), *Tablet*, 2 februarie 2015, http://www.tabletmag.com/scroll/188716/vogue-anoints-tehran-the-new-aspen.
236. Steven Stalinsky, Y. Yehoshua, *Muslim Clerics on the Religious Rulings of Wife-Beating*, Middle East Media Research Institute, Washington D.C., 22 martie 2004, http://www.memri.org/report/en/0/0/0/0/0/0/1091.htm.
237. The Pew Forum on Religion and Public Life, *The World's Muslims: Religion, Politics, and Society*, Pew Research Center, Washington D.C., 2013, capitolul 4, http://www.pewforum.org/2013/04/30/

the-worlds-muslims-religion-politics-society-women-in-society/#wives-role.

238. Lisa Beyer, „The Women of Islam", *Time*, 25 noiembrie 2001, http://content.time.com/time/world/article/0,8599,185647,00.html.
239. Rick Dewsbury, „'Pull Her by the Ear,Beat Her by Hand or Stick': How the Islamic Guide to a Happy Marriage Advises Husbands to Treat Their Wives", *Daily Mail*, 24 martie 2012, http://www.dailymail.co.uk/news/article-2119846/Muslim-guide-marriage-tells-husbands-beat-hand-stick.html.
240. National Organization of Women, organizație feministă americană înființată în anul 1966 (n. trad.).
241. „ISIS Kills More Than 150 Women, Girls for Refusing 'Jihad Marriage' ", *Al-Arabiya*, 17 decembrie 2014, http://english.alarabiya.net/en/News/middle-east/2014/12/17/.
242. Chris Hughes, „ISIS Sex Slaves: Captured Iraqi Women Strangling Each Other and Killing Themselves to Escape Rape", *Mirror*, 22 decembrie 2014, http://www.mirror.co.uk/news/world-news/isis-sex-slaves-captured-iraqi-4857970.
243. „UN: ISIS Orders Female Genital Mutilation", *Al-Arabiya*, 24 iulie 2014, http://english.alarabiya.net/en/News/middle-east/2014/07/24/.
244. Fariba Sahraei, „Iranian University Bans on Women Causes Consternation", *BBC News*, 22 septembrie 2012, http://www.bbc.com/news/world-middle-east-19665615.
245. „Islamic State (ISIS) Releases Pamphlet on Female Slaves", The Middle East Research Institute, 4 decembrie 2014, http://www.memrijttm.org/islamic-state-isis-releases-pamphlet-on-female-slaves.html.
246. Jim Sciutto, Jennifer Rizzo, Tom Cohen, „Rouhani: Nuclear Weapons Have No Place in Iran's Security", *CNN*, 25 septembrie 2013, http://www.cnn.com/2013/09/24/world/un-general-assembly-tuesday/.
247. Louis Charbonneau, Arshad Mohammed, „Kerry Says Iran, World Powers Closer Than Ever to Historic Nuclear Deal", *Reuters*, 27 aprilie 2015, http://www.reuters.com/article/2015/04/27/us-iran-nuclear-idUSKBN0NI0B920150427.

248. Michael R. Gordon, Jeff Zeleny, „Obama Envisions New Iran Approach", *The New York Times*, 2 noiembrie 2007, http://www.nytimes.com/2007/11/02/us/politics/02obama.html?_r=1&.
249. „Clinton: Obama Is 'Naive' on Foreign Policy", *NBC*, 24 iulie 2007, http://www.nbcnews.com/id/19933710/ns/politics-the_debates/t/clinton-obama-naive-foreign-policy/#.VYQ9udjbJMs.
250. Joby Warrick, Jason Rezaian, „Rouhani, Obama Sound Positive, but Progress Likely to Take Time", *The Washington Post*, 17 iunie 2013, http://www.washingtonpost.com/world/national-security/rouhani-obama-sound-positive-but-progress-likely-to-take-time/2013/06/17/dd42d330-d793-11e2-a016-92547bf094cc_story.html.
251. John Kerry (n. 1943) – politician democrat. Secretar de stat american (din 2013) (n. red.).
252. Dale Armbruster, „Kerry on Iran: 'The Deal Is What They Said It Was' ", *NBC*, 12 aprilie 2015, http://www.nbcnews.com/storyline/iran-nuclear-talks/kerry-iran-deal-what-we-said-it-was-n340176.
253. James S. Robbins, „Iran's Nuclear Weapons Fatwa Is a Myth", *World Report* (blog), *USNews and World Report*, 18 februarie 2015, http://www.usnews.com/opinion/blogs/world-report/2015/02/18/irans-nuclear-weapons-fatwa-is-a-myth.
254. *Ibidem.*
255. *Ibid.*
256. Reza Kahlili, „Islamic World Must Have Nuclear Weapons, Says Iran", *The Daily Caller*, 10 iunie 2012, http://dailycaller.com/2012/06/10/islamic-world-must-have-nuclear-weapons-says-iran/.
257. Homa Katouzian, Hossein Shahidi (editori), *Iran in the 21st Century:Politics, Economics & Conflict*, Routledge, New York, 2007, p. 83.
258. *The Situation Room with Wolf Blitzer*, „Amid Nuke Talks, Ayatollah Says, 'Death to America' ", *CNN*, 23 martie 2015, http://www.cnn.com/videos/world/2015/03/23/tsr-acosta-iran-ayatollah-nuke-talks.cnn.
259. Louis Charbonnau, Michelle Nichols, „Israel PM Tries to Shift Focus from Islamic State to Iran at UN", *Reuters*, 29 septem-

brie 2014, http://www.reuters.com/article/2014/09/30/us-un-assembly-israel-idUSKCN0HO1U220140930.

260. „Nuclear Iran 1,000 Times More Dangerous Than ISIS–Netanyahu", *RT News*, 28 mai 2015, http://rt.com/news/262309-netanyahu-isis-iran-nuclear/.

261. Mohammad Javad Zarif (n. 1960) – diplomat iranian, actualul ministru de externe al Iranului (funcție preluată în 2013) (n. red.).

262. Robert Mackey, „In a Dance Remix of Netanyahu's Speech, Two Words Echo: 'Iran—Haman' ", *The New York Times*, 6 martie 2015, http://www.nytimes.com/2015/03/07/world/middleeast/in-a-dance-remix-of-netanyahus-speech-two-words-echo-iran-haman.html?_r=0.

263. Mohammad Hatami (n. 1943) – teolog șiit, președinte al Iranului în perioada 1997–2005 (n. red.).

264. Joshua Teitelbaum, Michael Segall, *The Iranian Leadership's Continuing Declarations of Intent to Destroy Israel*, Jerusalem Center for Public Affairs, Jerusalem, 2012, 6, http://jcpa.org/wp-content/uploads/2012/05/IransIntent2012b.pdf#page=6.

265. *Ibidem.*

266. *Ibid.*

267. „Senior Iranian Official Mohammad Hassan Rahimian: Our Missiles Can Cause 'Big Holocaust' in Israel", The Middle East Media Research Institute TV Monitor Project, 12 ianuarie 2010, http://www.memritv.org/clip/en/2342.htm.

268. „Cash: Olympics 2020 Held in Egypt and Palestine Is Free!", *Daily Aftab*, 3 septembrie 2011, http://aftabnews.ir/vdcefx8zzjh8xwi.b9bj.html.

269. Dudi Cohen, „Khamenei: Zionist Regime Is a Cancer", *Ynetnews*, 3 februarie 2012, http://www.ynetnews.com/articles/0, 7340, L-4184838,00.html.

270. „Mr. Rafsanjani! So We Have Our War?", *Vatan*, accesat la 19 iunie 2015, http://www.magiran.com/npview.asp?ID=2720716.

271. „Representative of the Supreme Leader of the Qods Force: The Destruction of the Zionist Regime, and the Present Generation Will See the Destruction of Israel Soon", *Fars News*,

accesat la 19 iunie 2015, http://www.farsnews.com/newstext.php?nn=13920511000792.
272. Daniel Politi, „Iran's Khamenei: No Cure for Barbaric Israel but Annihilation", *Slate*, 9 noiembrie 2014, http://www.slate.com/blogs/the_slatest/2014/11/09/iran_s_khamenei_israel_must_be_annihilated.html.
273. „Not Safe Anywhere in Israel: Palestine Will Not Calm", *Fars News*, accesat la 19 iunie 2015, http://www.farsnews.com/newstext.php?nn=13930503000516.
274. „Iranian Regime Escalates Threats to Annihilate Israel", The Middle East Media Research Institute, 17 decembrie 2014, http://www.memri.org/report/en/print8337.htm.
275. *Ibidem*.
276. *Reuters*, „Iran Vows to Retaliate After Israeli Strike Kills Iranian General", *Huffington Post*, 20 ianuarie 2015, http://www.huffingtonpost.com/2015/01/20/israel-iranian-general-killed_n_6507146.html.
277. „The Emergence of the Middle East Should Be Changed", *Iranian Students' News Agency*, 19 iunie 2015, http://bit.ly/1HzJXQ0.
278. Muslim ibn alHajjah, *Sahih Muslim*, Hadith 041: 6985, University of Southern California Center for Muslim-Jewish Engagement, accesat la 20 iunie 2015, http://www.usc.edu/org/cmje/religious-texts/hadith/muslim/04-smt.php#041.6985.
279. Stoyan Zaimov, „Iranian President Ahmadinejad Tells UN Jesus Christ and 'Ultimate Savior' Are Coming", *The Christian Post*, 27 septembrie 2012, http://m.christianpost.com/news/iranian-president-ahmadinejad-tells-un-jesus-christ-and-ultimate-savior-are-coming-82336/.
280. Miriam Karouny, „Apocalyptic Prophesies Drive Both Sides to Syrian Battle for the End of Time", *Reuters*, 1 aprilie 2014, http://www.reuters.com/article/2014/04/01/us-syria-crisis-prophecy-insight-idUSBREA3013420140401.
281. *Ibidem*.
282. „Iran Car Explosion Kills Nuclear Scientist in Tehran", *BBC News*, 11 ianuarie 2012, http://www.bbc.com/news/world-middleeast-16501566.

283. Saeed Ghasseminejad, „Iran's Apocalyptic Policy Makers", *The Blogs: Saeed Ghasseminejad* (blog), *The Times of Israel,* 10 iunie 2013, http://blogs.timesofisrael.com/a-military-strategy-for-apocalypse-soon/.
284. *Ibidem.*
285. Josh Gerstein, „DNI Clapper Retreats from 'Secular' Claim on the Muslim Brotherhood", *Under the Radar* (blog), *Politico,* 10 februarie 2011, http://www.politico.com/blogs/joshgerstein/0211/DNI_Clapper_Egypts_Muslim_Brotherhood_largely_secular.html.
286. Richard P. Mitchell, *The Society of Muslim Brothers*, Oxford University Press, New York, 1969, pp. 193–194.
287. „The Muslim Brotherhood: Understanding Its Roots and Impacts", Foundation for Defense of Democracies, accesat la 20 iunie 2015, http://www.defenddemocracy.org/the-muslim-brother-hood-understanding-its-roots-and-impact/.
288. Mohammed, „Egypt Summons US Ambassador over Muslim Brotherhood", *Yahoo! News*, 8 iunie 2015, http://news.yahoo.com/egypt-summons-u-ambassador-over-muslim-brotherhood-001016590.html; Spencer Case, „How Obama Sidedwith the Muslim Brotherhood", *National Review,* 3 iulie 2014, http://www.nationalreview.com/article/381947/how-obama-sided-muslim-brotherhood-spencer-case.
289. Mohammed Morsi (n. 1951) – președintele Egiptului în perioada 2012–2013. Îndepărtat de la putere în urma protestelor de stradă și a unei lovituri de stat puse la cale de armata egipteană (n. red.).
290. Nick Meo, „US Secretary of State Hillary Clinton Meets Egypt's Muslim Brotherhood President Mohammed Morsi in Historic First", *The Telegraph,* 14 iulie 2014, http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/africaandindianocean/egypt/9400749/US-Secretary-of-State-Hillary-Clinton-meets-Egypts-Muslim-Brotherhood-president-Mohammed-Morsi-in-historic-first.html.
291. Sharif Tarek, „Egypt's Ousted President Morsi Sentenced to Death", *Los Angeles Times,* 16 mai 2015, http://www.latimes.com/world/middleeast/la-fg-egypt-court-sentences-morsi-to-death-20150516-story.html.

292. Marc Ambinder, „'Brotherhood' Invited to Obama Speech by US", *The Atlantic*, 3 iunie 2009, http://www.theatlantic.com/politics/archive/2009/06/-brotherhood-invited-to-obama-speech-by-us/18693/.
293. National Association for the Advancement of Colored People (NAACP) – organizație pentru drepturile civile ale afro-americanilor, înființată în 1909 de Moorfield Storey, Mary White Ovington și W. E. B. Du Bois (n. trad.).
294. Mohamed Akram, David Reaboi și Frank J. Gaffney Jr., *An Explanatory Memorandum: From the Archives of the Muslim Brotherhood in America*, Center for Security Policy, Washington D.C., 2013.
295. *Ibidem.*
296. Government Exhibit 003–0085, United States v. Holy Land Foundation et al., 3:04-CR-240-G.
297. Mohammad Badie (n. 1943) – liderul Frăției Musulmane (din 2010). Începând din anul 2013, pentru violențele din timpul protestelor, a fost arestat și condamnat în mai multe rânduri, inclusiv la pedeapsa cu moartea. Pe 22 august 2015, a fost condamnat la închisoare pe viață (n. red.).
298. Jeffrey Goldberg, „What the Muslim Brotherhood Stands For", *The Atlantic*, 31 ianuarie 2011, http://www.theatlantic.com/international/archive/2011/01/what-the-muslim-brotherhood-stands-for/70502/.
299. „The Muslim Brotherhood: On the Record", The Washington Institute for Near East Policy, 4 februarie 2011, http://www.washingtoninstitute.org/policy-analysis/view/the-muslim-brotherhood-on-the-record.
300. Andrew C. McCarthy, *The Grand Jihad: How Islam and the Left Sabotage America*, Encounter, New York, 2010, p. 84.
301. „A Short Course Part 3: 'Civilization Jihad' – the Muslim Brotherhood's Potent Weapon", Sharia: *The Threat to America, Center for Security Policy*, accesat la 20 iunie 2015, http://shariahthethreat.org/a-short-course-1-what-is-shariah/a-short-course-3-civilization-jihad/.
302. Tariq Ramadan (n. 1962) – scriitor și filosof elvețian. Profesor de studii islamice contemporane, la Facultatea de studii orientale din cadrul Universității din Oxford.

303. Pamela Geller, „Tariq Ramadan Openly Calls for a Muslim Colonization of the US", 3 august 2011, http://pamelageller.com/2011/08/tariq-ramadan-openly-calls-for-a-muslim-colonization-of-the-us.html/.
304. Bruce Crumley, „The 2004 *Time* 100: Tariq Ramadan", *Time*, 26 aprilie 2004, http://content.time.com/time/specials/packages/article/0,28804,1970858_1970909_1971700,00.html.
305. Paul Donnelly, „Tariq Ramadan: The Muslim Martin Luther?", *Salon*, 15 februarie 2002, http://www.salon.com/2002/02/15/ramadan_2/.
306. *Ibidem.*
307. Andrew C. McCarthy, *The Grand Jihad...*, *op. cit.*, p. 95.
308. David A. Graham, „Why the Muslim 'No-Go Zone' Myth Won't Die", *The Atlantic*, 20 ianuarie 2015, http://www.theatlantic.com/international/archive/2015/01/paris-mayor-to-sue-fox-over-no-go-zone-comments/384656/.
309. *Reliance of the Traveller*, ediție revizuită, Amana, Beltsville, 1988, p. 745, http://concit.org/wp-content/uploads/2015/02/reliance2_complete.pdf.
310. Essam el-Errian, „What the Muslim Brothers Want", *The New York Times*, 9 februarie 2011, http://www.nytimes.com/2011/02/10/opinion/10erian.html?_r=1.
311. Mike Giglio, Sophia Jones, „Christians Under Attack", *The Daily Beast*, 15 august 2013, http://www.thedailybeast.com/articles/2013/08/15/christians-under-attack.html.
312. „Short Course Part 12: The Muslim Brotherhood in America", Sharia: *The Threat to America, Center for Security Policy*, accesat la 21 iunie 2015, http://shariahthethreat.org/a-short-course-1-what-is-shariah/a-short-course-12-the-muslim-brotherhood-in-america/.
313. *Ibidem.*
314. Stephen Coughlin, *Catastrophic Failure...*, *op. cit.*, p. 18.
315. *Ibidem*, pp. 21–22.
316. *Ibid.*
317. *Ibid.*
318. National Commission on Terrorist Attacks, *The 9/11 Commission Report: Final Report of the National Commission on Terrorist*

Attacks uponthe United States, W.W. Norton & Company, New York, 2004.

319. US Department of Justice, *Federal Bureau of Investigation: Counterterrorism Analytical Lexicon*, Washington D.C., 2009, http://cryptome.org/fbi-ct-lexicon.pdf; Biroul Directorului Serviciului Național de Informații, *The National Intelligence Strategy*, Washington D.C., august 2009, http://www.dni.gov/files/documents/Newsroom/Reports%20and%20Pubs/2009_NIS.pdf.
320. Qasim Rashid, „Islam Backs Free Speech: Column", *USA Today*, 9 ianuarie 2015, http://www.usatoday.com/story/opinion/2015/01/09/free-speech-islam-charlie-hebdo-column/21458257/.
321. William Saletan, „Muslims for Free Speech", *Slate*, 3 octombrie 2012, http://www.slate.com/articles/news_and_politics/frame_game/2012/10/muslims_for_free_speech_can_islam_tolerate_innocence_of_muslims_.html.
322. *Ibidem*.
323. Sasha Goldstein, „Garland Shooting Suspect Elton Simpson Tied to Previous Terror Probe, Authorities Say as Search of Phoenix Apartment Continues", *New York Daily News*, 5 mai 2015, http://www.nydailynews.com/news/crime/garland-shooter-elton-simpson-tied-previous-terror-probe-article-1.2209345.
324. Catherine Shoichet, Michael Pearson, „Garland, Texas, Shooting Suspect Linked Himself to ISIS in Tweets", *CNN*, 4 mai 2015, http://www.cnn.com/2015/05/04/us/garland-mohammed-drawing-contest-shooting/.
325. Pamela Geller (n. 1958) – activistă americană, autoare a unor volume critice la adresa islamului. Printre altele, s-a opus construirii unui centru al comunității islamice și a unei moschei în apropierea World Trade Center (n. red.).
326. Bob Price, „$10,000 Muhammad Art and Cartoon Contest to Be Held at Site of 'Stand with the Prophet' Conference in Texas", *Breitbart*, 11 februarie 2015, http://www.breitbart.com/texas/2015/02/11/10000-muhammad-art-and-cartoon-contest-to-be-held-at-site-of-stand-with-the-prophet-conference-in-texas/.

327. Atacul armat de la Curtis Culwell Center, Garland, Texas, a avut loc pe 3 mai 2015. Doi atacatori (Elton Simpson și Nadir Soofi), uciși în timpul incidentelor, au fost răspunzători de rănirea unui paznic. Chiar dacă ISIS a revendicat acest atac, există îndoieli în legătură cu implicarea Statului Islamic în acest incident (n. red.).
328. Anjem Choudary (n. 1967) – activist politic britanic islamic. Purtător de cuvânt al organizației islamice radicale Islam4UK (2008–2010). A susținut intens aplicarea *sharia* pe teritoriul Marii Britanii (n. red.).
329. Jeff Poor, „Muslim Leader: Geller Should Be Tried and Executed", *Breitbart*, 7 mai 2014, http://www.breitbart.com/video/2015/05/07/muslim-leader-geller-should-be-tried-and-executed/.
330. Eric Weiner, „Why Cartoons of the Prophet Insult Muslims", *NPR*, 8 februarie 2006, http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=5196323.
331. The Editorial Board, „Free Speech vs. Hate Speech", *The New York Times*, 6 mai 2015, http://www.nytimes.com/2015/05/07/opinion/free-speech-vs-hate-speech.html?_r=0.
332. Josh Feldman, „'When You Provoke People...': Matthews, Guest Tackle 'Causality' of Texas Shooting", *Mediaite*, 4 mai 2015, http://www.mediaite.com/tv/when-you-provoke-people-matthews-guest-tackle-causality-of-tx-shooting/.
333. James Taranto, „'Free Speech Aside': In Defense of Provocation", *The Wall Street Journal*, 4 mai 2015, http://www.wsj.com/articles/free-speech-aside-1430760333.
334. Jeff Poor, „CNN's Cuomo to Pamela Geller: 'N-Word Gets Treated Same Way Depictions of Mohammed Does' ", *Breitbart*, 29 mai 2015, http://www.breitbart.com/video/2015/05/29/cnns-cuomo-to-pamela-geller-n-word-gets-treated-same-way-depictions-of-mohammed-does/.
335. *Negro*, folosit ca insultă împotriva afro-americanilor (n. trad.).
336. Billy Hallowell, „'Snap Out of It: CNN Host Likens Drawing the Prophet Muhammad to Saying the NWord", *The Blaze*, 28 mai 2015, http://www.theblaze.com/stories/2015/05/28/snap-out-of-it-cnn-host-likens-drawing-the-prophet-muhammad-to-saying-the-n-word/.

337. Erik Wemple, „Fox News's Greta Van Susteren Scolds Pamela Geller", *Washington Post*, 6 mai 2015, http://www.washingtonpost.com/blogs/erik-wemple/wp/2015/05/06/fox-newss-greta-van-susteren-scolds-pamela-geller/.
338. „Rewind: Danish Newspaper Satirizes Islam", în cadrul emisiunii „60 Minutes: Overtime", *CBS*, 8 ianuarie 2015, http://www.cbsnews.com/news/danish-newspaper-satirizes-islam/.
339. Julie Bosman, „Protesters at Philadelphia Paper Ask It to Apologize for Cartoon", *The New York Times*, 7 februarie 2006, http://www.nytimes.com/2006/02/07/national/07philly.html?_r=0.
340. Michelle Malkin, „*Harper's* Publishes Mo Cartoons", 17 mai 2006, http://michellemalkin.com/2006/05/17/harpers-publishes-mo-cartoons/.
341. Joel Brinkley, Ian Fisher, „US Says It Also Finds Cartoons of Muhammad Offensive", *The New York Times*, 4 februarie 2006, http://www.nytimes.com/2006/02/04/politics/04mideast.html?adxnnl=1&adxnnlx=1434928110-nHwdubAJz2/crUhBIQmuHA.
342. Brian Knowlton, „Syria and Iran Fuel the Riots", *The New York Times*, 8 februarie 2006, http://www.nytimes.com/2006/02/08/world/americas/08iht-policy-5751544.html.
343. Jytte Klausen, *The Cartoons That Shook the* World, Yale University Press, New Haven, 2009. În mod ironic, editura Universității Yale a decis în al unsprezecelea ceas să excludă din volum chiar caricaturile despre care se scria în carte. Într-un comunicat de presă, directorul editurii, John Donatich, a explicat: „În numele Editurii Yale, universitatea s-a consultat cu mai multe personalități academice, diplomați și experți în securitate națională. În copleșitoare proporție punctul de vedere al experților cu cele mai multe informații despre amenințările de violență a fost că există un risc considerabile de violență dacă vor fi tipărite în carte fie caricaturile sau alte reprezentări ale profetului Mahomed într-o carte referitoare la caricaturi și publicată la editura Universității Yale". Vezi „Statement by John Donatich", 9 septembrie 2009, http://yalepress.yale.edu/yupbooks/KlausenStatement.asp.
344. Creg Margason, „Artist Goes Into Hiding After Denmark Terror Attacks", *Fox News*, 16 februarie 2015, http://fox59.com/2015/02/16/denmark-terror-attacks-artist-goes-into-hiding/. Peter McGraw,

Joel Warner, „The Danish Cartoon Crisis of 2005 and 2006: 10 Thinks You Didn't Know About the Original Muhammad Controversy", *The Blog* (blog), *The Huffington Post*, 25 septembrie 2012, http://www.huffingtonpost.com/peter-mcgraw-and-joel-warner/muhammad-cartoons_b_1907545.html.

345. „Controversial Cartoonist 'under police protection' after posting derogatory picture of Prophet Muhammad", *Daily Mail*, 12 ianuarie 2015, http://www.dailymail.co.uk/news/article-2907565/Controversial-cartoonist-Larry-Pickering-claims-police-protection-posting-derogatory-picture-Prophet-Mohammed.html.
346. Daniel Pipes, „Naser Khader and Flemming Rose: Reflections on the Danish Cartoon Controversy", *Middle East Quarterly*, vol. 14, nr. 4, 2007, http://www.meforum.org/1758/naser-khader-and-flemming-rose-reflections-on.
347. Teis Jensen, „Danish Newspaper Says Won't Print Prophet Cartoon", *Reuters*, 9 ianuarie 2015, http://ca.reuters.com/article/topNews/idCAKBN0KI0WD20150109.
348. Christiane Gruber, „The Koran Does Not Forbid Images of the Prophet", *Newsweek*, 9 ianuarie 2015, http://www.newsweek.com/koran-does-not-forbid-images-prophet-298298.
349. Qasim Rashid, „Islam Backs Free Speech: Column," *USA Today*, 9 ianuarie 2015, http://www.usatoday.com/story/opinion/2015/01/09/free-speech-islam-charlie-hebdo-column/21458257/.
350. Council on American-Islamic Relations, „US Muslims CondemnParis Terror Attack, Defend Free Speech," comunicat de presă, 7 ianuarie 2015, https://www.cair.com/press-center/press-releases/12797-american-muslims-condemn-paris-terror-attack-defend-free-speech.html.
351. Russell Brand, „Paris", 10 ianuarie 2015, http://www.russellbrand.com/paris/.
352. „Product Description: Muhammad: Messenger of Allah, Revised Edition", accesat la 21 iunie 2015, http://www.islamicbookstore.com/b12199.html.
353. Qadi Iyad (1083–1149) – imam și cadiu de origine arabă (n. red.).
354. Qadi 'Iyad Ibn Musa alYahsubi, *Ash Shifa (Muhammad: Messenger of Allah)*, Diwan Press, Norwich, 2010.

355. Idem, „Muhammad: Messenger of Allah: Part Four, Section One", traducere de Aisha Abdarrahman Bewley, *Masud*, la 21 iunie 2015, http://www.masud.co.uk/ISLAM/misc/alshifa/pt4ch1sec1.htm.
356. *Encyclopaedia Britannica Online*, „Al-Husayn ibn Ali", accesat la 21 iunie 2015, http://www.britannica.com/biography/al-Husayn-ibn-Ali-Muslim-leader-and-martyr.
357. Qadi 'Iyad Ibn Musa alYahsubi, „Muhammad: Messenger of Allah: Part Four, Section Two", traducere de Aisha Abdarrahman Bewley, *Masud*, accesat la 21 iunie 2015, http://www.masud.co.uk/ISLAM/misc/alshifa/pt4ch1sec2.htm.
358. Azzam Tamimi (n. 1955) – activist politic și profesor britanic de origine palestiniană. Redactor-șef al postului *Alhiwar TV*. Până în 2008 a condus Institute of Islamic Political Thought (n. red.).
359. John McManus, „Have Pictures of Muhammad always been forgiven?" BBC News, 15 ianuarie 2015, http://www.bbc.com/news/magazine-30814555.
360. Ibrahim Mogra (n. 1965) – imam din Leichester, Marea Britanie. Asistent al secretarului general al Consiliului Musulmanilor Britanici (n. red.).
361. Emma Graham-Harrison, „Drawing the Prophet: Islam's Hidden History of Muhammad Images", *The Guardian*, 10 ianuarie 2015, http://www.theguardian.com/world/2015/jan/10/drawing-prophet-islam-muhammad-images.
362. Ed Pilkington, „South Park Censored After Threat of Fatwa Over Muhammad Episode", *The Guardian*, 22 aprilie 2010, http://www.theguardian.com/tv-and-radio/2010/apr/22/south-park-censored-fatwa-muhammad.
363. „Gunman Kills Dutch Film Director", *BBC News*, 2 noiembrie 2004, http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/3974179.stm.
364. Tim Lister, „Security Brief: Radical Islamic Web Site Takes on *South Park*", *This Just In* (blog), *CNN*, 19 aprilie 2010, http://news.blogs.cnn.com/2010/04/19/security-brief-radical-islamic-web-site-takes-on-south-park/?hpt=T2.
365. Jake Tapper, Dan Morris, „Secrets of *South Park*", *ABC News*, 22 septembrie 2006, http://abcnews.go.com/Nightline/Entertainment/Story?id=2479197&page=1.

366. *Ibidem.*
367. *Ibid.*
368. *Ibid.*
369. Yusuf al-Qarawadi, „Freedom of Expression from an Islamic Perspective", *On Islam*, 8 ianuarie 2015, http://www.onislam.net/english/ask-the-scholar/shariah-based-systems/imamate-and-political-systems/174717-freedom-of-expression-from-an-islamic-perspective.html?Political_Systems.
370. *Ibidem.*
371. Angelina Theodorou, „Which Countries Still Outlaw Apostasy and Blasphemy?", *Fact Tank*, Pew Research Center, 26 mai 2014, http://www.pewresearch.org/fact-tank/2014/05/28/which-countries-still-outlaw-apostasy-and-blasphemy/.
372. *Ibidem.*
373. Amnesty International, „Tunisia: Blogger Jailed for 'Insulting Islam' Must Be Released", comunicat de presă, 12 martie 2013, https://www.amnesty.org/en/press-releases/2013/03/tunisia-blogger-jailed-insulting-islam-must-be-released/.
374. Syed Raza Hassan, Katharine Houreld, „Ballooning Pakistan Blasphemy Charges Engulf Television Stations", *Reuters*, 20 mai 2014, http://in.reuters.com/article/2014/05/20/pakistan-blasphemy-tv-stations-idINKBN0E00Y420140520.
375. *Ibidem.*
376. Patrick Poole, „Largest Islamic Body in the World Calls for More Anti-Free Speech Laws in Wake of *Charlie Hebdo* Attack", *PJ Tattler* (blog), PJ Media, 12 ianuarie 2015, http://pjmedia.com/tatler/2015/01/12/organization-of-islamic-cooperation-calls-for-more-speech-codes-defamation-laws-in-wake-of-charlie-hebdo-attack/.
377. Comisia ONU pentru drepturile omului, Rezoluția 16/18, „Combatting Intolerance, Negative Stereotyping and Stigmatization of, and Discrimination, Incitement to Violence and Violence Against, Persons Based on Religion or Belief", 12 aprilie 2011, http://www2.ohchr.org/english/bodies/hrcouncil/docs/16session/A.HRC.RES.16.18_en.pdf.
378. Hillary Rodham Clinton, „Adoption of Resolution at Human Rights Council Combatting Discrimination and Violence",

comunicat de presă, 24 martie 2011, https://geneva.usmission.gov/2011/03/24/adoption-of-resolution-at-human-rights-council-combating-discrimination-and-violence/.

379. Ekmeleddin Ihsanoğlu (n. 1943) – politician şi diplomat turc. Secretar general al Organizaţiei pentru Cooperare Islamică (2004–2014). Adept al dialogului intercultural (n. red.).
380. Andrew C. McCarthy, „Coercing Conformity", *National Review*, 28 decembrie 2013, http://www.nationalreview.com/article/367132/coercing-conformity-andrew-c-mccarthy.
381. „Ekmeleddin Ihsanoğlu, Secretary-General of the Organization of Islamic Cooperation", *France 24*, 5 octombrie 2012, http://www.france24.com/en/20121004-ekmeleddin-ihsanoglu-secretary-general-organisation-islamic-cooperation-ioc-protests-arab-world-anti-islam-film-syria/.
382. *Ibidem.*
383. Jeremy Rabkin, „Islam and Free Speech", *The American Spectator*, martie 2009, http://spectator.org/articles/42095/islam-and-free-speech.
384. Andrew J. Bostom, „Sixty Percent of US Muslims Reject Freedom of Expression", *American Thinker*, 1 noiembrie 2012, http://www.americanthinker.com/blog/2012/11/sixty_percent_of_us_muslims_reject_freedom_of_expression.html#ixzz3c7nuG0N8.
385. *Piss Christ* este o fotografie realizată în 1987 de artistul american Andres Serrano (n. trad.).

PARTEA A TREIA – CE SE POATE FACE

1. „Jefferson Quotes and Family Letters: Extract of Thomas Jefferson to Thomas Cooper", Monticello, accesat la 22 iunie 2015, http://tjrs.monticello.org/letter/1701.
2. *Dragostea învinge,* în engleză.
3. Michael Lucchese, „ISIS 'Celebrates' SCOTUS Decision by Tossing 4 Accused Gay Men Off Roof", *Breitbart.com*, 30 iunie 2015. http://www.breitbart.com/national-security/2015/06/30/isis-celebrates-scotus-decision-by-tossing-4-accused-gay-men-off-roof.

4. Joe Tacopino, „ISIS slowly drowns prisoners in a cage", *New York Post*, http://nypost.com/2015/06/24/new-video-shows-isis-slowly-drowning-prisoners-in-a-cage.
5. Sharona Schwartz, „Islamic State's Latest Execution Video May Be Its Most Horrifying Yet", *The Blaze*, 23 iunie 2015, http://www.theblaze.com/stories/2015/06/23/islamic-state-groups-latest-video-of-executions-may-be-its-worst-yet.
6. George Takei (n. 1937) – actor și regizor american de origine japoneză, activist pentru drepturile comunității LGBT (n. red.).
7. „Obama: We Are at War with People Who Perverted Islam", *USA Today*, 18 februarie 2015, http://www.usatoday.com/videos/news/nation/2015/02/18/23638083/.
8. George W. Bush, „George W. Bush Addresses Muslims in the Aftermath of the 9/11 Attacks", Berkley Center for Religion, *Peace & World Affairs*, Georgetown University, 20 septembrie 2001, http://berkleycenter.georgetown.edu/quotes/george-w-bush-addresses-muslims-in-the-aftermath-of-the-9-11-attacks.
9. Vezi, de pildă, George W. Bush și King Abdullah al Iordaniei, „Remarks by President George W. Bush and His Majesty King Abdullah of Jordan", discurs, Biroul Oval, Washington D.C., 28 septembrie 2001, și Casa Albă, Biroul de presă, „President Bush, President Havel Discuss Iraq, NATO", comunicat de presă, 20 noiembrie 2002, http://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2002/11/20021120-1.html.
10. Jeremy Diamond, „Why Obama Won't Call Terror Fight a War on Radical Islam", *CNN*, 1 februarie 2015, http://www.cnn.com/2015/02/01/politics/obama-radical-islam-terrorism-war/.
11. Kareem Shaheen, „ISIS Fighters Destroy Ancient Artifacts at Mosul Museum", *The Guardian,* 26 februarie 2015, http://www.theguardian.com/world/2015/feb/26/isis-fighters-destroy-ancient-artefacts-mosul-museum-iraq.
12. Chris Johnston, „ISIS Militants Destroy Remains of Hatra in Northern Iraq", *The Guardian*, 7 martie 2015, http://www.theguardian.com/world/2015/mar/07/isis-militants-destroy-hatra-iraq.
13. Kareem Shaheen, „Outcry over ISIS Destruction of Ancient Assyrian Site of Nimrud", *The Guardian*, 6 martie 2015, http://

www.theguardian.com/world/2015/mar/06/isis-destroys-ancient-assyrian-site-of-nimrud.

14. Loveday Morris, „Islamic State Isn't Just Destroying Ancient Artifacts—It's Selling Them", *Washington Post*, 8 iunie 2015, http://www.washingtonpost.com/world/middle_east/islamic-state-isnt-just-destroying-ancient-artifacts—its-selling-them/2015/06/08/ca5ea964–08a2–11e5–951e-8e15090d64ae_story.html.
15. Mark Anderson, „Nigeria Suffers Highest Number of Civilian Deaths in African War Zones", *The Guardian*, 23 ianuarie 2015, http://www.theguardian.com/global-development/2015/jan/23/boko-haram-nigeria-civilian-death-toll-highest-acled-african-war-zones; Stoyan Zaimov, „Boko Haram Hacks to Death Dozens, Including Scores of Christians; Continues Forcing Young Girls to Carry Out Suicide Bombings", *Christian Post*, 28 mai 2015, http://www.christianpost.com/news/boko-haram-hacks-to-death-dozens-including-scores-of-christians-continues-forcing-young-girls-to-carry-out-suicide-bombings-139674/.
16. Catrina Stewart, „Nigeria's Abducted Schoolgirls: We'll Send Them as Slaves, Pledges Boko Haram Terror Leader", *The Independent*, 6 mai 2014, http://www.independent.co.uk/news/world/africa/nigerias-abducted-schoolgirls-boko-haram-leader-pledges-to-sell-them-in-the-marketplace-9324496.html.
17. Abubakar Shekau – liderul organizației teroriste Boko Haram. I-a urmat la conducere lui Mohammed Yusuf, în 2009 (n. red.).
18. Ryan Mauro, „Efforts Mount to Gloss Over Islamist Ideology of Boko Haram", *The Clarion Project*, 15 mai 2014, http://www.clarionproject.org/analysis efforts-mount-gloss-over-islamist-ideology-boko-haram#.
19. „Manualul al-Qaida", în *Voices of Terror: Manifestoes, Writings and Manuals of Al Qaida, Hamas, and Other Terrorists from Around the World and Throughout the Ages*, editor Walter Laqueur, Reed Press, New York, 2004.
20. Graeme Wood, „What ISIS Really Wants", *The Atlantic*, martie 2015, http://www.theatlantic.com/features/archive/2015/02/what-isis-really-wants/384980/.

21. *Ibidem.*
22. *Ibid.*
23. Global Attitudes Project, *Muslim Publics Share Concerns About Extremist Groups*, Pew Research Center, Washington D.C., 10 septembrie 2013, http://www.pewglobal.org/files/2013/09/Pew-Global-Attitudes-Project-Extremism-Report-Final-9–10–135.pdf.
24. *Ibidem.*
25. Ryan Mauro, „Efforts Mount to Gloss Over Islamist Ideology of Boko Haram", *The Clarion Project*, 15 mai 2014, http://www.clarionproject.org/analysis/efforts-mount-gloss-over-islamist-ideology-boko-haram#.
26. Eric Schmit, „In Battle to Defang ISIS, US Targets Its Psychology", *The New York Times*, 28 decembrie 2014, http://www.nytimes.com/2014/12/29/us/politics/in-battle-to-defang-isis-us-targets-its-psychology-.html?_r=0.
27. *Ibidem.*
28. Robert Spencer, „Islamic State Caliph: 'Islam Is the Religion of War'", *Jihad Watch*, 14 mai 2015, http://www.jihadwatch.org/2015/05/islamic-state-caliph-islam-is-the-religion-of-war.
29. *Ibidem.*
30. *Ibidem.*
31. John Hinderaker, „Blaming Pamela Geller", *Powerline*, 5 mai 2015, http://www.powerlineblog.com/archives/2015/05/blaming-pamela-geller.php, și Carol Brown, „Media Piling on Pamela Geller", *American Thinker*, 6 mai 2015, http://www.americanthinker.com/blog/2015/05/media_piling_on_pamela_geller_.html.
32. Gabriel Schoenfield, „Has the *New York Times* Violated the Espionage Act", *Commentary*, 1 martie 2006, https://www.commentarymagazine.com/article/has-the-%e2%80%9cnew-york-times%e2%80%9d-violated-the-espionage-act/.
33. Michael Daly, „Nidal Hasan's Murders Termed 'Workplace Violence' by US", *The Daily Beast*, 6 august 2013, http://www.thedailybeast.com/articles/2013/08/06/nidal-hasan-s-murders-termed-workplace-violence-by-u-s.html.
34. Ewan MacAskill, „Fort Hood Gunman Shouted 'Allahu Akbar' as He Opened Fire", *The Guardian*, 6 noiembrie 2009, http://www.theguardian.com/world/2009/nov/06/fort-hood-shooter-alive.

35. Anwar al-Awlaki (1971–2011) – imam yemenit, implicat în activităţile teroriste ale al-Qaida (n. red.).
36. David Johnston, Scott Shane, „US Knew of Suspects Tie to Radical Cleric", *New York Times*, 9 noiembrie 2009, http://www.nytimes.com/2009/11/10/us/10inquire.html.
37. David Usborne, „Fort Hood Gunman, Nidal Hasan, Was on 'Wrong Side' in War Against Muslims", *The Independent*, 6 august 2013, http://www.independent.co.uk/news/world/americas/fort-hood-gunman-nidal-hasan-was-on-wrong-side-in-war-against-muslims-8748840.html.
38. Peter Selvin, „Apartment's Detritus Offers Glimpse into Suspect's Life", *The Washington Post*, 12 noiembrie 2009, http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2009/11/11/AR2009111125063.html?hpid=topnews.
39. Catherine Herridge, Pamela Browne, „Hasan Sends Writings to Fox News Ahead of Fort Hood Shooting Trial", *Fox News*, 1 august 2013, http://www.foxnews.com/politics/2013/08/01/hasan-sends-writings-ahead-fort-hood-shooting-trial/.
40. Wilson, „Glenn: 'After What I Have Learned This Week I'm a ChangedPerson", 19 aprilie 2013, http://www.glennbeck.com/2013/04/19/glenn-%E2%80%9Cafter-what-i-have-learned-this-week-im-a-changed-person-%E2%80%9D/.
41. Scott Whitlock, „ABC speculates: Could this be 'Homegrown Terror?' ", *Newsbusters*, 16 aprilie 2013, http://newsbusters.org/blogs/scott-whitlock/2013/04/16/abc-speculates-was-boston-homegrown-terror-features-mark-potok-extre.
42. Eric Levenson, „Here's the Note Dzhokhar Tsarnaev Wrote Inside the Boat Where He Was Captured", *Boston.com*, 10 martie 2015, http://www.boston.com/news/local/massachusetts/2015/03/10/here-the-note-dzhokhar-tsarnaev-wrote-inside-the-boat-where-was-captured/h7xFrSTXKT6L4Euc8N5bEN/story.html.
43. David Crary, Denise Lavoie, Eileen Sullivan şi Lara Jakes, „'Boston Suspects Were Lone Wolves Motivated by Radical Islam' ", *The Times of Israel*, 23 aprilie 2013, http://www.timesofisrael.com/boston-suspects-motivated-by-anti-us-views-radical-islam/.

44. Brian Bennett, „White House Steps Up Warnings About Terrorism on US Soil", *Los Angeles Times*, 18 mai 2015, http://www.latimes.com/nation/la-na-terror-threat-20150518-story.html#page=1.
45. *Ibidem.*
46. Organizație teroristă de extremă stânga, fondată în campusul Ann Arbour al Universității din Michigan. Scopul acesteia este de a crea un partid revoluționar care să dea jos guvernul Statelor Unite (n. trad.).
47. Joel Brinkley, Ian Fisher, „US Says It Also Finds Cartoons of Muhammad Offensive", *The New York Times*, 4 februarie 2006, http://www.nytimes.com/2006/02/04/politics/04mideast.html?adxnnl=1&adxnnlx=1434928110-nHwdubAJz2/crUhBIQmuHA.
48. Evan Perez, Erica E. Phillips, „Alleged Maker of Anti-Muslim Video Jailed in Fraud Case", *The Wall Street Journal*, 28 septembrie 2012, http://www.wsj.com/articles/SB10000872396390443328404578022953359653378.
49. Steve Gorman, „California Man Behind Anti-Islam Film to Be Freed from Federal Custody", *Reuters*, 26 septembrie 2013, http://www.reuters.com/article/2013/09/26/us-usa-film-protests-idUSBRE98P0FV2013092 și Victoria Kim, Abby Sewell, Jessica Garrison, „Jailing of 'Innocence of Muslims' Creator Raises Free Speech Worries", *Los Angeles Times*, 2 octombrie 2012.
50. „At UN Debate, US President Urges Dealing Honestly with Tensions Between Arabs and West", *UN News Centre*, 25 septembrie 2012, http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=42998#.VYnaldjbJMt.
51. Ryan Mauro, „Assembly of Muslims Jurists of America", *The Clarion Project*, 28 ianuarie 2014, http://www.clarionproject.org/category/tags/assembly-muslim-jurists-america#.
52. Benjamin Gill, „Islamic *Shariah* Tribunal Begins Operating in Texas", *CBN News*, 6 februarie 2015, http://www.cbn.com/cbnnews/us/2015/februarie/Islamic-Shariah-Tribunal-Begins-Operating-in-Texas/.
53. *Ibidem.*

54. Dina Samir Shehata, „Anti-*Sharia* Bill Dead, but Sentiment Alive", *Austin Chronicle*, 22 mai 2015, http://www.austinchronicle.com/news/2015-05-22/anti-sharia-bill-dead-but-sentiment-alive/.
55. *Ibidem.*
56. Meghan Neal, „Number of Muslims in the US Doubles Since 9/11", *New York Daily News*, 3 mai 2012, http://www.nydailynews.com/news/national/number-muslims-u-s-doubles-9-11-article-1.1071895.
57. Martin Matishak, „Senate Dems Call on Obama to Resettle 65,000 Syrian Refugees", *The Hill*, 21 mai 2015, http://thehill.com/policy/defense/242873-senate-dems-call-on-obama-to-resettle-6k-syrian-refugees; Justin Fishel, MikeLevine, „US Officials Admit Concern over Syrian Refugee Effort", *ABC News*, 12 februarie 2015, http://abcnews.go.com/International/officials-fear-syrian-refugees-pose-threat-us/story?id=28930114.
58. Jamie Yuccas, „Minneapolis Has Become Recruiting Ground for Islamic Extremists", *CBS News*, 27 august 2014, http://www.cbsnews.com/news/minneapolis-has-become-recruiting-ground-for-islamic-extremists/.
59. George al III-lea (1738–1820) – regele Marii Britanii și Irlandei în perioada 1760–1801 (n. red.).
60. James H. Hutson (editor), *The Founders on Religion*, Princeton University Press, Princeton, 2005, p. 41.
61. Steve Coffman (ed.), *Words of the Founding Fathers: Selected Quotations of Franklin, Washington, Adams, Jefferson, Madison, and Hamilton, with* Sources, McFarland, Jefferson, 2012, p. 53.
62. Tench Tilghman (1744–1786) – ofițer, secretar personal al generalului George Washington (n. red.).
63. George Washington, *Writings*, editor John H. Rhodehamel, Literary Classics of the United States, New York, 1997, pp. 555–556.
64. *Ibidem*, p. 767.
65. Casa Albă, Biroul de presă, „President Promotes Compassionate Conservatism", comunicat de presă, 30 aprilie 2002, http://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2002/04/20020430-5.html.

66. Jim Dwyer, „A Nation at War: In the Field: 101st Airborne; A Bridgehead, and a Thirsty Welcome", *New York Times*, 3 aprilie 2003, http://www.nytimes. com/2003/04/03/world/a-nation-at-war-in-the-field-101st-airborne-a-bridgehead-and-a-thirsty-welcome.html.
67. „The President's Public Expression of Religion", *Frontline*, PBS, 29 aprilie 2004, http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows/jesus/president/public.html.
68. James Q. Wilson, „Islam and Freedom", *Commentary*, 4 decembrie 2004, https://www.commentarymagazine.com/article/islam-and-freedom-1/.
69. *Ibidem.*
70. Ayaan Hirsi Ali, *Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now*, Harper Collins, New York, 2015, p. 60.
71. Thomas J. Haidon, „The Islamic Reformation", *FrontPage Mag*, 18 ianuarie 2015, http://archive.frontpagemag.com/readArticle.aspx?ARTID=9952.
72. *Ibidem.*
73. Atacul de la Benghazi, Libia, s-a produs la 11 septembrie 2012, când militanții islamiști i-au ucis pe ambasadorul american Stevens și pe ofițerul Smith. A fost primul caz de ambasador ucis în exercițiul funcțiunii după anul 1979 (n. red.).
74. Jamie Dettmer, „Meet the Islamic Fanatic Who Wants to Kill ISIS", *The Daily Beast*, 10 iunie 2015, http://www.thedailybeast.com/articles/2015/06/10/meet-the-islamic-fanatic-who-wants-to-kill-isis.html.

Cuprins

Prefață – *Ciocnirea (deocamdată retorică) a civilizațiilor* 5
Introducere – *Coranul lui Jefferson* 11

Partea întâi: ISLAMUL PE ÎNȚELESUL TUTUROR – 25
Capitolul 1 – *Islamul și Sfârșitul vremurilor* 27
Capitolul 2 – *De la revelație la imperiu* 41
Capitolul 3 – *Wahhabism și Salafism* 57
Capitolul 4 – *Reîntemeierea califatului* 75

Partea a doua: TREISPREZECE MINCIUNI MORTALE . 93
Minciuna numărul 1 – *„Islamul este o religie a păcii, iar teroriștii islamici nu sunt musulmani adevărați".* 102
Minciuna numărul 2 – *„Islamul nu diferă chiar atât de mult de creștinism sau iudaism".* 111
Minciuna numărul 3 – *„Jihadul este o luptă pașnică, interioară, nu un război împotriva necredincioșilor"* 118
Minciuna numărul 4 – *„De fapt, musulmanii nu caută să trăiască sub* sharia *și cu atât mai puțin să le-o impună altora; oricum, sunt multe și diferite interpretările acesteia"* 130

Minciuna numărul 5 – „*America este apărată de* sharia"... 137
Minciuna numărul 6 – „*Califatul este un vis fantastic*"..... 144
Minciuna numărul 7 – „*Islamul este tolerant cu cei care nu sunt musulmani*"..... 150
Minciuna numărul 8 – „*Dacă ne concentrăm asupra frustrărilor, sărăciei, şomajului din lumea musulmană – poate chiar asupra schimbării climei – vom pune capăt terorismului*"..... 157
Minciuna numărul 9 – „*Cei care critică islamul sunt bigoţi*" 165
Minciuna numărul 10 – „*Islamul respectă drepturile femeilor*"..... .171
Minciuna numărul 11 – „*Putem avea încredere în Iran în privinţa armei nucleare*". 179
Minciuna numărul 12 – „*Frăţia Musulmană este un grup islamic moderat, care aparţine* mainstream*-ului politic*"..... 188
Minciuna numărul 13 „*Islamul respectă libertatea de exprimare*"..... 196

Partea a treia: CE SE POATE FACE..... 211

Note..... 243

Glenn Beck este unul dintre cei mai populari și mai controversați autori americani, realizatorul unor celebre emisiuni de radio și televiziune, ale cărui cărți devin repede bestselleruri, pentru că autorul reușește să pună în discuție subiectele cele mai controversate și nu se teme să facă afirmații care pot stârni adorația sau mânia cititorilor, dar care, fără îndoială, nu îi lasă indiferenți.

În *ISlamISm* el oferă o viziune unică despre originile religioase ale extremismului musulman. Cartea este o analiză plină de forță care investighează și contrazice prejudecățile despre islamism și despre visul creării unui nou califat. Autorul avertizează că fundamentaliștii islamici – de la barbarii din ISIS și teroriștii care aparțin al-Qaida sau filialelor sale și până la conducătorii iranieni care, tacit sau nu, amenință cu lansarea bombei atomice – dețin, în prezent, mijloacele necesare pentru a ucide milioane de oameni nevinovați.

„Oricât am rotunji unghiurile, din nevoia legitimă de a nu diaboliza o religie cu peste un miliard și jumătate de adepți, e greu să nu vedem că islamul se comportă ca principal adversar al creștinismului. Islamul (cel puțin acela arabofon, din Africa de Nord și Orientul Apropiat) pare să nu-și conceapă identitatea și dinamica proprie decât în detrimentul civilizației occidentale, pe care o percepe ca sediu al răului, ilegitimității și decadenței."

TEODOR BACONSCHI

Carte recomandată de
Historia

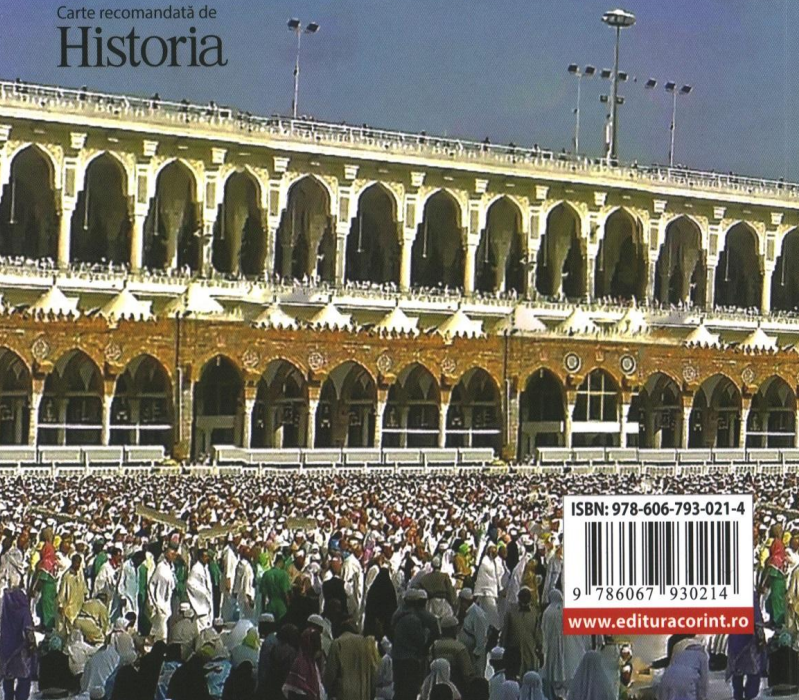

ISBN: 978-606-793-021-4

www.edituracorint.ro